

Giới thiệu Đây, Long Mây Xoắn

Làm một em gái trong truyện Đây, Long Mây Xoắn gặp người liên từ nữ vương biến thành ngao kiều, người biết điều này thế nào không?

Chiyo: Đây, long mây xoắn. Anh còn dám nói linh tinh, có tin tôi móc mắt anh ra không.

Sanji: Cô sẽ luyến tiếc.

Chiyo: Ai, ai nói tôi luyến tiếc.

Sanji: Cô nhất định sẽ luyến tiếc. Cô luyến tiếc đôi mắt chỉ nhìn cô này.

Chiyo: Nói linh tinh, buồn nôn chết, tên long mây xoắn khước lặc!!

Chiyo: Đây, long mây xoắn. Anh còn dám nói lung tung, có tin hay không tôi nhét tất thối của Zoro vào miệng anh.

Sanji: Tôi khá mong chờ cô sẽ dùng miệng mình chặn miệng tôi.

Chiyo: Anh, anh mơ đi.

Chiyo: Long mây xoắn, anh có hai lựa chọn. Hoặc là quy phục, hoặc là chết.

Sanji: Tôi chọn cái thứ ba.

Chiyo: Cái gì?

Sanji: Gả cho tôi đi.

Chiyo: Đây, long mây xoắn, anh nghe cho rõ đây. Từ giờ trở đi, mỗi một việc tôi nói, anh đều phải làm được. Mỗi một câu nói với tôi đều phải thật tâm. Lúc người khác khi dễ tôi, anh phải giúp tôi khi dễ lại người đó. Khi tôi vui vẻ, anh phải khiến tôi vui vẻ hơn. Khi tôi không vui, anh phải làm tôi vui. Nghe hiểu không!

Sanji: Vâng, lão bà đại nhân nói luôn luôn đúng.

Chiyo: Ai, ai là lão bà đại nhân của anh, tên háo sắc long mây xoắn!!

Người hiểu được ý nghĩ này, ngày người đẩy ngã em gái sẽ không xa.

Làm một thích khách kiều ngao gặp gỡ một đầu bếp háo ngôn tình sắc, sẽ tạo ra hỏa hoa thế nào, xin hãy đón xem truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đây, Long Mây Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: Ngọc Nguyệt

Beta: Phong Linh

Tình hình bây giờ thật sự tẻ hết biết rồi, Chiyo ghé đầu vào trên thuyền gỗ.

Dưới sự ép buộc của sự phụ vô lương nuôi dưỡng mười bảy năm nước thâm lửa nóng, cho nên nhanh chóng rời bến. Vì quá mức vui mừng, kết quả bình tĩnh lại mới phát hiện mình không mang đồ ăn!!

Rút dao găm trên đùi, lại cắt vào. Đúng là lúc trước nên học câu cá mới đúng, xiên cá thế nào đây, cá cũng không thể tự nhảy lên đâu.

Vốn muốn trở về, nhưng bốn phía đều mờ mịt biển lớn, trở về nên đi bên nào...

Chết đói, phiêu trên biển năm ngày, không nước, không đồ ăn, không phải sẽ chết trên biển chứ.

Chiyo nhìn mặt biển mênh mông bát ngát, xa xa có một điểm đen, đảo nhỏ?!

Không thể cứ thế chết ở đây, còn chưa bắt đầu mạo hiểm, sao có thể kết thúc!! Chiyo cầm lấy mái chèo gỗ, ra sức chèo.

Càng ngày càng tới gần, điểm đen dần dần phóng to, không phải đảo. Hình dạng, kích thước này, không phải đảo. Không được, kiệt sức rồi, Chiyo ghé vào trên thuyền nhỏ, ngất đi.

Chiyo cũng không đoán sai, đó chẳng phải là đảo. Con thuyền lui tới gần đó bỏ neo, kia không phải đảo, mà là nhà hàng trên biển - Baratie.

Cảnh này, mỹ nữ té xỉu, tự nhiên sẽ có anh hùng tới cứu. Thuyền của Chiyo dưới sự trợ giúp của tác giả, à không, là dưới sự trợ giúp của sóng biển, chậm rãi đến gần nhà hàng.

"Ồ?" Người đàn ông mặc quần áo đầu bếp đi ra, thấy Chiyo đang ngất xỉu.

Người đàn ông ôm Chiyo vào phòng, nhẹ nhàng đặt trên giường, kéo chăn mỏng. Nhìn Chiyo sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, xoay người ra ngoài. Một lát sau lại vào phòng, trong tay cầm một chén nước, nâng Chiyo dậy, hút nước.

Chiyo mơ màng cảm giác môi mình ướt, tham lam nuốt vào. Xem ra mình được cứu, bất luận là ai cũng phải báo đáp người đó. Chiyo cố mở mí mắt nặng trĩu, đập vào mắt là trang phục đầu bếp trắng tinh, tầm mắt chuyển, thấy một ánh mắt cơ trí, râu cá hai bên, còn có cái mũ đầu bếp cao đến bất khả tư nghị.

"Ông chủ Jeff, cơm đến." Không sai, đây là ông chủ của Baratie, Jeff.

"Suýt nữa thì tôi nghĩ mình chết chắc rồi." Chiyo nhận lấy mâm từ Jeff, cầm lấy thìa xúc từng miếng ăn.

Thỏa mãn vuốt bụng, đây là món cơm chiên trứng ngon nhất mình từng ăn.

"Để báo ơn, ông lão, tôi sẽ làm công ở đây!"

Nghe thấy lời Chiyo nói, Jeff luôn ngồi bên Chiyo liếc một cái, đứng lên, đi ra ngoài.

Chiyo nhìn cửa. Trong lòng hạ quyết định, mặc kệ thế nào, nhận cũng tốt, không nhận cũng thế, mình cũng sẽ báo đáp ân tình của ông, ở đây làm công một tháng!

Cửa lại bị mở, một bộ quần áo chuẩn xác ném lên đầu Chiyo.

"Phòng này tạm thời không có ai dùng, còn có, tên tôi không phải ông lão, tôi tên Jeff."

Luống cuống kéo bộ quần áo che khuất tầm mắt xuống, là quần áo của nhân viên.

"Ông lão này, nhìn qua không hư hỏng như vậy."

Cơ mà, Chiyo nhìn kỹ, lần qua lộn lại cũng thấy thiếu vải, muốn cô mặc cái này thật sao?!

"Quả nhiên, ông là một ông già hư hỏng!"

Nghe nói nhà hàng Baratie cuối cùng cũng có nhân viên nữ.

Tin tức lan truyền nhanh chóng, nhà hàng trên biển này chỉ có đàn ông xấu giờ lại có em gái, khó tin. Mặc kệ là tin hay không tin, dù sao chuyện làm ăn mấy ngày nay của nhà hàng này cũng rất tốt.

"Cái ánh mắt ghê tởm đấy là sao."

Chiyo nhú mày. Từ lúc làm việc ở đây đến bây giờ đã một tuần, mỗi người vào đây đều nhìn chăm chăm mình. Rốt cuộc là tại sao?

Hai nam sinh khề nói nhỏ.

A: "Khiến người ta khó tin là trang phục hầu gái! Nhưng lại nóng như vậy."

B: "Đúng rồi, vốn không tin Baratie có một em gái, nghĩ dù có nhất định cũng là tính tình như đàn ông. Không ngờ lại đẹp mắt như thế. Ở giữa một đồng con trai đúng là ỳ khướt."

A: "Nhưng cậu nói cô ấy là loại nào?"

B: "Tôi đoán cô nhất định là em gái chân yếu tay mềm dễ đẩy ngã."

A: "Ừ, có khả năng."

Đang yy...

'Oành', tiếng bàn va chạm khiến hai người đang ảo tượng trở về hiện thực.

Cho nên mới nói, cái ánh mắt ghê tởm này là thế nào vậy!!! Chiyo nhăn nạy một tuần cũng không nhin được nữa, rút dao găm trên đùi cắm lên bàn, ngẩng đầu, bộ mặt âm trầm liếc hai nam sinh.

"Hai người, muốn thử chết hả?!"

Hai nam sinh điên cuồng lắc đầu.

"Hừ." Chiyo thu lại dao găm. "Cứ thử dùng ánh mắt đấy nhìn tôi một lần nữa thử xem!"

Động tĩnh rất lớn, cả nhà hàng đều im lặng. Chiyo dùng ánh mắt cảnh cáo liếc qua mỗi người, xoay người rời đi.

Không dám lớn tiếng, nam sinh trong phòng ăn khe khẽ nói nhỏ.

"@&%¥@#¥%&~"

Hai nam sinh A và B vừa bị đe dọa.

B: "Hóa ra, không phải em gái mềm mại mà là nữ vương."

A: "Nhưng mà, thật sự cảm thấy..."

A, B: "Thoải mái a ~"

A: "Nữ vương đại nhân, xin đừng lưu tình mà quất tôi đi ~"

"..." Sao lại có cảm giác ánh mắt càng thêm nóng bỏng. Cái cảm giác lạnh cả người này, Chiyo run run, thật sự khiến người ta chán ghét.

Ông lão cho gian phòng này không tệ, tuy rằng nhỏ, nhưng cửa sổ lớn, Chiyo rất hưởng thụ cảm giác ánh mặt trời qua thủy tinh chiếu vào phòng mỗi buổi sáng. Vách tường là gỗ, tỏa ra mùi riêng biệt. Giường không lớn, nhưng drap giường màu lam cùng drap màu trắng cảm giác thật thoải mái.

Đóng cửa lại, kéo rèm.

Chiyo theo thói quen cầm lấy bức ảnh trên đầu giường xem. Ảnh chụp hai người, một là ông lão thời còn trẻ, còn một người, đại khái là trẻ con. Phòng này, hẳn là của đứa nhóc đó. Nhưng chưa từng thấy ở nhà hàng. Đi ra ngoài hàng hải sao?

"Người thân, thật tốt." Chiyo thì thảo. Chiyo được sư phụ nhậ được, người thân duy nhất cũng chỉ có người sư phụ luôn thúc giục cô.

"Cha mẹ cái gì, mình đâu cần!"

Cất ảnh chụp về chỗ cũ, Chiyo mệt mỏi ngã trên giường.

Công việc phục vụ này cũng không dễ, tuy đã có sự huấn luyện vất vả từ hồi ở với sư phụ nhưng bị người nhìn chăm chăm, cái cảm giác này... Cho dù là thần cũng sẽ phát hỏa. Cố tình lại là mình báo đáp ân tình của ông lão, không thể làm gì với khách hàng của ông..

"Quên đi, đã lựa chọn như vậy, không cần phải để ý ánh mắt người khác."

Chiyo vỗ mặt, tinh thần phấn chấn. "Không nghĩ nữa, đi tắm."

Cởi quần áo trên người, quần khăn tắm, đi vào phòng tắm.

Phòng tắm đơn, đàn ông trong nhà hàng bình thường có vẻ không làm gì chính phái, nhưng ít nhất, hành vi vẫn chính phái. Hơn nửa một tuần ở chung, họ đều sâu sắc cảm nhận được Chiyo không vô hại như vẻ ngoài. Cho nên Chiyo cũng không lo lắng sẽ có chuyện đại loại như rình coi, khép hờ cửa phòng tắm để không khí lưu thông không đến mức người có cơ hội té xỉu trong phòng tắm, Chiyo mở vòi hoa sen.

"Ông lão xấu đó thật là," Một con thuyền nhỏ tiến đến Baratie, mái tóc vàng như phát sáng vào ban đêm.

"Chọn mua nguyên liệu nấu ăn giao cho người khác làm là tốt rồi, tốt xấu gì tôi cũng là phó bếp mà."

Xoa cái gáy đau nhức, mấy ngày nay chưa nghỉ ngơi đầy đủ, cuối cùng cũng về.

"Bôn ba nhiều ngày như vậy đã bỏ quên bao nhiêu tiểu thư mỹ lệ a."

Anh đẩy cửa phòng mình. "Hơ?" Phòng tắm đang bật đèn, còn có tiếng nước 'ào ào', có người, hơn nữa, đang tắm.

"Paddy."

Hùng hồ đá vắng cửa phòng tắm. "Anh lại dùng phòng tắm của tôi!"

Thật là, Paddy lại dùng phòng tắm trong phòng mình tắm rửa. Mỗi lần đều khiến phòng tắm lộn xộn, lần này cần phải giáo huấn cậu ấy!

"Pad, dy?"

Đường cong lưng linh rõ ràng không phải Paddy cao lớn thô kệch. Theo hai chân trắng nõn lên, tóc nâu hơi xoăn che khuất bờ mông, eo nhỏ, còn có bộ ngực đầy đặn, gương mặt tinh xảo.

Trong lúc đó, Chiyo cũng đang nhìn anh. Ánh đèn mờ nhạt phòng tắm chiếu trên người anh, tây trang màu đen, áo sơ mi lam sọc bên trong, mái tóc vàng còn có lông mày xoăn đặc biệt. Bộ dáng này, chính là bản sao lớn của đứa trẻ trong ảnh chụp!!

Khụ khụ, đương nhiên, việc này chỉ xảy ra trong một giây ngắn ngủn.

Một giây sau -

"Không, không phải như thế." Vội vàng muốn giải thích, hai tay liên tục xua xua trước ngực.

Chiyo nuốt xuống tiếng hét chói tay sắp thốt lên, đùa à, nếu để cho người khác biết lần đầu gặp mặt người ta đã bị xem hết còn biết nói gì nữa. Nhanh chóng quần khăn, vọt tới bịt kín mắt của người đang sững sờ ở cửa.

"Lông mày xoăn thôi anh đang sờ cái gì!"

Tiếp xúc chưa được bao lâu, Chiyo lại tránh xa, tay lông mày xoăn lại, lại đặt trên, trên...

"Tôi không có ý!" Anh lập tức buông tay nhắm chặt mắt đứng yên không dám cử động.

Hương thơm đập vào mặt không xa lạ, bởi vì đó là hương thơm mình luôn dùng. Có lẽ mùi hương quen thuộc, có lẽ là một màn nóng nực vừa rồi, lại cũng có lẽ là xúc cảm lúc này, thiếu niên trẻ tuổi sung sức không nhận được mà chảy máu mũi.

Chiyo nhìn thiếu niên tóc vàng tỏ vẻ cương trực còn có máu mũi chậm rãi chảy ra, ôm ngực vừa thẹn vừa giận.

"Đáng giận, anh nghĩ cái gì chứ, lông mày xoăn thôi nhà anh!"

"Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi cứ tưởng Paddy tắm."

"Tôi có chỗ nào giống Paddy eo là."

"Ý tôi không phải thế. Tôi..."

Lời nói lưu loát đột nhiên không thốt ra được, đầu óc bây giờ trống rỗng.

"Nghe rõ đây, bây giờ anh đứng yên ngoan ngoãn nhắm mắt không nhìn lên, nếu không nhất định sẽ chết, nghe hiểu không?"

"Vâng."

Chiyo nhanh chạy ra ngoài phòng tắm đóng cửa, mặc quần áo. Quả nhiên không thể tha lỗi cảnh giác, không phải ông lão nói phòng này không ai ở sao?!

Chiyo ngồi trên giường nỗ lực nhớ lại lời nói lúc đó của ông lão.

"Phòng này tạm thời không có người ở..."

Tạm thời. Trờì ạ, là tạm thời!

Nhớ lại một màn vừa rồi, dường như còn có thể cảm giác được bàn tay ấm áp kia. Không đúng, mình đang nghĩ cái gì vậy. Chiyo ngã trên giường dúi đầu vào gối.

"Ừm, " Trong phòng truyền đến giọng nói. "Tôi có thể ra được chưa?"

Quên phòng tắm còn có người. Chiyo ngồi dậy. "Ra đi."

"Xin hỏi, sao cô lại trong phòng tôi?" Hơn nữa, lại còn đang tắm.

Những lời này làm Chiyo đau xót. "Nghe rõ đây lông mày xoăn. Tôi tên Chiyo, từ hôm nay trở đi, anh là chó của tôi. Lời tôi nói là mệnh lệnh, nghe hiểu không?"

"Nghe hiểu."

"Đã nghe hiểu, vậy giờ ra ngoài đi, tôi muốn ngủ."

"Này." Anh xấu hổ đứng yên.

Chiyo nhủ mày. "Thất thần làm gì, còn không mau..." Lại nghĩ đến kỳ thật mình là tu hú chiếm tổ chim khác. Gian nan quyết định.

"Mặc kệ thế nào, tôi muốn ngủ giường." Chiyo ném gối và chăn cho anh. "Anh ngủ trên đất."

"Nghe rõ đây lông mày xoắn."

Chiyo rút ra dao găm.

"Buổi tối nếu anh dám làm gì, dao găm của tôi không thủ hạ lưu tình đâu." Nghĩ nghĩ lại bỏ sung thêm. "Nghĩ cũng không thể nghĩ!"

Chiyo nhắm mắt lại nằm xuống. Thật là, nếu không phải ông lão là ân nhân của mình, anh ta là con của ông lão, mình không chiếm phòng anh, không trùng hợp đang tắm, liền sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Đây đúng là một đêm ghen khuấy chưa từng thấy từ lúc mình chào đời đến giờ.

Anh nằm xuống cạnh tường, tuy biết mình không thể nghĩ linh tinh, nhưng chuyện vừa xảy ra lại lần lượt hiện lên, mà nhân vật chính trong chuyện này, lại sắp trải qua một đêm với mình. Anh thở dài một hơi, đây đúng là một đêm khó khăn chưa từng thấy từ lúc anh chào đời đến giờ.

"Này, lông mày xoắn."

Chiyo thoáng bình ổn cảm xúc xấu hổ. "Khai tên của anh."

"Tôi tên Sanji."

Tác giả có chuyện muốn nói:

Một căn cân + cổ chấp + độc miệng + nữ vương + ngạo kiều. Nữ chủ nhiều điểm moe ~

Có lúc luôn không cẩn thận viết tên Sanji, cũng may đã bỏ. Câu cuối cùng là moe

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Ngọc Nguyệt

Beta: Phong Linh

"Ông lão,"

Sáng sớm hôm sau Chiyo tìm đến Jeff.

"Tôi muốn đổi phòng."

"Hả?"

Jeff thấy Sanji mua nguyên liệu trở về, liền hiểu được nguyên nhân Chiyo muốn đổi phòng, nhưng...

'OÀNH!!'

"Nơi này của tôi là nhà hàng, không phải nhà trọ."

Ngụ ý chính là, muốn đổi phòng, không có cửa đâu. [Bất quá, nhiều thêm một bộ chăn gối vẫn có.] Một câu liền bắt đầu cuộc sống ở chung của Chiyo và Sanji!

Một ngày nọ.

Sáng sớm.

Chiyo mở mắt, đứng dậy. Nhìn đệm chăn đã gấp ở góc tường.

Lông mày xoắn đã rời giường...

Thời gian vẫn còn sớm, rửa mặt xong, Chiyo lẳng đàng đi tới. Lúc phục hồi lại tinh thần thì đã sớm đứng cửa phòng bếp. Trong phòng bếp Sanji nghiêng người đứng trước bàn, thành thạo gọt vỏ khoai tây.

Sớm như vậy lông mày xoắn đã bắt đầu công việc...

Có câu nam nhân đẹp nhất khi nghiêm túc. Chiyo liền ngăn người nhìn sườn mặt Sanji.

"Chiyo-chan?"

Lúc lấy một củ khoai tây, Sanji chú ý tới Chiyo đang đứng ở cửa.

"Hả?"

Chiyo chậm rãi lấy lại tinh thần, đột nhiên phát hiện bản thân không biết khi nào thì nhìn chăm chăm vào lông mày xoắn, sốt ruột biện giải.

"Anh, anh đừng nghĩ linh tinh. Không phải tôi nhìn anh đến nhập thần đâu, tôi chỉ trùng hợp đi ngang qua phòng bếp, lại trùng hợp đang suy nghĩ vài chuyện thôi!"

Chiyo, người ta cũng không nói cô nhìn hấn đến nhập thần nha ~

Chiyo một mặt hồi hận bản thân không đánh đã khai, một mặt bày ra bộ mặt hung ác.

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau gọt vỏ của anh đi!"

"Hi hi."

Nhìn Chiyo nhe răng trợn mắt, Sanji hơi cười, tiếp tục gọt vỏ. Thật là, mình kích động cái gì chứ, rõ ràng tên lông mày xoắn mới là người phải chột dạ. Đã làm ra chuyện như vậy, lại còn trưng ra vẻ mặt như không có việc gì, tên lông mày xoắn thôi.

Giữa trưa.

Giữa trưa là lúc nắng nóng và mệt mỏi nhất. Lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua các bàn, gọi món ăn, mang đồ ăn, thanh toán thành thạo. Thật là, tốc độ của mình lại dùng vào việc này. Chiyo luôn tự hào tốc độ ám sát của mình, bất đắc dĩ 'dùng dao mổ trâu giết gà', đem tốc độ đáng kiêu ngạo dùng vào việc này.

"Tốc độ của Chiyo-chan thật nhanh." Sanji nâng khay từ trong khích lệ Chiyo.

"Hừ, tên lông mày xoắn dòng dài chết." Chiyo nhìn hấn nhàn nhả, còn mình thì bận rộn làm việc.

"Còn không mau mang đồ ăn lên, đứng đó làm gì!"

"Hi hi."

Thật là, tốc độ của mình còn phải để hấn nói sao, tên lông mày xoắn thôi.

"Oh." Không biết ai làm đổ canh dưới đất, Chiyo nhất thời không chú ý liền trượt chân.

"Chiyo-chan!"

Thất lưng được đỡ lấy, độ ấm lòng bàn tay xuyên qua lớp vải mỏng manh truyền đến làn da.

"Cô không sao chứ?"

Chiyo nhanh chóng đứng thẳng : "Hừ, làm một chú chó, anh làm không tệ."

Sau đó quay đầu rời đi. Nhìn Chiyo vội vàng rời đi nhưng hai tay lộ ra màu đỏ khá nghi, Sanji nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay vừa đỡ thất lưng Chiyo. Biểu cảm đó, giống như mèo nhỏ xù lông.

Buổi tối.

Tuy cùng phòng khác giường, nhưng tắm rửa quả thật là một vấn đề vô cùng xấu hổ.

"Chiyo-chan, cô trước hay tôi trước?" Sanji cười cười nhìn Chiyo, biểu cảm khó dò.

Đây là giọng điệu gì? Còn có, tên lông mày xoắn anh bày ra biểu cảm gì vậy hả?!! Vì sao một câu "Cô trước hay tôi trước", Chiyo lại cảm thấy suy nghĩ trong đầu bỗng phát triển sang một hướng quý dị.

Bỏ qua ý nghĩ mặc danh kì diệu. "Đương nhiên là anh."

Nếu mình tắm trước, tên lông mày xoắn kia lại trò cũ xông vào thì làm sao. Bạn nhỏ Chiyo đã quên tình huống này tắm trước hay tắm sau không liên quan...

Nghe thấy tiếng vãi mả sát, Chiyo đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình thì ngẩn đầu, lại nhanh chóng cúi đầu.

"Lông mày xoắn anh đang làm cái gì a!!"

"Hả? Cởi áo chuẩn bị đi tắm" Sanji đương nhiên nói.

"Tôi đang nói, anh cởi trong này làm gì?!"

Lông mày xoắn kia lại không quan tâm đến sự tồn tại của mình trực tiếp cởi quần áo. Vừa rồi giương mắt lên liền nhìn thấy phản ngực không hề che lấp của hắn. Nếu mình không nói lời nào, không phải là hắn cũng sẽ cởi cả quần chứ!

"A, thói quen."

Chiyo cảm gổi ném lên mặt Sanji. "Vào trong rồi mới được cởi!!"

"Hi hi."

Thật là ... nghe tiếng nước trong phòng tắm, xoay xoay cổ tay, tên lông mày xoắn thối...

Tiếng nước phòng tắm ngừng, Chiyo cảm giận ngẩng đầu.

"Chậm muốn chết, tôi sắp ngủ..."

'Bình đình bộp choang coong loảng xoảng'

Tất cả những tiếng rơi gì đó đều xuất hiện vì trên người Sanji vừa từ phòng tắm bước ra chỉ có một cái khăn tắm.

"Tên lông mày xoắn nhà anh đang làm cái gì vậy nhanh mặc quần áo vào cho tôi không thì nhất định anh sẽ chết không toàn thây!!!"

Nói ra một câu dài không nghỉ, Chiyo chật vật đi vào phòng tắm.

Cách vách đoàn người Paddy trao đổi ánh mắt hiểu rõ, cười gian trá. Vách bên kia thật kịch liệt a.

[.....]

Sanji sau khi bị ném đồ, quay sang nhìn cửa phòng tắm bị đóng mạnh. Tôi quên mang quần áo vào, mà thôi. Cơ mà... Sanji nhìn vật trong tay, đây là cái gì?!

....

Xong đời ! Sau khi vội vàng vàng chạy vào phòng tắm tắm xong, Chiyo phát hiện, Khăn tắm không ở đây!!! Nỗ lực hồi tưởng lại. Hình như, lúc nãy kích động quá ném cho lông mày xoắn... ..

Trời ạ!!

Chiyo ôm mặt, sao mình có thể làm loại chuyện này!

"Này, lông mày xoắn."

"Chuyện gì vậy, Chiyo-chan?"

Lại còn ra vẻ không có việc gì! Chiyo nắm tay.

"Khăn tắm của tôi, có phải ở chỗ anh không?"

"Đúng nha, Chiyo-chan có muốn tôi vào đưa cho cô không?" Giọng nói tràn ngập sung sướng.

"Không, cần!"

"Nghe rõ đây lông mày xoắn, tôi sẽ ra đó, anh ngoan ngoãn nhắm mắt quay mặt vào tường. Nếu để cho tôi phát hiện anh nhìn lên..."

"Hi, Chiyo-chan ~"

Thật sự có thể tin tưởng lông mày xoắn sao? Tư tưởng tranh đấu kịch liệt...

Chiyo mở hé cửa thăm dò. Ừm, lông mày xoắn rất thành thật quay mặt đi. Chẳng qua trên người vẫn không mặc quần áo. Bình thường sao không nhìn ra cơ thể của lông mày xoắn lại mê người thế chứ...

Chiyo chậm rãi đi ra, đến bên cạnh giường, cầm lấy khăn, bước nhanh hơn vọt vào phòng tắm.

"A!"

Trời không đổ gió, Chiyo vẫn trượt chân. Trượt chân còn không quên nguyên rủa sàn nhà chết tiệt.

[Sàn: Tôi vô tội.]

Hiên nhiên, Chiyo ngã chỉ là chuyện nhỏ, nhưng, cô đã quên trong phòng còn có người.

"Chiyo-chan!"

Nghe thấy tiếng Chiyo, Sanji lo lắng quay đầu lại, thấy Chiyo trượt chân, không kịp suy nghĩ, xông đến ôm lấy cô.

O, M, G!!!

Bởi vì lực kéo Chiyo quá lớn, nhất thời Sanji không giữ thăng bằng được, cho nên hai người cùng ngã xuống, đồng thời, còn có khăn tắm màu trắng bay xuống. A, đúng là cả cơ thể chặt chẽ không một khoảng cách a ~~ (Beta: *Cười gian* chưa gì đã ăn dc đậu hủ rồi ~ anh thật mạnh động nha ~~)

Sanji sững sốt một giây, sau đó máu mũi như suối chảy ra. ~~~

Chiyo đỏ mặt nghiêm túc, một tay che ngực ngồi dậy.

"Quả nhiên, anh vẫn đi chết đi cho tôi!!!"

A a, có vẻ như mình cần tắm một lần nữa.

'Phách!'

Đến tận đây, hữu ái một ngày.

-the end-

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nha nha nha, anh Sanji phúc hắc thật hữu ái ~~ Bây giờ là lúc nêu câu hỏi mỗi chương 1!!

[Bỏ thượng chương]

Q: Ông chủ Jeff đưa dạng quần áo gì?

A: Ôi, tình hình cụ thể thỉnh độ nương một chút, chọn vải dệt cực nhỏ nữ hầu trang, sau đó, tự động nào... 2.

Q: Ông chủ Jeff, thật sự không phải vì tạo cơ hội cho con mà nói không còn phòng sao?

A: Tiểu tử này, đến lúc thu hồi tâm tư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Ngọc Nguyệt

Beta: Phong Linh

Quả nhiên, đêm đó vẫn nên làm vài chuyện.

Mọi người dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn Sanji và Chiyo. Jeff vuốt vuốt bộ râu độc đáo của mình, khoe miệng giương lên độ cong rất nhỏ.

Tiểu tử, không tệ, làm việc nhanh chóng!!

Đây là ánh mắt gì?? Chiyo nhìn lại.

Không phát hiện, không phát hiện thấy gì cả...

Chiyo phiến toái trừng Sanji, đều là lỗi của anh!

Quả nhiên, giữa bọn họ có gì đó!

Tâm mắt lại nóng lên trăm phần trăm.

Chiyo rút dao găm, như không có việc gì quơ quơ.

Dao găm tỏa ra tia sáng lạnh khiến mọi người mồ hôi lạnh cúi đầu làm việc.

Cái gì cũng không có, bọn tôi chưa thấy gì cả, cũng chưa nghe thấy gì hết!!!

Chiyo lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, cũng có thể nói là thần không biết quỷ không hay... A, tóm lại chính là khi mọi người chưa phản ứng lại, Chiyo cũng đã đem dao găm hàn quang bắn từ phía đặt trên cổ Sanji.

Chiyo uy hiếp. "Này, lông mày xoắn, buổi tối tôi trước, nghe hiểu không?"

Sanji cười ý vị thâm trường. "Đương nhiên có thể, chỉ cần cô muốn, không cần biết trước hay sau, tôi đều đồng ý."

"Hừ." Chiyo thu lại dao găm bỏ đi.

Tâm mắt xung quanh nóng lên 200%!!

Tuy hai người chỉ nói tới chuyện ai tắm trước thôi, nhưng người khác lại hiểu thế nào thì là chuyện của họ.

Quả nhiên Chiyo vẫn là nộn thật kia!

"Này, phục vụ, cho tôi đặt một chỗ."

Thật sự là đáng ghét, cái ánh mắt này.

Nga, nhớ được khi đó thượng 'Y Teas Brook tiêu đỉnh ni ân rượu'."

Vì sao người quần bách lại là mình.

Đối với người khách hàng thần thái phấn khởi, Chiyo lại đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

"Nhớ kỹ, tôi là thượng tá hải quân Fullbody. Trưa mai tôi sẽ đến đây ăn."

"Quý khách?"

Chiyo phục hồi tinh thần thì nhìn thấy bóng lưng tiêu sái rời đi của hắn.

Cái kia... thượng tá hải quân “rồng xướt da” hắn nói cái gì tới...

Theo trực giác, Chiyo viết yêu cầu của hắn. Đều tại tên lông mày xoắn, hại mình phân tâm.

Buổi tối.

"Thế nào? Thoải mái không?" Sanji ở sau Chiyo hoạt động.

"A, nhẹ chút lông mày xoắn, đau chết mắt."

"Nhìn nữa đi."

"Anh làm xong nhanh lên lông mày xoắn!"

"Chuyện này đương nhiên càng dài càng tốt, sao cô mong chúng ta xong sớm chứ."

"Tôi mặc kệ, không thoải mái chút nào, xong nhanh đi lông mày xoắn!" (Beta: Tôi biết các bạn đang nghĩ gì * cười dê tiện *)

Sau khi kết thúc...

"Xin lỗi, tôi thật thô lỗ, làm đau cô."

"Hừ, anh còn có học đâu!"

Chiyo xoa cổ đã thư thái hơn nhiều, kĩ thuật mát xa của lông mày xoắn cũng không tệ, chỉ là lực hơi lớn. Nhưng cô cũng sẽ không cảm ơn anh, đều là do lần trước anh... Cô lại xoa cổ. (Beta: Thấy chưa, ng ta chỉ là đang mát xa thôi đó ~~~ Đùng ảo tưởng ha ha ha!!)

Không sai, tuy đối thoại như đang làm chuyện gì đó không hài hòanhưng sự thật là Sanji đang mát xa cổ cho Chiyo thôi.

Khụ khụ, nhưng người nghe lén ngoài cửa có hiểu sai hay không thì cũng không biết nữa.

Vì thế, ngày tiếp theo.

"Chiyo," Jeff gọi Chiyo đang bận rộn. "Tối qua Sanji có ôn nhu không?"

Ồ, có biến! Người khác đều dựng lỗ tai lên nghe, chỉ sợ bỏ sót một chữ.

"Sao ông biết được?!" Chiyo đỏ mặt.

Chẳng lẽ ông lão biết mình vì lông mày xoắn... Dẫn đến chuyện mát xa cổ.

Không, bạn nhỏ Chiyo, cô hiểu nhầm rồi..

"Cô chỉ cần nói với ta, nó ôn nhu là tốt rồi."

"Tuy lúc đầu còn biểu hiện kém một chút, nhưng lúc sau cũng không có trở ngại gì..."

"Vậy à..."

Chiyo cần cù làm việc như trước.

"Chiyo," Một nhân viên phục vụ thần bí sán đến người Chiyo. "Tối hôm qua Sanji thế nào?"

Kỳ quái! muốn chết, hôm nay sao có nhiều người hỏi vấn đề này vậy...

Không đúng, tên lông mày xoắn kia nói lung tung!!!

"Ha ha ha, Chiyo, nhìn thấy tôi cười áo liền sợ đến mức xoay cả cổ, ha ha ha, anh nói buồn cười không!!!" Dường như cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý của anh khi nói ra những lời này.

"Hỏi cái gì mà hỏi, còn không mau làm việc đi!" Chiyo hung ác nhìn phục vụ kia, nắm chặt tay.

Tên lông mày xoắn thôi kia!!

"Sanji, tôi làm riêng cho cậu." Paddy đưa cho một chén canh. "Tuy bình thường chúng ta không hợp, nhưng tốt xấu gì cũng là đồng nghiệp một thời gian..."

Sanji nhận lấy cái bát Paddy đưa tới, nhìn bóng lưng Paddy, nhú mày. "Bình thường anh ấy không tốt bụng thế, cái gì đây?" Ngửi ngửi, thử một ngụm. "Canh trắng dương?"

Nhớ lại đoạn đối thoại tối qua có ý xuyên tạc, anh có một loại cảm giác xấu.

"Này Paddy!" Đưa canh trắng dương cho mình, chẳng lẽ đang ám chỉ gì sao...

"Sanji," Jeff trầm thía nói. "Có đôi khi không thể quá mức sốt ruột, cảm giác của con gái cũng rất quan trọng. Tuy tôi hiểu cậu vội vàng, nhưng đầu tiên phải chuẩn bị rồi mới làm tốt được, hiểu chưa?"

"Lão già xấu xí, ông đang nói cái gì vậy!"

"Muốn tôi truyền cho cậu mấy chiêu không?!" Jeff vuốt vuốt chòm râu. "Nhớ năm đó tôi cũng là đối tượng ngàn vạn thiếu nữ khao khát, kinh nghiệm phương diện này còn nhiều hơn cậu."

"Không cần!"

Chuyện này phát triển vượt ngoài dự tính của anh.

"Này, lông mày xoắn!" Chiyo hùng hổ vọt tới, kéo cổ áo anh. "Có phải anh nói lung tung chuyện của chúng ta không?!"

Vợ chồng son giận dỗi? Dù sao cũng xong việc, nhóm phục vụ sinh cũng buông việc trên tay, chậm rãi vây lại hóng chuyện.

"Chờ..."

"Quả nhiên như thế, anh đi tìm chết đi cho tôi!!" Chiyo rút dao găm trên đùi.

"Có chuyện gì từ từ nói!" Jeff ngăn Chiyo. "Tuy tới qua Sanji thô bạo, nhưng loại chuyện này qua vài lần có kinh nghiệm là ổn rồi."

"Ông lão, ông tránh ra để tôi làm thịt anh ta!"

"Đôi vợ chồng nhỏ đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, không có gì là không giải quyết xong."

"Ai là đôi vợ chồng nhỏ với anh ta?!" Chiyo tỉnh táo cẩn thận nhớ lại chuyện xảy ra.

...

...

"Lông mày xoắn!" Mặt Chiyo đen rồi lại đỏ.

Sanji xấu hổ cười cười, thật ra anh cũng không ngờ chuyện sẽ thế này.

Lông mày xoắn này, lại dám, dám chiếm tiện nghi cô!

"Đồ háo sắc lông mày xoắn, anh đi chết đi cho tôi!!!"

'Phập'!

Đây là kết cục tự làm tự chịu.

Nói cách khác, những ánh mắt đáng ghét cả ngày hôm nay luôn dừng trên người mình... Hóa ra là ý này!!

Chiyo rút song dao vốn chưa từng dùng, lưỡi dao lóe ra ánh sáng ghê người. "Các người, đều đi chết đi cho tôi!!!!!"

Nhìn Chiyo then quá hóa giận, không tốt rồi, lần này hình như nguy thật rồi!

Hồng 5 cái bàn, 12 cái ghế, phục vụ sinh biết chuyện đều nhảy xuống biển, đi thuyền chạy hết.

"Ồ?" Nhóm đầu bếp đang sửa sang lại phòng bếp nghỉ hoặc. "Nhóm phục vụ sinh đi đâu thế?"

"Haizz," Jeff lắc đầu. "Có đôi khi không biết gì cũng thật tốt!"

Mọi việc không phải bắt đầu từ ông sao, ông chủ Jeff..

Đến tận đây, lại một ngày đẹp trời khác.

-the end-

Tác giả có chuyện muốn nói:

“ Ông chủ Jeff cũng phúc hắc a ~ lúc người ta hiểu nhầm cũng thấy đầy vẻ moe a ~

Bây giờ bắt đầu thời gian nêu câu hỏi mỗi chương:

Q: Tiểu tử Sanji, anh từ cảm giác gì mà nói ra những lời mơ hồ khiến người ta hiểu nhầm như vậy?

A: Chỉ đơn giản là thấy vẻ tức giận của Chiyo-chan thật đáng yêu, muốn đùa cô ấy chút thôi, nhưng cảnh giới ngốc của người khách thật không ngờ. Kết quả kỹ thuật bị hoài nghi không tốt là ngoài dự đoán của tôi...

Q: Kia có làm cái gì để chứng minh kỹ thuật sao?

A: Cởi chuông phải nhờ người buộc chuông

Bạn, hiểu được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mây Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Editor: Ngọc Nguyệt

Beta: Phong Linh

Thật là, mình quá kích động, khiến người phục vụ đều đi hết.

Không có người phục vụ, Chiyo càng thêm bận rộn.

Vốn muốn báo ơn cứu mạng, nhưng lại gây thêm nhiều phiền phức cho ông...

"Oành" một tiếng, trần nhà bị thủng khiến khách hàng đang dùng cơm bắt đầu ầm ĩ.

"Sao vậy?"

"Có chuyện gì thế?"

"Im lặng." Chiyo rút dao ngăn cấm vào bàn. So với ôn nhu khuyên bảo, bạo lực càng có tác dụng trấn áp khách hàng đang nhao nhao ồn ào này nháy mắt an tĩnh. [Nên nói là Chiyo không thể ôn nhu khuyên bảo, chỉ biết dùng bạo lực trấn áp thì mới đúng.]

Mặc dù đôi lúc có vài người nhìn không vừa mắt đến nhà hàng, nhưng ít khi động tĩnh lớn như vậy.

"Tôi đi xem có chuyện gì." Chiyo giao khay cho Sanji. "Bàn số 2."

"Ai làm vậy?"

Chỗ mấy ông lão kia chắc chắn có người chiếu cố, cho nên Chiyo không lên lầu, ngược lại chạy ra ngoài.

Chỉ có hai chiếc thuyền, một cái là hải quân, còn một cái, là hải tặc.

"A, xin lỗi, xin lỗi."

Nhìn thấy nhân viên nhà hàng, nghĩ đến mình vừa gây họa, thiếu niên áo đỏ đội mũ rom trên thuyền hải tặc nói xin lỗi. Truyện được dịch tại diedanlequydon.com~

"Hải tặc?" Chiyo híp mắt. Trên thuyền tổng cộng sáu người, trừ tên mũ rom, còn có một thiếu nữ, một mũi dài, tóc xanh, kính râm và phong y nam.

"Nói." Tốc độ Chiyo rất nhanh, đợi đến khi người trên thuyền hải tặc phản ứng được, Chiyo đã đứng bên cạnh mũ rom, dùng dao ngăn dè trên cổ hắn.

"Các người có ý đồ gì?"

Này này, cô không phải nhân viên nhà hàng sao? Rõ ràng trông vô hại, tốc độ lại nhanh như thế là thế nào?! Còn có dao của cô là từ đâu vậy, là vật bên người ai cũng có thể mang theo sao?!

Bởi khuôn mặt Chiyo vô hại khiến các người bu lông lỏng cảnh giác không có quyền châm chọc.

"Thật xin lỗi, xin lỗi, đó là ngoài ý muốn."

Mũ rom hoàn toàn không có cảm giác bị uy hiếp, trả lời.

"Tin cậu một lần." Nhìn hắn không giống nhưng đang nói dối, Chiyo thu lại chủy thủ.

"Đi theo tôi." Chiyo kéo cổ áo hắn vào nhà hàng.

Chiyo kéo mũ rom vào phòng Jeff. "Ông lão, mũ rom giao cho ông."

"Thật sự vô cùng xin lỗi."

Mũ rom thấy Jeff bị thương, cúi sấp trên đất xin lỗi. Ngẩng đầu nhìn chân của ông liền hoảng sợ. "Chân của ông..."

"Ngu ngốc!"

Jeff đã hấn một cái.

"Đây không phải mới có, nhưng toàn thân tôi đều bị thương. Phí chữa bệnh và phí sửa chữa không thể miễn."

"Tôi không có ý định trốn nợ."

Chiyo chau mày, mũ rom định chịu trách nhiệm.

"Nhưng, tôi không có tiền!"

A, thật đúng là câu trả lời rõ ràng rành mạch ~

Cái gì!!!

Thật sự là tiểu tử khiến người ta khó đoán mà. Truyện được dịch tại diedanlequydon.com~

Chiyo từ trên cầu thang đi xuống. Đây là tình huống gì?

Người trong phòng ăn đều nhìn về một chỗ, Chiyo theo đó nhìn qua.

"Cô thật xinh đẹp." Sanji ở bên cạnh một cái bàn ăn đang nói chuyện với một cô gái tóc vàng váy đỏ. "Tiểu thư, cô có muốn sang kia thử một ly rượu với tôi không?"

Sanji vươn tay, định chạm vào tay cô gái kia.

Tên háo sắc lông mày xoắn!!

Trong nháy mắt, Chiyo xuất hiện bên người Sanji, lấy dao găm đâm mạnh vào bàn tay Sanji.

"Oành"

không trúng, dao găm đâm vào bàn.

Tay Sanji cứng đơ.

Nguy hiểm thật...

"Tên lông mày xoắn anh...!" Chiyo dùng lực lớn rút dao găm. "Không làm việc chăm chỉ mà ở đây tán gái, anh muốn chết hả?!"

Nhiều ngày ở chung như vậy, Chiyo đại khái cũng đã hiểu biết tính cách Sanji.

[.....]

Lông mày xoắn không có cô liền lập tức làm càn.

Người đàn ông ngồi chung với thiếu nữ táo bạo vỗ bàn. "Này, phục vụ đã man, mắt gấu mèo và canh có sấu là phong cách nhà hàng này sao?"

"Ồ? Anh có ý kiến gì sao, nam nhân tóc hồng?" Chiyo liếc người đàn ông kia một cái.

Tôi đang nói chuyện với lông mày xoắn anh xen vào làm gì. Lông mày xoắn mắt gấu mèo có liên quan đến anh sao?

Dưới ánh mắt của Chiyo, cả người nam nhân tóc hồng chợt thấy lạnh lẽo, chỉ chỉ canh có sấu.

"Con sấu này là thể nào?"

"Sấu?" Sanji bị Chiyo đánh một quyền thành mắt gấu mèo tối hôm qua nhìn thoáng qua bát canh trên bàn.

"Ngại quá, tôi không biết."

Sanji nở nụ cười. "Tôi không biết nhiều về côn trùng."

"A" Chiyo và Sanji phối hợp ăn ý nở nụ cười châm chọc.

"Thật sự xin lỗi phần quý khách. Đây là nhà hàng, không phải bảo tàng côn trùng."

Không thể nghi ngờ đây là xát muối vào vết thương trong lòng người nam nhân. Hai người kẻ người xướng kẻ họa châm chọc nam nhân tóc hồng thật sự rất buồn cười, khách hàng khác đều cố gắng nhịn cười.

Người nam nhân tóc hồng chỉ có thể dùng từ đã man để hình dung chính mình hiện tại.

"Đùa gì vậy!" nam nhân tóc hồng thẹn quá hóa giận, một quyền đánh cái bàn thành hai nửa, đồ ăn đều rơi xuống.

Sanji ngồi xồm tiếc nuối nhìn canh rơi trên đất.

"Không phải bỏ sâu ra thì có thể uống rồi sao, đây là canh phải qua ba ngày ba đêm cẩn thận chế biến mới nấu được."

Người nam nhân tự cao nói: "Thế thì sao! Tôi là khách hàng, người trả tiền đấy."

"A."

Nam nhân tóc hồng lui về vài bước, che vết thương chảy máu trên mặt.

"Nghe rõ đây tên kia" Chiyo cầm dao găm cảnh cáo.

"Lông mày xoắn đáng ghét này là chó của tôi, tuy rất đáng đánh đòn, nhưng chỉ có tôi mới có thể bắt nạt hần." Truyện được dịch tại diedanlequydon.com~

Chiyo ghét bỏ vẩy vẩy lưỡi dao dính máu, cảm giác vấy thiếu nữ táo bạo lau dao. "Thật là, hôm muốn chết, làm bẩn dao của tôi rồi."

"Anh cho rằng, tiền có thể đầy bụng sao?"

"Cái gì?"

"Tôi đang hỏi anh, tiền có thể đầy bụng sao?!" Dường như Sanji rất tức giận, chấp nhứt với vấn đề này.

"Lông mày xoắn?" Chiyo nhú mày.

"Oành"

"Đánh nhau à?" Nghe thấy tiếng cửa mở, Chiyo nhìn lại, là thiếu nữ áo đỏ tóc vàng, mũi dài và tóc lục.

"Full...Fullbody.." Thiếu nữ táo bạo kinh ngạc che miệng, khách hàng khác cũng kinh ngạc nhìn bên này.

"Fullbody?" Tên này có chút quen tai.

"Sanji, Chiyo-san." Động tĩnh rất lớn, cho nên nhóm đầu bếp thích xen vào chuyện người khác nhanh chóng chạy xuống.

Sanji dùng tay nắm cầm cửa nam nhân tóc hồng Fullbody, đè hần dưới đất.

"Đừng lãng phí đồ ăn. Làm thế trên biển với đầu bếp, chẳng khác nào tự tìm đường chết. Tốt nhất anh nên nhớ kĩ chuyện này.

"Fullbody?" Nhìn người cũng có chút quen mắt.

"Sanji, sao cậu có thể đối xử với khách hàng như thế." Paddy vừa đi ra từ nơi gọi là wc xa xa tiến đến.

"Lại dám làm khách hàng bị thương, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?!"

"Hửm? Là Paddy ẻo là à, rốt cuộc cũng ra khỏi toilet rồi sao?" Chiyo tận lực đá kích.

Làm chủ nhân, tôi còn chưa từng to tiếng với lông mày xoắn như vậy, sao đến lượt ông.

"Chi, Chiyo-san... Tôi, tôi..." Paddy có cảm tình với Chiyo biết Chiyo không thích Sanji nên tự nguyện xin đến làm phục vụ nhà ăn giúp Chiyo. Nhưng chưa kịp thể hiện trước mặt Chiyo thì đã phải ngồi trong toilet ngốc này giờ, cảm thấy thật ảo não.

Sanji bỏ tay ra, nam nhân tóc hồng liền ngồi dưới đất.

"Đây rốt cuộc là nhà hàng kiểu gì, đối xử với khách hàng như vậy, tôi phải phá nó, tôi phải liên lạc với chính phủ thế giới..."

"Đành phải giải quyết anh cho xong rồi." Sanji nhìn Fullbody.

"Không cần như vậy, Sanji!" Một đầu bếp xem náo nhiệt giữ tay Sanji.

"Đừng ngăn tôi, nhìn cái loại người tự cho là đúng này khiến tôi tức giận, anh cho là anh giỏi bao nhiêu!!"

"Dừng tay đi, Sanji." Nhóm đầu bếp ra sức kéo Sanji.

"Chiyo-san, mau tới nói vài câu đi."

"Hừ, dòng dõi muốn chết." Chiyo đứng một bên tuy thái độ cực kỳ khó chịu nhưng vẫn mở miệng.

"Tôi nhớ ra rồi, anh chính là cái người tự xưng "Thượng tá hải quân" đó, anh chắc chắn là "Thượng tá hải quân" à? Thật sự là yếu đến mức đáng thương. Giải quyết anh, cũng không ủy khuất dao của tôi."

Chiyo-san, cô nhầm rồi, ý chúng tôi không phải thế, ý của chúng tôi là mau tới khuyên nhủ Sanji cơ mà...

"A, giống như con kiến như thế mà vẫn còn sống đến bây giờ, thật sự là khâm phục ý chí của anh."

Chiyo không nhận ánh mắt của nhóm đầu bếp, nói tiếp. "Này, lông mày xoắn, loại người con kiến như hán không đáng để anh cố gắng như thế."

"A a, phải để công chúa nói, đúng là tôi thất trách."

"Này, tóc hồng..." Chiyo còn muốn nói thêm, nhưng...

"Phách"

ngẩng đầu lên nhìn, trên lầu nhảy xuống hai người.

"Ông, ông chủ, sao lại thế này?" Người nhảy xuống là Jeff và mũ rom.

"Thật to gan, dám làm hỏng nhà ăn! Đều là do cậu, xú tiểu tử!!"

"Là tự ông phá mà, ông già!!"

Này, rốt cuộc là tác động lớn thế nào mới có thể đánh xuyên qua trần nhà.

"Sanji, cậu làm loạn ở nhà hàng của tôi, tên xú tiểu tử muốn phá nhà hàng nữa!" Jeff cho Sanji một cước.

Fullbody ở một bên vui sướng khi người gặp họa. Đã nói tôi là người trả tiền tôn quý...

"Cậu cũng cút ra ngoài cho tôi!" Jeff một cước đá bay Fullbody.

Fullbody quỳ rạp trên đất run rẩy khoe miệng. Nhà hàng này đang làm gì vậy, ngay cả ông chủ cũng là ác quỷ, quả thực không khác gì hải tặc.

"Nghe đây, khách hàng là thần."

"Chỉ giới hạn trong người nguyện ý ăn đồ ăn dở cậu làm thôi."

"Sanji, Paddy, muốn đánh thì xuống phòng bếp đánh."

Này này này, các người là học lại cơ à...

Ba tên này, "Ngu ngốc!"

Chiyo chịu không nổi ba tên ngốc như đang diễn hài kịch, cốc vào đầu mỗi người một cái.

"Cậu nghĩ rằng có rất nhiều tiền là thần hả, Paddy ngu ngốc ẻo lả!"

"Anh, tuy Paddy ẻo lả, nhưng cậu ta cũng là đầu bếp nhà hàng chúng ta, nói đồ ăn cậu ấy nấu dở, anh muốn bôi nhọ danh dự nhà hàng chúng ta à, lông mày xoắn ngu ngốc!"

"Còn ông nữa, phòng bếp là nơi có thể đánh nhau chắc, ông già ngu ngốc!"

Thật là tức chết rồi. Chiyo nhìn khách hàng xung quanh tròn mắt há mồm.

"Nhìn cái gì, không mau ăn cơm đi, muốn chết à?!"

Vùi đầu ăn cơm!!

"A a, hải sản thật không tệ."

"Ừ ừ, com chiên trứng này đúng là ngon." Truyện được dịch tại diedanlequydon.com~

"Ồ, dao của tôi không sắc, cái gì, là thìa."

Tôi nói, các người đang làm cho có lệ với tôi à?!

Chiyo không nói gì nhìn khách hàng nhìn qua ra sức ăn nhưng đều ngằm nhìn cô.

Thật là, tưởng tôi không biết chắc? Cái gì hải sản mặt, rõ ràng là com hải sản. Cái gì com chiên trứng, anh cầm nĩa lên ăn thịt đi rồi nói! Còn có, vị khách này, có thể không cần cầm thìa đập không!!

"Aha [ha], cô thật thú vị." Mũ rom cười đến bên cạnh Chiyo vỗ lưng cô.

"Tôi tên Luffy, là người muốn trở thành vua hải tặc, cô muốn gia nhập nhóm hải tặc của tôi không."

"Tôi từ chối!" Chiyo lập tức từ chối.

"Gia nhập đi." Luffy bán manh. (´ε`)

"Không! Thứ nhất, có thể "ngoài ý muốn" làm thùng tràn nhà hàng chúng tôi, chắc chắn cậu không phải thuyền trưởng đáng tin cậy. Thứ hai, cậu không có tiền, đi theo cậu chắc chắn không có "tiền đồ". Thứ ba, cậu là kẻ ngốc. Đi theo kẻ ngốc lâu dần cũng sẽ biến thành ngu ngốc! Thứ tư, tôi phải làm công trong đây một tháng, bây giờ mới chỉ có hai tuần ba ngày."

"Cái gì, chỉ còn ba ngày nữa thôi mà."

"Cậu ngốc à? Mười ba ngày. Còn có, đừng cố ý xem nhẹ những câu đằng trước!!"

"Cũng chỉ có ba ngày!"

"Là mười ba ngày!"

"Không, chỉ có ba ngày."

Cô phát hiện mũ rom rất cô chấp, không nói lại cậu ta. Rõ ràng là mười ba ngày.

"Hi hi" Nhìn khuôn mặt bánh bao tức giận của Chiyo, Sanji sờ sờ đầu cô. "Là mười ba ngày, đừng tức giận."

"Hừ." Chiyo tránh tay Sanji.

"Ai, ai cần anh an ủi, lông mày xoắn ngu ngốc!"

"Ừ ừ."

Luffy nhìn không rời mắt khỏi Chiyo. "Này này, cô gia nhập với chúng tôi đi!" (*^__^*)

"Không!" (´Δ`)

"Cô gia nhập đi ~" ~^O^~

"Không!" (￣-￣)

"Được rồi được rồi, là mười ba ngày, gia nhập đi ~"

"Cậu dễ trẻ con à?! Không ~" (´ ˘ ˘)~

Nhà hàng này thật thú vị.

"Mực này không tệ, ném thử đi."

"Ba à, đó là nắm hương. Còn có, ba có thể không cần nhét thìa vào mũi con không."

"....."

"!!"

Tác giả có chuyện muốn nói: Chiyo bao che khuyết điểm cũng rất mạnh mẽ nha ~

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Bạn nhỏ Chiyo, đây là cao thủ ngoại hiệu kỹ xảo cỡ nào ~

A: Đây là vấn đề sao?! Thế nào, có ý kiến với cao thủ ngoại hiệu của tôi hả, tên chân to!!

Hôm nay xin dừng tại đây, tác giả đã bỏ mình..

Cuối cùng, mãnh liệt yêu cầu, để nó lộ mặt nói vài câu.

Chiếc bàn bị kịch: Vì sao, bị thương luôn là tôi... huhu~

Bạn đang đọc truyện *Này, Lòng Mây Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Thượng tá Fullbody! Không hay rồi, người của hải tặc Krieg đã chạy trốn!" Một hải quân vội vàng chạy vào nhà hàng.

"Đ, đoàn hải tặc Krieg?" Những người khách khác bắt đầu hoảng sợ.

"Đó là băng hải tặc mạnh nhất biển Đông!"

"Krieg?" Chiyo nhíu mày. "Cái gì vậy, chưa từng nghe qua."

"Sao, sao có thể" Fullbody không dám tin. "Lúc ba ngày trước bắt được hắn, hắn đã sắp chết đói, từ đó đến giờ cũng chưa đưa com cho hắn!"

"Này, phần phát nam, hải quân đều yếu như vậy sao, không đói bụng thì không đánh được."

(beta: Ta định đổi thành “ Nam nhân tóc hồng” Nhưng mà thấy đề vậy hay hơn, cho nên ta vẫn sẽ giữ như thế.)

"Hừ, con kiến chỉ là con kiến, chỉ biết sử dụng thủ đoạn ti bỉ."

"Đoàng" một tiếng súng nổ, hải quân ngã xuống, nhân vật chính trong câu chuyện mọi người xuất hiện.

Hắn bước từng bước đi vào. "Gì cũng được, nhanh mang đồ ăn lên đây, ở đây hắn là nhà ăn."

"Chào mừng quý khách," Paddy nịnh nọt. "Vị khách này, chúng tôi không chào đón người nghèo, xin hỏi ông có tiền không?"

Hắn cầm súng chỉ vào Paddy. "Đạn được không?"

"Không có tiền đúng không?!" Nháy mắt, Paddy đã đổi mặt, hung hăng đánh đến hải tặc kia.

"Đã không đưa tiền, không phải khách."

"Lên, đầu bếp!"

"Hải tặc cái gì, cho hắn mở to mắt nhìn đi, Paddy!"

Người xung quanh ồn ào.

"Phách" Paddy ôm đầu. "Tiểu thư Chiyo ~"

"Tôi nói này" Chiyo sầm mặt. "Các người thật âm ỉ."

Yên lặng..

"Đây là nhà ăn, không phải sân đấu thú, muốn đánh thì ra ngoài, khách muốn ăn com mời về chỗ thưởng thức đồ ăn, khách muốn đi mời đến thanh toán rồi về." Truyện được đăng duy nhất tại

Chiyo rút dao găm trên đùi, híp mắt. "Hay là, các người muốn tôi tiễn một đoạn."

Ừc... Ăn cơm ăn cơm...

"Paddy ẻo là, cậu đánh nát ghế, tháng này rửa bát!"

"Còn ông" Chiyo nhìn hải tặc ngã trên đất. "Không trả tiền thì ở đây gán nợ đi!"

Thấy hải không động đậy, Chiyo nhủ mày. "Nghe không hiểu tôi nói à, người làm không được ăn cơm ở sảnh chính, đi ra sau đi!"

"Paddy" Chiyo sai sử cu li miễn phí. "Khiêng hải ra sau đi."

"Vâng, tiểu thư Chiyo." Tiểu thư Chiyo không gọi mình là Paddy ẻo là mà gọi tên mình, thật cảm động ~ ♥_♥

"Các người còn thất thần làm gì, còn không mau đi làm việc!" Chiyo nhìn nhóm đầu bếp đang không biết làm gì lên tiếng.

"Vâng, tiểu thư Chiyo!"

Này này, không phải tôi mới là ông chủ của nhà hàng này sao?

By Jeff bị xem nhẹ. ~

"Hừ, chậm muốn chết, phụ bếp lại rảnh rồi." Đợi mãi không thấy đồ ăn lên, Chiyo đi đến phòng bếp.

"Cậu có biết chúng ta đã đuổi bao nhiêu hải tặc sao?! Lời nói sợ hải như vậy cũng đừng làm!"

"Cậu nói cái gì, muốn đánh nhau à Paddy."

"Đánh đi đánh đi!"

"Mau đánh đi, đợi chút, đến hạ đồ kim!"

"Mấy tên đầu bếp ngu ngốc các cậu, muốn tôi mệt chết à?! Còn không mau làm việc!"

Giữa một đồng tiếng ồn, giọng nói Chiyo cũng không bị mai một.

"Vâng, tiểu thư Chiyo."

Làm việc làm việc...

"Thật là" Chiyo nhìn một chút, đi ra sau nhà ăn. "Lông mày xoắn chậm muốn chết, còn chưa xong có được không?!"

"Hẹn gặp lại" Sanji ghé vào lan can trên thuyền hải tặc và Luffy nói lời từ biệt. "Sanji tiên sinh, thật sự cảm ơn anh, anh là ân nhân cứu mạng của tôi, nếu được, có thể chuyển lời cảm ơn của tôi đến tiểu thư Chiyo không. Còn có, món cơ rang kia thật sự rất ngon, tôi có thể đến ăn nữa không?"

"Lúc nào đến cũng được."

"Hừ" Chiyo nhỏ giọng nói thầm. "Đến sớm."

"Này, phục vụ dự bị." Chiyo đi đến lan can.

"Tiểu thư Chiyo" Hải áy náy. "Xin lỗi, tôi ăn uống không."

"A a, hình như tôi vừa đá phải cái gì đó." Chiyo một cước đá bàn ăn và cốc xuống biển. "Cậu vừa nói gì à?"

"Không." Hải trợn mắt há miệng nhìn Chiyo. "Không có gì." Hải buông buồm. Truyện được đăng duy nhất tại

"Đừng để bị bắt nữa, Kim." Sanji tạm biệt hải cuối cùng.

"Hừ, lần sau nếu không có tiền thì ngoan ngoãn làm phục vụ một năm đi!"

"Sanji, Chiyo, phục vụ" Jeff đứng ở lầu hai. "Mấy đứa làm việc đi!"

"Ha ha ha ha."

"Àm ỉ muốn chết." Chiyo mang đồ ăn lên nhìn băng mũ rom.

"A!!! Biển lớn!!! Cảm ơn vì đã tạo cuộc gặp lại hôm nay! A! Tình yêu!!!! Cô sẽ cười nhạo tôi không thể chịu được sự tra tấn này phải không!!!" Sanji đưa cho quất phát nữ* một bông hồng đỏ. "Chỉ cần ở cạnh cô, dù là hải tặc hay ác ma, tôi cũng luôn sẵn sàng!!!"

(Beta: Từ này nghĩa là chỉ nữ nhân có màu tóc quả quýt, ta sẽ ko đổi ra tiếng việt, mọi người cứ hiểu vậy nhé ^^)

"Lông mày xoắn háo sắc!!" Chiyo nắm chặt tay.

"Mấy người chậm muốn chết! Còn không may mang đồ ăn lên!!" Chiyo gào thét với nhóm đầu bếp trong phòng bếp.

"Vâng, tiểu thư Chiyo."

"Thật là" Chiyo ghé vào lan can. "Lông mày xoắn kia..." Nhớ tới lời của người đàn ông tóc hồng.

"Minh thật sự, có dã man như vậy sao?"

"Cái gì chứ" Chiyo lắc đầu. "Tên lông mày xoắn ấy yêu ai, mình không thèm để ý!"

Đúng, làm gì mà mình phải để ý lông mày xoắn ngu ngốc đó chứ.

Chiyo vỗ mặt, tiếp tục làm việc.

"Các người" Này đàn yêu vô giúp vui đầu bếp nhóm. "Cứ ở đây không làm việc, muốn chết sao?!"

Dao găm chuẩn xác cắm vào tay vịn cầu thang.

"Tiểu thư Chiyo ~ tôi rất chăm chỉ làm việc ~" Paddy xào rau ở phòng bếp tranh công.

"Hừ, xem như cậu thức thời."

Thật là, thế mà lại bị Paddy giành trước. Nhóm đầu bếp cũng lập tức về làm việc.

Muốn bày ra dáng vẻ chăm chỉ tốt đẹp của mình trước mặt tiểu thư Chiyo.

Chiyo đi xuống cầu thang. Truyện được đăng duy nhất tại

"Vừa rồi thật ngại quá" Sanji hoàn toàn chìm đắm quát phát nữ, đại diện ân tình. "Đề xin lỗi, tôi mời cô ăn hoa quả thập cẩm, công chúa điện hạ."

"A, cảm ơn, anh thật tốt."

"#"(- _ -)

"Không cần xin lỗi chúng tôi sao!! Tôi tố cáo anh đấy, đầu bếp háo sắc."

"Không phải tôi đã châm trà rồi ư, còn muốn tâm tồn cảm kích, mũi dài."

"Ồ, muốn đánh nhau phải không, tôi cũng khách khí đâu, lên, Zoro!"

"Muốn đánh tự đánh đi."

"Dừng lại, đừng khắc khẩu với tôi."

"Được, tôi dừng tay."

"Nói lại thì" Quán phát nữ vuốt cằm Sanji. "Nơi này đồ ăn rất tốt, nhưng với tôi mà nói là hơi đắt một chút."

"Đương nhiên cô được chiêu đãi miễn phí!"

"###"

"Cảm ơn" Quán phát nữ vui vẻ ôm Sanji.

"####"

"Cậu lác lư cái gì, nhanh đưa khăn cho khách."

"Vâng."

"Quý khách" Chiyo đến bàn mũ rom.

"A, là nhân viên phục vụ kia."

"Chuyện xảy ra lúc trước, tôi, hoàn toàn, không để ý, mời mọi người yên tâm dùng cơm, quên hết chuyện tên lông mày xoắn ngu ngốc này vừa nói đi!"

"Đĩa hoa quả thập cẩm có thể miễn phí, nhưng quý khách cần phải ngoan ngoãn trả tiền!"

"Thực, sự, hoàn, toàn, không để ý!!!"

Rõ ràng chính là để ý thật! Truyện được đăng duy nhất tại

Tác giả có chuyện muốn nói: Chiyo giấu đầu hở đuôi thật đáng yêu ~~

Thời gian nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Thật ra tôi cũng không có gì muốn nói, bạn nhỏ Chiyo có gì muốn nói không?

A: Người đọc truyện không lưu lại lời bình đều đi chết đi!!

Kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Loảng xoảng"

Chiyo thu dọn mảnh thủy tinh.

Thật là, con gái thật phiền phức, ngay cả ly rượu cũng không cầm được, chỉ biết giả vờ yếu đuối.

Hừ, không ngờ lông mày xoắn lại thích kiểu như vậy, cả ngày gọi Nami-chan, Nami-chan, quát phát nữ kia có điểm nào tốt. Khuôn mặt không đẹp hơn mình, làn da không trắng hơn mình, dáng người không chuẩn hơn mình. Hơn nữa vừa nhìn qua là đã biết thuộc loại yếu đuối, vừa động đã chết.

Bạn nhỏ Chiyo, bạn chắc chắn không giận chó đánh mèo?

"Này này, sao vậy?" Người đàn ông ngồi chung theo tầm mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hoảng sợ.

"Lá cờ hình xương sọ, hai bên đồng hồ cát như đang uy hiếp kẻ địch, lá cờ kia, không sai, chính là bá chủ của biển Đông, thủ lĩnh Krieg!!!"

"Cái gì." Chiyo không thể không nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy người là rađa à? Rõ ràng bên ngoài kia là một màn sương mênh mông, trừ một cái bóng đen lớn thì không thể thấy cái gì.

"Hừ." Đợi đến khi sương mù tan đi, con tàu xuất hiện. "Chỉ tốt mã dè cùi mà thôi."

Loại tàu rách tung tóe này.

Cửa mở.

Gin, còn có thủ lĩnh Crick trong miệng những vị khách khác đứng ở cửa.

"Xin lỗi, có thể mang nước và đồ ăn lên cho tôi không? Tiền thì tôi có, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Không biết đã bao lâu tôi không được ăn gì rồi, xin các người."

"Hắn ta làm sao?"

"Không uy nghiêm, không quyết đoán, đây là thủ lĩnh Krieg đó sao?!"

Krieg ngã xuống.

Gin ngừng đầu cầu xin. "Cầu các người, cứu thuyền trưởng chúng tôi, ngài ấy sắp chết đói rồi! Mấy ngày nay vẫn chưa ăn gì, cứ thế sẽ chết mất!"

"Oa ha ha ha, thật sự là rất khéo, đây là thủ lĩnh Krieg đại danh đỉnh đỉnh." Paddy xoa thắt lưng dương dương tự đắc.

"Lần này chúng tôi có mang tiền, chúng tôi là khách hàng!!"

"Người mơ mộng hão huyền gì vậy, này, lập tức liên lạc hải quân, thừa dịp hấn yếu ớt áp giải hấn đi."

"Đúng rồi, chờ hấn khỏe lại không biết sẽ làm gì!"

"Ai bảo bình thường hấn làm nhiều việc ác như vậy làm gì, chết đói cũng đáng!"

Thế gian này, lòng người âm lạnh.

"Tôi sẽ không làm gì, ăn xong lập tức đi, cầu các người, cứu tôi!"

Krieg quỳ rạp trên đất, ăn nói khép nép, tay run run.

"Này, phục vụ thay thế bỏ sung." Chiyo đưa một chén nước cho Gin. "Lần này phải trả đủ tiền!"

"Tiểu thư Chiyo..."

"Tiểu thư Chiyo, không cần cho hấn nước, chờ hấn hồi phục, việc đầu tiên sẽ là tấn công con tàu này, không cần đồng tình hấn!"

"Hừ" Chiyo đưa cốc nước cho Gin. "Thế thì sao, khách hàng khát thì tôi mang nước, có vấn đề gì à?!"

"Cảm ơn!" Krieg một ngụm uống cạn.

"Này, đại tình tình, tôi không nấu cơm, nhưng uống nước cũng đủ no rồi!" Chiyo lại đưa cho hấn một chén nước.

"Này, tránh ra, Paddy." Sanji từ trên cầu thang bước xuống, tay bụng tô com.

Paddy không kịp phòng bị, ngã xuống cầu thang.

"Sanji tiên sinh..."

"Cầm lấy, Gin, cho hấn ăn đi."

"Cảm ơn." Krieg ăn như hổ đói.

"Này, Sanji, không cần cho hấn ăn! Chẳng lẽ cậu không biết hấn là loại người gì sao? Đông hải bá vương, gian trá giảo hoạt, Krieg chính là kẻ như thế. Hấn âm hiểm giả dối, vì mục đích không từ thủ đoạn! Người đàn ông kia thật sự sẽ ăn xong rồi bỏ đi? Thấy chết không cứu loại trứng thối này mới là vì hòa bình thế giới!"

"Rống!"

Sanji bị đá đảo.

"Sanji!"

Từ một tiếng kêu sợ hãi, những vị khách khác nhanh chóng tổng cửa xông ra.

"Này, đại tình tình ông làm gì vậy?!" Chiyo nắm tay.

"Không có gì, tôi chỉ muốn đề ân nhân cứu mạng mình cảm nhận được thể lực khi đã khỏi phục của tôi mà thôi."

"Sao ngài lại làm thế, thủ lĩnh Krieg, ngài đã đồng ý với tôi sẽ không làm tổn hại nơi này mà! Huống hồ người kia là ân nhân cứu mạng của chúng ta..."

Gin bị đè lên mặt đất, bả vai bị bóp nát.

"Xin lỗi, tiểu thư Chiyo, ý tôi không phải vậy!"

"Được rồi." Chiyo vỗ tay. "Này, đại tình tình. Chỉ vì ông mà khách hàng chúng tôi đều chạy mất, nên trừng phạt ông thế nào đây."

"Hử?"

"Tiểu thư Chiyo, để tôi giải quyết ông ta!" Paddy từ trong hôn mê tỉnh lại, lấy một khẩu pháo lớn dưới góc cầu thang, đặt lên vai, hòng súng tới om nhắm đến Krieg. "Ăn no sao Krieg, ăn no xong muốn phá à?"

"Mật đường phi đạn!"

Nổ lớn một tiếng... Khói bụi khắp nơi...

"Đối xử với tôi như vậy, nhà hàng này thật sự quá kém." Krieg nổ súng với nhóm đầu bếp.

Trên đất ngã một mảnh.

Krieg lộ ra trang bị bên trong áo choàng. "Cánh tay thép cứng rắn hơn bất cứ ai, thân thể siêu hợp kim cứng cáp hơn bất cứ thứ gì, kim cương quyền có thể phá hủy tất cả, ai dám phản kháng tôi! Nhanh đi chuẩn bị 100 phần thức ăn!"

"Hừ, thế thì sao."

Tốc độ này còn kém xa sự phụ.

"Cái gì?!" Krieg ôm mặt đầy máu. "Khi nào thì?!"

"[Ha], hai chòm râu này thật hợp với ông, nhìn qua càng buồn cười." Chiyo đứng yên cảm áo choàng của Krieg lau song đao của mình. "Chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ mà náo loạn ở đây, ông đang diễn xiếc khi sao?"

Hừ, lông mày xoắn là người đại tinh tinh ông động vào được à.

Sanji cử động, đứng dậy lên cầu thang.

"Này Sanji, cậu muốn đi đâu?!"

Sanji xoa vết máu khóe miệng. "Phòng bếp, phải chuẩn bị 100 phần cơm."

"Hừ" Krieg vừa lòng cong khóe miệng. "Vậy thì tốt."

"Không được đi!" Nhóm đầu bếp bị thương nhón nháo. "Cậu là con rối của Krieg à? Chúng tôi tuyệt đối không để cậu vào phòng bếp! Tôi đã chịu đủ hành vi cố tình gây sự của người!!!"

Sanji mở hai tay. "Động thủ đi! Muốn cản tôi thì động thủ đi! Tôi cũng biết mà, biết đối phương là đại phiêu dân bất trị. Nhưng chuyện đó không liên quan đến tôi, hần như thế nào, sau khi ăn xong thì thế nào, tôi không quan tâm. Tôi là đầu bếp, ngoài đầu bếp ra thì không còn gì, có người đói, tôi cho ăn, gần như chỉ thế thôi. Cái gọi là đầu bếp, như vậy không phải đã đủ sao?!"

Chiyo nhíu mày, lông mày xoắn ngu ngốc này!

"Hừ."

Vũ khí trong tay nhóm đầu bếp biến mất!

"Tiểu thư Chiyo!"

"Đám đầu bếp ngu ngốc các cậu. Nghe rõ đây, lông mày xoắn là chó của tôi, trừ tôi ra không ai có thể điều khiển hành động của anh ta." Chiyo đứng một bên, vừa buông tay, vũ khí mọi người đều rơi trên đất.

"Tránh ra, tiểu tử." Jeff cầm một cái túi to đi xuống cầu thang, đặt trước mặt Krieg. "Ở đây có đủ 100 phần, nhanh giúp hần chuyển lên thuyền."

"Ông chủ Jeff!"

"Jeff, Jeff!"

"Vì sao, ông chủ Jeff, rốt cuộc ông muốn làm gì?"

"Nếu tất cả thuyền viên đó đều hồi phục, nhà hàng này chắc chắn sẽ bị chiếm!!!"

Nhóm đầu bếp không hiểu hành động của Jeff.

"Chuyện đó phải xem họ còn ý chí chiến đấu không" Jeff dừng bước. "Đừng không, kẻ thất bại đại hải trình."

Trợn mắt há miệng.

"Krieg cũng thất bại..."

"Ngay cả Đông hải bá vương cũng... Cho dù có năm mươi chiếc thuyền cũng không thành công!!!"

"Ông, ông chính là Jeff Chân Đò!" Kreg tỏ vẻ bình tĩnh. "Hóa ra ông còn sống. Vốn dĩ là thuyền trưởng, cuối cùng lại đến đây làm đầu bếp hải tặc vô dụng."

"Còn sống thì sao, dù sao chuyện không liên quan đến ông. Ông cũng thấy đấy, thân phận hiện tại của tôi là đầu bếp."

"Hừ, so với nói bây giờ ông là đầu bếp, chẳng bằng nói bây giờ ông chỉ có thể làm một đầu bếp." Giọng điệu thật trào phúng. "Jeff Chân đỏ, người sống sót duy nhất sau chuyện Đại hải trình mà tôi biết. Hắn là ông có mang theo nhật ký hàng hải ghi lại một năm kia, mau đưa nó cho tôi."

"Ồ, hóa ra ông lão có đi qua Đại hải trình!" Luffy ngạc nhiên nói.

"Nhật ký hàng hải đúng là ở chỗ tôi, nhưng không thể giao cho ông. Nhật ký hàng hải là sự kiêu ngạo của tôi và đồng bạn, sao có thể dễ dàng giao cho ông."

"Vậy tôi đành phải dùng thương, đúng là tôi thất bại khi chinh phục Đại hải trình, mặc kệ thế nào, tôi vẫn là thủ lĩnh Krieg mạnh nhất! Hơn nữa tôi vốn có đủ năng lực vượt qua đường hàng hải khó khăn kia, đủ bình lực, đã tâm cũng có, tiếc nuối duy nhất là không đủ tình báo. Chỉ cần có nhật ký hàng hải, sau đó tạo lại hạm đội hải tặc, cướp lấy đảo hải tặc, đứng trên đỉnh cao của thời đại hải tặc này!!"

"Hừ, dong dài muốn chết!" Chiyo xoay người lên lầu.

"Tiểu thư Chiyo, cô đi đâu?"

"Ngủ." Chiyo ngáp một cái. "La li đi sách tôi đều phải đi ngủ."

"Chờ chút!"

"Hả?" Chiyo quay đầu.

"Tôi là người muốn trở thành vua hải tặc!" Luffy đứng trước mặt Krieg. "Chuyện này tôi không thể nhượng."

"Tiểu tử cậu nói gì, hình như tôi chưa nghe rõ."

"Không cần cho rằng không nghe rõ, tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi."

"Đây cũng không phải trò chơi."

"Đương nhiên, Đại hải trình nhất định chỉ tôi mới có thể chinh phục!"

"Đừng đùa, tiểu tử, bởi vì thiếu tình báo nên binh lực năm ngàn hạm đội đều bị đánh tan trong 7 ngày! Cậu cho là cậu có bản sự gì qua được!"

"Tôi ghét nhất là loại người như ông, nhìn kỹ tôi làm thịt ông đây."

"Có gan thì cứ làm."

"Có đảm lược, tôi thanh toán cho cậu đi Tây Thiên!" Họng súng trên vai Krieg nhắm ngay Luffy.

"Chiến đấu sao, Luffy, muốn tôi giúp không."

"Tôi không ép buộc cậu."

"Hơ?" Chiyo ngừng đầu nhìn, tóc lục và mũi dài đứng trên cầu thang.

"Zoro, Usopp, hai người cũng đến à. Không cần, một mình tôi là đủ."

"Vậy à, nếu cậu đã nói vậy, lúc cần tôi sẽ ra tay..."

"Ha ha ha" Krieg khinh miệt liếc hai người trên cầu thang. "Bọn họ cũng giống cậu phải không? Thật sự là tổ hợp đơn bạc!"

"Ông nói gì vậy, bên tôi có ba người! Đầu bếp tóc vàng bên này và phục vụ đứng trên cầu thang, còn một người hiện không ở hàng hải đều là đồng bọn của tôi!"

"Ồ, vậy à?" Chiyo đi qua người bọn họ, tiện tay trạc trạc Usopp phát run. "Cẩn thận ngã xuống đấy mũi dài."

Usopp kinh ngạc nhìn Chiyo, mềm nhũn dựa vào lan can, lòng còn sợ hãi. "Cô làm gì vậy, suýt nữa tôi ngã rồi đấy nữ bạo lực!!"

"nữ bạo lực?"

"Sao, sao, nữ bạo lực cô!" Usopp tránh sau lưng Zoro.

Chiyo nhìn Usopp một lát, rủ mắt. "Nhàm chán." Cũng không quay đầu lại mà đi.

Trở về phòng, Chiyo nhìn ảnh chụp đầu giường, sau đó ghé lên giường, dúm đầu vào gối.

"Bạo lực... à..."

Tác giả có chuyện muốn nói: Bạn nhỏ Chiyo mê mang a... Ưu thương..

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Bạn nhỏ Chiyo, mọi người đều biết đáng người Nami là loại l-cup. Khụ khụ, xin hỏi số đo ba vòng của bạn là? [Sắc ~]

A: Đi, chết, đi!!

Q: A a, xin được hỏi bạn nhỏ Sanji đã tự mình thể nghiệm và quan sát. Bạn nhỏ Sanji, xin hỏi số đo ba vòng của bạn nhỏ Chiyo là?

A: Ừm. Một tay không đủ hai tay có thừa, ôm vào vừa vặn, là loại tôi thích.

Bạn, hiểu được sao?

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mây Xoắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nói đi nói lại, Chiyo thật sự đã ngủ.

"Cái gì vậy," Chiyo bị tiếng ồn đánh thức. "Thật là, ngủ cũng không để người ta yên!"

Chiyo cau mày đi ra ngoài, đứng trên lan can xem chuyện gì.

"Thật là," Nhìn cảnh biển lửa dưới tầng một. "Chẳng lẽ bọn họ đang diễn hải?"

"A, nóng nóng nóng!" Thật sự là lửa cháy mông.

Mất thấy nơi bị cháy, người bị cháy đến mông giãy dụa muốn dập lửa.

"Tùng là người lợi hại thế nào, bây giờ cũng chỉ là một đầu bếp tầm thường, nổ súng bắn thùng dầu ông ta cũng là chuyện dễ dàng." Gin dùng súng chỉ vào đầu Jeff. "Anh muốn cứu người này đúng không?" Sanji, cho nên xin anh hãy rời khỏi con tàu này, tôi không muốn giết anh."

"Muốn tôi rời tàu," Sanji đứng yên. "Tôi không cần."

"Thật sự là khó nhìn a, xú lão đầu. Như vậy thì làm thế nào các đầu bếp mới hăng hái chiến đấu được đây?."

"Hừ, tôi không muốn bị tiểu quý phán xét."

"Xú lão đầu ông gọi ai là tiểu quý, ông còn coi tôi là đứa trẻ đến khi nào!!"

"Này, Gin, chĩa súng về phía tôi đi."

"Anh ngốc à? Sẽ chết đấy!"

"Cứ làm đi."

"Sanji tiên sinh, vì sao?"

"Nếu anh thật sự muốn chết như thế thì để tôi giải quyết, đứng yên chỗ đó đừng cử động nhé, nếu anh không muốn đầu ông chủ của mình bị nổ."

"Đoàng" một tiếng, Sanji học máu.

"Sanji! Sao anh không tránh?!!!"

"Cái tên thủ hạ bên kia vô liêm sỉ nổ súng."

"Vì sao?! Chỉ cần buông tha nhà hàng này, đại gia đều có thể bảo đảm tính mạng! Rất đơn giản không phải sao?!"

"Nhà hàng này là bảo bối của lão già kia! Ta đã cướp đi tất cả của xú lão đầu. Quyền lực, mong ước, cho nên tôi không mong xú lão đầu ấy mất đi thứ gì!! Xú lão đầu kia, đừng đòi ông đổi tính mạng của tôi!!"

"Cao su cao su, chiến phủ!"

"Bồi bàn thôi cậu, muốn làm gì?"

"Chìm thuyền."

"Tôi còn tưởng cậu muốn nói gì, cậu điên rồi a vô liêm sỉ!"

"Không phải bọn họ không muốn phá thuyền."

"Cậu thì biết cái gì, cậu có biết tôi mang ơn với nhà hàng này không!!"

"Cho nên cậu vì nhà hàng mà tìm chết, cậu bị ngốc rồi hả!"

"Không phải nói chết, cho dù báo ân! Ông ấy không phải vì cậu chết mà cứu cậu. Ông ấy giúp cậu sống, còn cậu lại muốn chết, đây là việc làm của kẻ yếu!"

"Chẳng lẽ có cách giải quyết nào khác sao?!"

"Hừ," Chiyo xoay người một cái từ lầu hai xuống lầu một. Cây súng còn trong tay Gin đã chuyển sang tay Chiyo, Chiyo không chút để ý xoay xoay cây súng lục.

"Tất ~" Chiyo nhắm xung quanh. "Chính là cậu, bóng đèn nam."

Chiyo chỉ vào bóng đèn nam toàn thân khối giáp, ấn chốt.

"Bang!" Chiyo thổi súng, nhìn bóng đèn nam sợ tới mức run chân. "Đùa thôi."

Chiyo không chút để ý ném khẩu súng. "Lần sau nhớ mua bảo hiểm, bồi bàn dự bị."

"Cái gì, Gin, cậu phản bội tôi sao?"

"Xin lỗi, thủ lĩnh Krieg, tốt xấu gì họ cũng là ân nhân của chúng ta. Ít nhất, để tôi tự tay kết thúc tất cả."

"Cậu điên rồi à? Trung đoàn trưởng hạm đội hải tặc."

"Cái gì, hóa ra không phải thủ hạ mà là trung đoàn trưởng."

"Ha ha, lần này họ xong đời rồi."

Nhìn Gin lấy ra hai quả cầu sắt lớn, nhóm lâu la ồn ào.

"Gin lấy ra vũ khí kia, có vẻ nghiêm túc rồi."

"Cậu ta lại được gọi là quý nhân, mặc kệ đối phương khóc lóc cầu xin thế nào cũng không lưu tình giết, là quý nhân một chút nhân tính cũng không có."

"Chính là đáng tiếc một thiếu nữ xinh đẹp như vậy."

"Hừ," Chiyo rút song đao, bước lên vài bước, cố ý hay vô tình đứng trước Sanji. "Thua người nhưng đừng lại trưởng, bồi bàn dự bị."

Hai bên giao đấu.

"Keng keng keng"

Không thể miêu tả cảnh đánh nhau, xin tự tưởng tượng...

"Sao có thể!!" Nhìn Chiyo thành thạo chặn lại công kích của Gin. "Quả cầu sắt của Gin có thể dễ dàng đánh vỡ tấm chắn, sao cô ta làm được vậy!!"

Kỳ thật chỉ có Chiyo mới biết chặn lại khó khăn thế nào. Sức lực nam nữ có chênh lệch rất lớn, hơn nữa Chiyo tốc độ thủ thắng, cũng không có khí lực huấn luyện chuyên môn. Mỗi một chiêu nhìn như dễ dàng ngăn cản nhưng đều tổn thương lớn đến cánh tay Chiyo.

Thật là, Chiyo cử động cánh tay cứng lại.

"Này, bồi bàn dự bị, nhanh chóng kết thúc." Chiyo thu lại song đao, rút dao găm trên đùi.

Cứng đối cứng không được, mình cũng không thể đánh lâu. Điều chỉnh lại hô hấp, Chiyo co gối, bóng dáng dần mờ hồ.

Một chiêu, quyết định thắng thua.

"Không thấy được!" Người ngoài nhìn vào cuộc chiến kinh ngạc phát hiện bản thân không nhìn thấy Chiyo, khó tin xoa mắt.

Ngay khi Chiyo quyết định xuống tay, một người khác lại xuất hiện.

"Này, lông mày xoắn, tránh ra!" Hô hấp khê loạn, bóng dáng Chiyo hiện ra.

"Thần là kỵ sĩ, sao có thể để công chúa bảo vệ." Sanji quay đầu nhìn Chiyo cười.

"Nhưng anh không đánh thắng tôi được, Sanji tiên sinh." A Gin đứng yên xoay xoay quả cầu sắt khiến nó chuyển động.

"Lông mày xoắn, không nghe lời tôi nói à, tôi bảo anh tránh ra!" Trong giọng nói của Chiyo có một chút hoảng loạn.

Rõ ràng chỉ là một đầu bếp còn muốn đánh thắng được một trung đoàn trưởng.

"Chiyo-chan, đừng lo, tôi không yếu như vậy." Sanji nghênh đón.

Chiyo cầm dao găm nhìn hai người giao chiến, một lát sau, thu lại dao găm.

Xoay người không nhìn Sanji có chút chật vật, lập tức vào nhà hàng.

"Không xem họ đánh nhau sao?" Lúc đi ngang qua Jeff, ông hỏi.

"Hừ" Bước chân Chiyo không dừng lại nửa giây. "Không hứng thú."

Đánh nhau đánh nhau...

Chiyo tựa vào bệ cửa sổ, mon trón cánh tay đang đỏ. Nghiêng người nhìn lên, nắm chặt tay.

"Thật là, tên lông mày xoắn ngu ngốc đó..."

"Này, tiểu tử, tỉnh lại đi! Mau hít chút không khí, nhanh tẩy hết khí độc trong người!!"

"Không quan trọng, muốn uống nước không?!"

"Không quá khát a."

"Muốn pudding đặc chế của tôi không, ngon lắm đấy!"

"Ngu ngốc, cậu ta trúng độc rồi còn cho ăn độc được làm gì!""Này, cậu nói độc được là ý gì? Cậu có tư cách phê bình người khác à!"

"Cậu nói cái gì, thịt của tôi là loại ngon nhất thế giới! Mọi người đều nói ngon muốn chết!"

"Thật là" Nhìn Chiyo ngăn người trên kia, Paddy éo lá và Kaemie lưỡi dài nhắc mấy người kia. "Àm ỉ muốn chết!"

"Tiểu thư Chiyo!"

"Hả?" Chiyo nhìn Gin mặt xanh tím hô hấp nặng nề nằm trên đất. "Này, bồi bàn dự bị, anh ăn ớt xanh nên mặt xanh à."

"Đừng đùa tiểu thư Chiyo, tiểu tử này trúng độc rồi!"

"Vậy sao?!" Chiyo đến gần, ngồi xổm bên cạnh A Gin, cẩn thận nhìn một lát, sau đó... Dùng khuỷu tay đánh một cái.

"Oe" A Gin nghiêng người nôn ra chất lỏng trắng. A Gin vốn đang hấp hối sắc mặt lại thêm tái nhợt.

"Tiểu thư Chiyo, cô làm gì vậy?!"

"Hả? Không sao đâu, không phải là ngộ độc thực phẩm sao? Để hấn nôn ra hết là được!"

"Không phải ngộ độc thức ăn, tiểu thư Chiyo, hấn ngộ độc khí MH5!"

"Này, lưỡi dài, lấy nước đi. Paddy, đi lấy một cái chăn màu trắng."

"Vâng, tiểu thư Chiyo."

Tuy không biết tiểu thư Chiyo muốn gì nhưng hai người vẫn làm theo.

"Vì sao tiểu thư Chiyo gọi cậu là Paddy còn gọi tôi là lười dài!"

"Tên của cậu xứng đáng được tiểu thư Chiyo gọi sao?"

"Cái gì!"

Đi lấy đồ hai người cũng không quên cãi nhau.

Một trận gỗ qua đi...

Paddy và Kaemie mang đồ Chiyo cần đến.

Tiểu thư Chiyo hình như đang rất vui...

"Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, không có gì." Nhìn Gin mặt mũi bầm dập, hai người phủ nhận. "Nhưng tiểu thư Chiyo, cô cần những thứ này để làm gì?"

Chiyo nhận lấy cốc nước đưa đến bên miệng Gin, cường ngạnh bites mồm hấn, sau đó nhận chấn, phủ lên người Gin.

"Xong rồi." Chiyo vỗ vỗ tay, vào phòng, đóng cửa.

Hừ, đều là một đám ngốc. bồi bàn dự bị, lông mày xoắn, tóc lục, mũ rom cũng thế.

...

!!!

Tiểu thư Chiyo, sao cô lại phủ chấn trắng lên mặt hấn!! Chẳng lẽ không cứu tiểu tử này sao?! Tiểu thư Chiyo, đừng đi!!

"Này, đừng chết tiểu tử!"

"Tỉnh lại đi!!"

"Chết thật rồi à? Chết thật rồi à? Chết thật rồi à? Thật à? Chết thật rồi à? Chết thật rồi!!"

"A" Gin sắc mặt bình thường lại, xốc chấn lên, khó khăn đứng thẳng dậy. "Có chuyện gì."

"Hóa ra còn sống." Paddy và Kaemie chống vào lan can nhiệt huyết sôi trào. "Thủ lĩnh của người bị thua."

"Cái gì, cái gì!!"

Kết thúc.

Gin đứng trên thuyền nhỏ chuẩn bị rời đi. "Chiếc thuyền này hấn là không cần mang theo."

"Có lá gan thì cứ thử xem."

"Hừ" Chiyo đá đá áo giáp sắt trên đất. "Lần sau còn dám không trả tiền thử xem, chắc chắn đánh chết người."

"Nhớ kỹ, ở đây là nhà hàng trên biển Baratie!" Nhóm đầu bếp đứng ở cửa.

Gin giương buồm.

"Sanji tiên sinh, tiểu thư Chiyo, hai người là người tốt, hi vọng hai người sẽ hạnh phúc."

"Mau đi chết đi, tên mất gấu mèo!!!"

Chiếc thuyền nhỏ dần đi xa.

"Này, lông mày xoắn."

"Phách"

"Chiyo, chan?" Sanji vuốt băng dán ok trên mặt.

"Nghe rõ đây, lông mày xoắn, anh là chó của tôi, tất cả của anh đều là của tôi. Không có sự cho phép của tôi, anh không được để bị thương. Hiểu chưa?"

"Hi hi."

"Nhìn gì vậy" Chiyo xù lông. "Không được nhìn!!"

"Hi hi."

"Cũng không được cười!!"

"Hi hi."

"Anh còn cười."

"Xin lỗi xin lỗi."

"Hừ." Chiyo quay mặt không nhìn Sanji vui vẻ, đương nhiên, cũng không để anh thấy khuôn mặt đỏ của mình.

Đợi chút, hình như mình vừa quên chuyện gì đó quan trọng.

...

...

"Này, bồi bàn dự bị mau trở về!!!" Đột nhiên Chiyo hét lớn.

"Sao vậy Chiyo-chan! Bọn họ không nghe thấy."

"Xú gia hỏa đi thuyền của tôi!!"

"A a, thật sự đáng tiếc."

"Giọng điệu của anh một chút cũng không thấy đáng tiếc, lông mày xoắn thôi nhà anh!"

"Sao có thể chứ, tôi thật sự tiếc nuôi mà."

"Cứ cười nữa cẩn thận răng rụng đấy!!"

"Hi hi."

"#"

Thật là, tên lông mày xoắn kia...

Tác giả có chuyện muốn nói: Chiyo lấy cơ đau biển A Gin cũng thật đáng yêu ~~~

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Bạn nhỏ Chiyo, tại sao lúc đầu bạn không ra tay?

A: Hừ, không có hứng.

Khụ khụ, tôi là Chân Tướng - kun, thật ra Chiyo chỉ là đang ngủ chưa tỉnh thôi...

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Giờ điểm tâm.

"Này" Sanji và Luffy mở cửa. "Chúng tôi ngồi thế nào đây?"

"Không có chỗ của các cậu."

"Ngồi trên đất mà ăn đi."

"Không có chỗ của chúng tôi, đùa gì vậy, đây là nhà ăn mà."

"Thật là." Ngồi xuống đất.

"Bọn họ kỳ cục ghê..."

"Hừ, bình thường là như vậy rồi."

"Này" Paddy vỗ bàn. "Sáng nay ai chuẩn bị canh?"

"Là tôi là tôi, được rồi uống đi!" Sanji vui vẻ vung tay. "Hôm nay tôi nấu đặc biệt ngon!"

"Đồ khó uống như vậy nuốt không trôi." Paddy lau miệng. "Đây là đồ cho heo ăn à?!"

"Này" Sanji đứng lên. "Đồ ăn cho người không phù hợp với cậu đâu."

"Hừ" Paddy đồ ngón tay cái. "Có thể làm ra đồ khó uống như vậy cũng là một loại nghệ thuật, tôi sắp nôn rồi."

"Ngại quá, hôm nay tôi chắc chắn, lưỡi của cậu có vấn đề."

Những lời này như một dấu hiệu.

"Thật khó ăn!!"

Một tiếng lại một tiếng trên bàn vang lên.

"Canh thế này sao mà uống được!"

"Quá tệ, ai đó mang nước đến cho tôi!"

"Rốt cuộc các người muốn thế nào!"

"Hừ" Paddy xoa thắt lưng " Dù sao cậu cũng chỉ là phó đầu bếp trên danh nghĩa, chỉ trụ được lâu nhất thôi."

"Tôi đã sớm chịu cái tính dùng bạo lực giải quyết của cậu!"

"Không ăn được thì nói ra, đúng không, tiểu thư Chiyo."

"Khụ khụ" Chiyo đang uống canh đột nhiên bị dọa đến nghẹn, ho vài tiếng. Nhận thấy lực chú ý của mọi người đều đặt lên mình, Chiyo không nhìn Sanji. "Không, không sai."

"Chúng ta là đầu bếp trên biển, một giọt canh cũng không được lãng phí." Jeff một ngụm uống hết canh.

Đứng lên, hất mâm xuống đất. "Cái thứ này cứ như là bùn ấy, mang cái này lên cho khách chẳng khác nào bảo đóng cửa nhà hàng."

"Đùa gì vậy xú lão đầu, tôi nấu canh có gì khác với canh ông nấu!" Sanji nín chặt cổ áo Jeff chất vấn.

"Cậu nói tôi làm sao?!" Jeff một quyền đem Sanji ngã trên đất. "Cậu cứ đùa. Muốn học hỏi tôi, chờ mười triệu năm sau đến đi tiểu quý! Tôi là người đi qua tất cả biển trên thế giới!"

"Đáng giận!" Sanji bùm mặt chạy ra ngoài.

"Canh này rõ ràng rất tuyệt mà!" Luffy lại uống một chén.

"Tôi biết" Jeff ở bên cửa sổ nhìn Luffy. "Tài nấu nướng của Sanji, mọi người ở đây đều biết rõ."

"Không tệ."

"Ừ, canh này ngon thật."

"Làm tôi sợ muốn chết, cậu ta giống như thật sự tức giận."

"Đúng đúng."

"Nhưng không làm như vậy cậu ấy sẽ không đi, tên ngốc đó!"

"Này, tiểu tử, cậu nói trên thuyền cậu cần đầu bếp đúng không, coi như tôi nhờ cậu, tiểu quý kia, cậu có thể đưa nó đi cùng đến Đại hải trình không. Đại hải trình, là giấc mộng của nó."

"Thật là" Paddy oán giận. "Ông chủ cũng tìm phiền phức cho chúng ta."

"Tôi còn lo kĩ năng diễn xuất của ông có phải là hoàn mỹ không sợ hở chứ!"

"Hừ" Chiyo gõ đầu một đầu bếp. "Đều là cậu đột nhiên hỏi một vấn đề làm tôi sặc, đầu bếp ngu ngốc! Thật là, sao tôi phải diễn vở kịch nhằm chán này với mấy người chứ!"

"Tôi muốn một chén nữa!"

"Tôi cũng muốn tôi cũng muốn!"

"Này, để cho tôi một chén nữa, mấy tên đầu bếp thối các cậu."

"Sao, tiểu tử?"

"Không cần!"

"!"

"Không phải cậu nói trên thuyền cậu cần một đầu bếp sao? Hay cậu không vừa lòng gia hỏa kia?"

"Sao có thể không vừa lòng, tôi cũng muốn mời anh ấy đi theo, nhưng anh ấy nói muốn tiếp tục làm đầu bếp ở đây. Cho dù ông có nói như vậy, tôi cũng không mang anh ấy đi được."

"Ý của cậu là trừ phi chính miệng nó đáp ứng bằng không thì không có biện pháp phải không?"

"Chính là như vậy."

"Nói như vậy cũng không sao, nhưng tiểu tử kì quái kia có phải nói thật ra nó muốn đi không..." Jeff vuốt râu.

"Này, tiểu tử, cậu có thể mang cả con bé này theo không?"

"Không cần! Tôi còn phải ở đây làm công..."

"Cô ở đây làm công vì báo đáp ơn tôi cứu cô ngày đó."

"Ai, ai bảo!"

"So với làm công ở đây, tôi có việc quan trọng hơn cần nhờ cô. Nếu làm xong, cũng coi như cô đã báo đáp ân tình với tôi."

"Chuyện gì?"

"Chuyện này chỉ có cô mới có thể hoàn thành..." Jeff bán cái nút. "Xú tiểu tử kia, không có tôi bên cạnh không biết sẽ như thế nào nữa, sau này xin nhờ cô."

"Cái gì!!" Nhóm đầu bếp kinh ngạc. "Ông chủ Jeff, ý ông là tiểu thư Chiyo cũng phải đi sao?!!!"

"Đừng mà ông chủ Jeff!!"

"Ông, ông nói gì vậy! Ai, ai phải giúp ông để ý lông mày xoắn kia..." Chiyo áp ứng, ngại ngùng nửa ngày. "Không, nếu ông đã nhờ tôi như vậy, tôi miễn cưỡng đáp ứng!!"

"Này, mủ rom, bây giờ tôi không có thuyền, miễn cưỡng gia nhập băng hải tặc của cậu!"

"Tốt quá!"

"Tiểu thư Chiyo!!"

"Đừng mà tiểu thư Chiyo!!"

"Đừng, đừng hiểu lầm" Chiyo hung tợn giải thích. "Không phải tôi đồng ý chăm sóc lông mày xoắn kia đâu! Một chút cũng không đồng ý!!!"

'Oành'

Sương khói tràn ngập.

"Hả?" Chiyo nhìn ba người cùng ngã vào.

"Gia hỏa này là ai? Người cá à?"

"Hắn từ đảo người cá đến đây ăn cơm à!"

"Ngốc, đây là con người và cá mập!"

"Hả?" Luffy ngậm xương nhìn. "O, đây không phải Joseph sao?"

"A, lão đại Luffy.."

"Sao chỉ có mỗi anh? Những người khác đâu? Nami đâu?"

"Cũng coi như không đuổi theo" Joseph bực chán. "Nhưng căn cứ hướng đại tỷ Nami, đại khái biết mục tiêu của chị ấy.

"Không phải có thể mang cô ấy về sao?"

"Nhưng... mục đích của đại tỷ, nếu thật sự là nơi chúng ta nghĩ, đó là nơi không thể đến!"

"Hả?"

"Tóm lại chúng tôi cần cậu giúp, xin lập tức đi cùng tôi!"

"U tây, tuy không biết đang có chuyện gì nhưng đi thôi!"

"Để sau" Sanji hút thuốc tựa lên lan can gọi Luffy. "Chúng ta đều đang có một giấc mộng ngu ngốc... Tôi đi cùng cậu, cùng cậu đi đến đường hải hàng vua hải tặc. Chúc vụ đầu bếp trên thuyền cậu để tôi làm đi."

"Có thể hay không?"

"Được, rất được mà!!" Luffy chậm rãi cười. "Có đầu bếp thì sẽ có cơm ăn!!"

"Mọi chuyện là như thế, làm phiền mọi người rồi."

"Hừ" Paddy khinh thường khoanh hai tay. "Vốn đang định đuổi cậu đi luôn, không ngờ cậu dễ dàng ra quyết định như vậy!"

"Thật xin lỗi, còn làm mọi người phải diễn như thế."

"Cậu biết hết?!"

"Vừa nhìn liền biết, các cậu đều quá ngốc! Tóm lại là làm mấy chuyện như vậy cũng chỉ là muốn đuổi tôi đi chứ gì, xú lão đầu!"

"Sao cậu lại nói khó nghe vậy!"

"Là như vậy thôi, tiểu quý, tôi vốn rất ghét trẻ con, tôi chưa có ngày nào tôi hối hận sao để cho cậu sống sót, tiểu quý thôi!"

"Hừ, được lắm xú lão đầu, đã vậy ông an hưởng tuổi thọ đi!"

Thu dọn hành lý xong đi ra ngoài phòng ăn.

"Đi thôi" Sanji bình thản nói.

"Không cần tiễn đưa à?"

"Không cần."

"Sanji" Jeff ghé vào lan can lầu hai. "Đừng để bị cảm.."

"Ông chủ Jeff!" Sanji mím môi, nước mắt tự động chảy xuống. "Thời gian dài qua, thật sự cảm ơn ông giúp đỡ, đại ân đại đức của ông, cả đời tôi ẽ không quên!"

"A, gia hỏa đáng giận!"

"Thật khổ sở, vô liêm sỉ!"

Jeff lau nước mắt. "Tên ngu ngốc nhà cậu, đàn ông phải yên lặng rời đi."

"Phải đi rồi, xuất phát nào!" Luffy hô to, giương buồm.

Nhóm đầu bếp vẫn còn khóc.

"Huhu..."

"Thật đau đớn!"

"Thật đau lòng, vô liêm sỉ!"

"Đáng giận, hỗn dân. Tiểu thư Chiyo..."

"Cậu nhớ kỹ mặt tôi đấy!!"

"Nếu dám đối xử không tốt với tiểu thư Chiyo, tôi tuyệt đối không tha cho hỗn dân nhà cậu!!"

"Tiểu thư Chiyo..."

"Hừ" Chiyo quay lại. "Đàn ông khóc sụt sùi còn ra bộ dạng gì nữa. Buồn nôn muốn chết!"

Đột nhiên Sanji không còn cảm thấy bị thương.

Hóa ra mấy người khóc làm hại tôi cảm động được đòi mạng!!

"Mấy người đúng là xú gia hỏa trọng sắc khinh bạn!!" [Giống như người không có lập trường là anh]

Thuyền chậm rãi đi xa, nhóm đầu bếp còn đứng đó hô.

"Tiểu thư Chiyo trăm ngàn lần phải đề phòng tên đầu bếp háo sắc đó!!"

"Tiểu thư Chiyo, cô là của tôi!!"

"Tiểu thư Chiyo!!"

"Đừng đi mà tiểu thư Chiyo!!"

"Tiểu thư Chiyo, tên đầu bếp đó có gì tốt chứ, đừng đi!!"

"Khiến mấy người thất vọng rồi" Sanji đứng bên cạnh Chiyo, khoác vai cô. "Chiyo-chan chỉ có thể là của tôi."

'Cộp'

"Ai, ai là của anh, lông mày xoắn ngu ngốc anh đang nói cái gì vậy!!!"

"Nhất định sẽ có ngày gặp lại!" Chiyo hét lớn về hướng Baratie.

Hả? Khó có lúc thăng thán như thế ~

"Đến lúc đó tất cả các cậu đều chết chắc rồi!! Nhớ kỹ cho tôi!!"

Thật là, sao lại cảm thấy như mình và lông mày xoắn đang bỏ trốn cùng nhau!

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ khụ, nhân hạ một chút, biểu chụp chuyên... [hai mắt đầm lệ rung rung]

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Anh đầu bếp, cảm nghĩ của anh đối với việc bạn nhỏ Chiyo rời đi?

A: Tiểu thư Chiyo đi cùng tên đầu bếp háo sắc đó rồi!! [cắn khăn tay...]

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nụ Hôn Đầu Tiên

"A, không khí thật tốt." Luffy xoay thắt lưng, kích động chạy đến đuôi tàu, tay che nắng. "Đại hải trình ở hướng này sao? Hay ở bên này?" "Bên này à?" "Bên này ư?" "Hay là bên này?" "Thật phần khích!!"

"Cậu im lặng cho tôi!" Chiyo nắm tay. "Đã bốn ngày rồi, mỗi ngày đều nói mấy câu đấy, cậu có thể đổi câu khác được không!!"

"Xin lỗi xin lỗi, tôi rất phần khích. Có thêm hai người gia nhập, bây giờ chỉ cần đưa Nami về là chúng ta có thể đến Đại hải trình!"

"Joseph, nhanh đến thôi, chính là nơi Nami đi?"

"Nami-chan ~ vừa nghĩ đến bóng dáng mỹ lệ của cô ấy tôi liền thấy hạnh phúc ~ rất muốn mau nhìn thấy cô ấy ~" Sanji vuốt mặt.

"Mấy người quá ngây thơ rồi, thật sự quá ngây thơ rồi!" Joseph vỗ đùi tăng khí thế. "Các người không biết sao? Chúng ta đang dần đến chỗ Arlong kia!"

"Hừ." Chiyo đứng lên từ đuôi thuyền đi đến.

Chiyo ngồi trên thuyền duyên, nhìn đuôi thuyền chạy qua lưu lại vệt trắng, xa xa chậm rãi đẩy ra.

Thật là, lông mày xoắn háo sắc kia thật sự muốn gấp quất phát nữ kia sao, thật là vẻ mặt đáng ghê tởm! Quả nhiên lúc trước không nên nóng đầu mà đồng ý lên thuyền! Sao mình phải chịu khổ đi tìm quất phát nữ kia chứ!

"Chiyo-chan, ăn cơm thôi."

"Hừ, không muốn ăn."

"VẬY Ạ ~"

Không nghe thấy tiếng gì nữa, Chiyo cắn môi dưới.

Lông mày xoắn kia, thật sự không quan tâm mình chút nào sao?!

Chiyo quay đầu. "Này, lông..."

Sanji nhìn không rời mắt khỏi Chiyo, Chiyo liền không hề phòng bị chạm đến ánh mắt chăm chú kia.

"Làm, làm gì vậy lông mày xoắn!" Chiyo gạt mình, không dám chống lại ánh mắt của Sanji.

Sanji nhìn chăm chăm Chiyo, chậm rãi tiến gần.

"Làm, làm gì vậy!" Chiyo lùi về sau, nhìn Sanji đang sát gần, Chiyo vươn tay đẩy, muốn kéo giãn khoảng cách giữa họ.

Nhìn Chiyo kích động, Sanji kéo khóe miệng. "Ghen tị?"

"Ai nói tôi ghen tị!" Chiyo kích động đứng thẳng dậy, lại quên tư thế bây giờ không nên lộn xộn.

"Ừm."

Từ môi truyền đến nhiệt độ không phải của mình, còn có khuôn mặt gần trong gang tấc.

K, kiss?

"!!!" Chiyo nghiêng về phía sau, lại quên mình đang ngồi trên thuyền duyên, cơ thể đổ xuống. "A, lông mày xoắn tôi không biết bơi!!" Chiyo hoảng loạn nắm lấy quần áo Sanji, hai người cùng ngã xuống biển.

Người không biết bơi ở trong nước, lại còn là sâu không thấy đáy, đương nhiên sẽ hoảng loạn.

Tuy rằng biết phải bình tĩnh. Nhưng bây giờ sao có thể bình tĩnh được!!

Chiyo nhắm mắt lại bất lực đập nước. [Bạn nhỏ Chiyo, xin lỗi, đừng từ đập nước để hình dung động tác của bạn..]

Trong lúc hoảng loạn, một đôi tay hữu lực nắm lấy thắt lưng Chiyo, kéo Chiyo vào lòng.

Lông mày xoắn?

Chiyo hơi mờ mắt, mái tóc vàng của Sanji trong nước biển lại chói mắt hơn ánh mặt trời, ấm áp khiến Chiyo an tâm.

Sanji vươn tay còn lại giữ đầu Chiyo, kéo gần khoảng cách hai người, sau đó, hôn lên.

A a, hôn ở trong nước, thật sự là lãng mạn ~

Lúc này không phải hẳn là 'Giữ lấy đầu Chiyo, hai người cùng nổi lên mặt nước' mới đúng sao?!!

Chiyo đẩy Sanji, nhưng ở trong nước, hoàn cảnh đáng sợ khiến cô không tự giác muốn ý vào người trước mặt.

Thôi 'phù' một hơi vào miệng Chiyo.

Chiyo còn chưa phản ứng, hai người đã trôi lên mặt nước.

Sanji ôm Chiyo lên thuyền, trên người còn đang nhỏ nước.

Chiyo lên thuyền thờ dốc, tay không tự giác nắm chặt, trái tim đập kịch liệt.

Thật sự là cảm giác chán ghét.

Sanji nhìn thoáng qua Chiyo trong lòng. "A, Chiyo-chan then thùng sao?"

Nghe thấy lời của Sanji, Chiyo ngẩng mạnh đầu. "Không, không phải! Anh đừng nói lung tung, lông mày xoắn!"

"Vừa rồi Chiyo-chan thật nhiệt tình ~" Sanji liếm môi, nháy mắt với Chiyo. "Đây là first kiss của tôi đó ~"

"Vừa rồi là ngoài ý muốn!!" Chiyo đỏ mặt.

Sanji như nàng dâu nhỏ. "Chẳng lẽ Chiyo-chan chiếm tiện nghi rồi không chịu trách nhiệm sao?"

Giọng điệu ai oán này là chuyện gì, rõ ràng người chịu thiệt là mình mới đúng! Nụ hôn đầu mình bảo vệ bao nhiêu năm lại tặng đi trong tình huống như vậy, ngay cả nụ hôn thứ hai cũng... Đáng lẽ mình mới phải kêu oan!! Chứ không phải tên lông mày xoắn này!!

"Còn không phải tại anh nói mấy lời kỳ quái, sao tôi... Lại nói," Chiyo khải không nhận trách. "Lúc anh ở trong nước, không phải, không phải, thân đã trôi lại sao..."

"Tôi chỉ muốn hà hơi cho Chiyo-chan thôi." Sanji làm bộ chịu đủ kích. "Không ngờ Chiyo-chan lại nghĩ về tôi như thế..."

"Ách." Chiyo cạn lời.

Quả thật, lúc đó lông mày xoắn có bộ dáng hít hơi...

Cho nên nói, thật sự là do mình!!!

Chiyo bị lời đánh, ngoài khét trong sống.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, thật sự là mình không tốt, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử sao...

"Vậy anh muốn thế nào?!"

"Không bằng, Chiyo-chan hôn trả lại cho tôi thì được." Sanji cười cười nhìn Chiyo.

Này này, trả lời nhanh như vậy không phải là có âm mưu từ trước chứ?!!

Chiyo rồi rầm một hồi lâu, ngẩng đầu, nhắm hai mắt lại.

"..." Nhìn lông mi Chiyo hơi rung động, bất an nắm chặt vạt áo của mình, Sanji chậm rãi để sát vào.

Chiyo có thể cảm giác được hơi thở của Sanji trên mặt mình, rõ ràng là ấm nóng nhưng không chỉ gò má bị thiếu máu mà không ngừng như ma lực kéo dài xuống dưới.

Sanji vươn tay chạm vào hai má nóng lên của Chiyo, sau đó hôn lên trán Chiyo.

"Chiyo-chan thật đơn thuần!" Cảm giác trán được hôn, Chiyo mở mắt, nhìn về mặt trêu đùa của Sanji.

"Này, Sanji, ăn cơm ăn cơm!" Giọng nói của Luffy truyền đến.

"Bây giờ có thể đứng lên rồi." Sanji nâng Chiyo dậy.

"Sanji!!!"

"Đến đây" Sanji lớn tiếng đáp lại tiếng gọi từ đầu thuyền, ngoài đầu lại cười. "Đúng rồi, về sau Chiyo-chan từng tùy tiện nhắm mắt lại trước mặt đàn ông nha, sẽ khiến người khác không nhận được mà phạm tội."

Chiyo ngơ ngẩn nhìn bóng lưng Sanji, tay vuốt vuốt trán, trên mặt dường như còn lưu lại độ ấm của anh.

'Này, nữ nhân dã man.'

'Hừ, cuồng bạo lực.'

'Thật sự là không có giáo dưỡng!'

'Nhìn xem, đây là đứa nhỏ không cha không mẹ kia đấy!'

... ..

Trong trí nhớ, từ xuất hiện nhiều nhất là 'bạo lực' và 'dã man', mình cũng đã sớm quen không để ý rồi, không phải sao.

Nhưng vì sao, khi nghe thấy lời của lông mày xoắn, đột nhiên mình lại muốn khóc.

Nước mắt giàn giụa, mười bảy năm, mình chưa bao giờ khóc.

Có đôi khi, người ta khóc, chẳng phải vì yếu đuối, mà là vì đã mạnh mẽ quá lâu...

Có một người như vậy, nhìn thấu sự mạnh mẽ của bạn, đánh nát tường thành trong lòng bạn, sau đó, ở trong lòng bạn.

"Lông mày xoắn..." Chiyo cắn môi dưới.

"Hất xì!" Chiyo hất xì một, Chiyo nhìn bộ dáng chật vật của mình, cười ha ha.

Người đứng ở cửa phòng bếp, giống như lúc đến, lặng yên không một tiếng động rời đi.

"A a, Sanji, sao người cậu ướt như vậy?!"

"Không biết, đại khái là nước mắt của ai đó..."

"Nha rống rống, một miếng thịt thật lớn!! Ướt như vậy không sao chứ?"

"Không sao, tôi vui vẻ chịu đựng."

"Vây à."

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảnh hôn trán đầy moisture ~

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương

Q: Bạn nhỏ Sanji, lúc ở trong nước thật sự là một chút ý đồ cũng không có sao?

A: Ai mà biết được~

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cho nên mới nói, sao mình lại gia nhập băng hải tặc này cơ chứ!!

Chiyo bước ra khỏi đồng phế tích cực kì hối hận quyết định của mình.

Lúc ăn cơm tự dưng xuất hiện một con không biết là hà mã hay là trâu, hành hung nó một chút rồi để nó kéo thuyền đi đến chỗ của quát phát nữ, kết quả hà mã thổi đổ đúng lúc quan trọng lại húc đầu lên tường, khoe sừng của mình. Thật là, cô cũng không phải chim, không có húng bay lên trời!

"A, đến đây." Luffy vỗ mũ rom

"Rốt cuộc các người đang làm cái gì vậy!" Zoro xốc tấm ván gỗ, gào lên.

"Làm gì là làm gì?" Luffy giữ lại mũ, đội lên. "Tôi đến đón Nami!"

"Cậu tỏ ra không có chuyện gì xảy ra là thế nào!" Chiyo hung hăng gõ đầu Luffy.

Luffy quơ quơ đầu. "Đúng rồi, Usopp và trang ni đâu?"

Đừng làm bộ bị tôi đánh xong thì thông suốt!!

"Usopp?! Đúng rồi, bây giờ không phải lúc ở đây."

"Sao vậy?"

"Tên kia bị Arlong bắt, không nhanh thì hắn sẽ bị giết!"

...

"Tùy, tùy các người!! Toàn bộ chết mất quên đi!!"

"Hừ, chạy rồi."

Hừ, tự dưng lại chạy tới nói thông suốt. Cái gì 'Còn không hiểu sao? Tôi tiếp cận các người, trừ tiền ra thì không còn mục đích khác.' 'Thuyền có thể để cho các người, mau đi tìm người đi đại hải trình đi, đi tìm one piece có gì không tốt, mau rời khỏi nơi này đi! Thật chướng mắt!!!'

Lúc nói chuyện cây gậy trong tay không đứng yên, rõ ràng là chột dạ.

Cái gì mà 'Quên đi, dù sao cũng không phải chuyện của tôi', rõ ràng là lo lắng muốn chết, ngu ngốc, quát phát nữ kia.

"Này, Zoro đại ca, rốt cuộc anh nghĩ thế nào?! Chúng ta đang bị Arlong đuổi giết, nhưng sao không trốn đi?!!"

"Đã biết Nami là người như thế, vậy không có lí do gì ở lại đảo này!" Joseph và trang ni không hiểu.

"Lí do ở lại đảo sao? Có" Zoro nhìn Luffy đang ngủ. "Bởi vì cậu ấy còn ở đây."

"Không phải đại ca cũng coi Nami đại tỷ là đồng bọn chứ!"

"Theo tôi có quan hệ gì, ai làm người hoa tiêu là gia hỏa kia quyết định."

"Vậy, Chiyo đại tỷ?"

##

"Đừng gọi tôi là Chiyo đại tỷ!!" Chiyo hung hăng trừng Joseph và trang ni. "Rất phiền phức."

"..."

"Vậy sao? Khoảng thời gian qua cảm ơn đã chiếu cố." Joseph và trang ni nói lời từ biệt. "Mọi người保重."

"Hai người cũng vậy." Zoro đáp.

...

"Cách nào cũng vô dụng thôi, cho dù mấy người làm thế nào, sự thống trị của Arlong cũng sẽ không kết thúc." Người tự xưng là chị của Nami nói như vậy.

"Nojiko?" Sự thật chứng minh Usopp không thể chết.

"Chị gái của Nami cũng thật xinh đẹp ~"

"Tôi cầu xin các người, từ nay về sau đừng xen vào chuyện trên đảo này nữa, cũng đừng quản Nami. Nguyên nhân tôi sẽ nói, nghe xong thì các người rời khỏi đây đi."

"Tôi không nghe." Luffy đi.

"Bạn muốn đi đâu, Luffy?"

"Đi dạo."

"Đừng để ý, cậu ấy là người như vậy, chúng tôi sẽ nghe." Zoro ngồi xuống cạnh một thân cây.

"Ừm, tôi cũng nghe. Tôi muốn biết trên đảo đã xảy ra chuyện gì."

"Tôi cũng muốn nghe, tôi muốn biết tất cả những chuyện về Nami ~"

"Hừ." Chiyo đi về hướng ngược lại Luffy.

"Này, cô đi đâu vậy?"

"Tôi không có hứng thú với quái phát nữ kia."

Thật là, lông mày xoắn kia. Rõ ràng lúc trước còn... Vừa nghe thấy Nami liền thay đổi, muốn biết tất cả về quái phát nữ kia sao?!!

Chiyo lẳng đang đi.

Cơ mà, đang ở đâu đây...

Chiyo theo triền núi đi về phía trước, đập vào mắt là một mảnh quýt viên.

"Quýt?" Chiyo ngồi xổm xuống, nhìn miếng quýt vàng óng ánh mê người trước mắt, vươn ngón tay chọt chọt, sau đó tự dưng đỏ mặt.

"!" Cảnh giác nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định xung quanh không có người, hái xuống một quả quýt. "Xin phép ~"

Lông mày xoắn cái gì không cần quan tâm!!

Hương vị ngọt ngọt chua chua lan tỏa trong miệng, Chiyo thỏa mãn híp mắt.

"Cơ cơ cơ cơ, cô chính là kẻ trộm tên Nami. Căn cứ theo điều tra của chúng tôi, cô đem giấu hết tài bảo từ nhóm hải tặc kia thôi. Vàng bạc châu báu cô trộm được, tất cả đều bị chính phủ tịch thu!"

"A nha a nha, thật đúng là cuồng công việc. Vì bản thân không dám đối kháng với hải tặc nên tìm tiểu cùng tặc vội tới chính mình thêm phân, thật sự là rất giỏi!"

"Huh?" Chiyo đắm chìm trong sung sướng ngẩng đầu. "Hình như nghe thấy tiếng gì không vui vẻ thì phải."

Thật là, sao lại gặp được quái phát nữ đó.

"Tôi cho ông một lời khuyên trước, tôi là cán bộ băng hải tặc Arlong, nếu ông dám làm gì tôi, Arlong tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Cơ cơ cơ cơ, cô gái nhỏ, cô cho là có biện pháp đối kháng tôi sao? Nhanh chóng tìm bảo vật đi."

"Dừng tay! Đây là việc mà hải quân phải làm sao? Băng hải tặc Arlong không chỉ giết người, còn hủy toàn bộ thôn, hẳn là ông biết. Bây giờ bọn họ còn chiếm toàn bộ đảo, nơi nơi giẫm lên xác người. Mà các người không nhìn ra vấn đề lớn, chỉ lo tìm một kẻ trộm tang vật, đây là việc của chính phủ sao?!"

"Cơ cơ cơ, khẩu khí giỏi, tiếp tục điều tra."

"Người trên đảo không biết chờ hải quân tới cứu họ bao nhiêu năm, các người lại theo bọn họ đến đây!!"

"Đại tá, phiền quýt này thật đáng nghi!"

"Lấy ra nhìn xem."

"Ừm?" Chiyo bỏ miếng quýt cuối cùng vào miệng. "Cảm ơn vì bữa ăn ~"

"Đừng dùng bàn tay dơ bẩn của các người chạm vào quýt của Bellemere!"

'Phanh'

"Nojiko!"

"Hừ" Chiyo vỗ người đứng lên. "Từ lúc bắt đầu cứ thì thì thăm thẳm, các người thật đáng ghét."

"Là cô, sao cô ở đây." Nami nhìn Chiyo đứng trong vườn quýt nhà mình.

"Huh? Cô là ai?"

"Hừ, sao tôi không biết bây giờ đến còn chuột còn biết nói chuyện."

"Cô!" Đại tá hải quân cực giống con chuột nắm chặt tay, nhìn Chiyo. "Chưa tìm được sao? Không phải mề lạp, là 1 triệu Berries!"

"Này, sao ông biết kim ngạch!!"

"A, 1 triệu Berries sao? Chỉ là cảm giác nhiều như vậy thôi."

Vài hải quân cầm thiết thu bắt đầu lấy quýt.

"Này" Chiyo rút song đao. "Tôi nói, mấy người định làm gì với những quả quýt đáng yêu đó vậy!!!"

'Keng loảng xoảng'

"Cô!" Đại tá hải quân ôm tay đổ máu hoảng sợ nhìn Chiyo.

"Hừ" Chiyo lắc song đao. "Không cần sợ hãi như vậy, chẳng qua là đứt gân tay thôi, không ngại mấy người chạy trốn."

"Cô nhớ kĩ mặt tôi đấy!" Đại tá hải quân mang theo thủ hạ chặt vật chạy.

"Hừ" Chiyo nhìn máu chảy không nhìn Nojiko. "Nhìn tôi như vậy không bằng băng bó cho cô ấy đi."

Nhìn ba người đỡ Nojiko đi xa, Chiyo ngồi xồm.

Ăn một quả nữa chắc không sao đâu ~

"Không liên quan đến cậu, mau rời khỏi hòn đảo này đi!!!" Nami đẩy Luffy, chậm rãi đi đến chỗ Chiyo.

"Hả?" Biểu cảm của quát phát nữ hơi lạ.

"Dừng lại ở đây, cầm vũ khí, chuẩn bị chiến đấu!" Máy xay gió trên mũ kêu gọi thôn dân. "Tám năm trước, chúng ta từng thề không dễ dàng hi sinh tính mạng, cho dù bọn họ thông trị, chúng ta khổ cực, khuất phục, chỉ cần Nami còn sống một ngày, chúng ta sẽ cố gắng, nhưng đây là đáp án của bọn họ!! Không thể tự do, chúng ta cũng không hi vọng. Huống chi, dám đùa bỡn tâm lòng thiện lương của Nami và mọi người, sao chúng ta có thể tha cho họ!! Có ai phản đối không?"

"Sao có thể! Chiến đấu thôi!"

"Mọi người trong thôn đã sớm trang bị, tùy thời chiến đấu!"

"Sao chúng ta có thể tiếp tục chịu sự thống trị của bọn họ, xung trận!"

"Xin hãy chờ một chút!"

"Nami!"

"Chờ cháu một chút, chờ một chút thôi!" Nami cười gượng. "Cháu sẽ cố gắng, cháu sẽ tiết kiệm tiền. Lần này đơn giản hơn, vì thói quen của cháu. Không sao, mọi người đừng lo lắng. Chuyện như thế này, so với lần đó..."

"Mọi người, cháu không cần, không cần!"

"Đủ rồi, cháu cũng biết là vô dụng mà." Chú máy xay gió ôm Nami. "Ít nhiều cháu cũng đã gánh vác nỗ lực phấn đấu của mọi người đến hôm nay. Đối với cháu mà nói, gia nhập băng hải tặc kia còn khổ hơn cả chết, cháu đã cố gắng lắm rồi."

Genzo..."

"Cháu rời thôn đi."

"Đừng mà mọi người! Cháu không muốn nhìn người bị bọn họ làm hại." Nami giờ dao găm. "Sẽ chết."

"Vô dụng, ý chúng ta đã quyết."

"Lên nào mọi người" Chú máy xay gió rút kiếm. "Cho dù không thắng được cũng phải để họ nhìn thấy quyết tâm của chúng ta!"

A a, quất phát nữ thật hạnh phúc, mọi người đều lo lắng cho cô ấy...

Chiyo ở một bên lặng lẽ nhìn Nami ngồi dưới đất chảy lệ, phá hình xăm trên tay cho hả giận, cô nhàn nhạt hỏi Luffy bên cạnh. "Không ngăn cản sao?"

Luffy tiến lên phía trước bắt lấy cánh tay cầm dao găm của Nami.

"Luffy." Dao găm bị ném đi. "Gi vậy, cậu đâu biết tám năm nay đã có chuyện gì xảy ra trên đảo."

"A, tôi không biết."

"Cậu còn ở đây làm gì, không phải tôi bảo cậu đi rồi sao?!"

"A, đúng thật."

"Cút đi" Nami đẩy Luffy ra sau. "Người như cậu... Cút đi! Cút đi! Cút đi..."

Lại ghen ngào, nỗ lực tám năm lại thành dã tràng xe cát, phòng vệ trong lòng nháy mắt đã vỡ.

"Luffy" Nami quay đầu lại "Giúp tôi..."

Không có lời dư thừa nào, Luffy đội mũ rom lên đầu Nami, hô to với bầu trời. "Đương nhiên rồi!!!"

Đồng bọn sớm đã chờ. "Đi thôi."

"Ừ!" Trăm miệng một lời.

Hừ, vì đã ăn quýt nên miễn cưỡng giúp cô một lần vậy.

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ khụ, bắt đầu thời gian bài tập gian nan...

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Trong chương này bạn nhớ Chiyo chưa nói một câu với bạn nhỏ Sanji, thẹn thùng à?

A: Ai, ai thẹn thùng chứ tên chân to!!!

Màu đỏ tím, nhanh đuổi chậm đuổi cũng may hôm nay có hai tiếng, tôi sẽ cố gắng nắm chặt thời gian!!

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mây Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Ngọc Nguyệt

Beta: Phong Linh

"Này, bây giờ nên làm gì?"

"Sao tôi biết được, đều tại mũi dài nhà cậu!"

Chiyo và Usopp đang chạy trốn.

Thật là, không có năng lực lại còn dám khiêu khích người cá, mũi dài này thật là không muốn sống nữa, nếu không phải giúp cậu ta một chút, cậu ta chắc đã sớm đi đời nhà ma, đi nghỉ phép dưới hoàng tuyền rồi!

"Không phải cậu rất lợi hại sao? Sao không cầm dao đâm?!" Chân Usopp không ngừng hoạt động, tuy không chiến đấu được, nhưng nhiều năm được huấn luyện, chạy trốn vẫn có thể.

"Cậu cho là tôi chưa thử qua chắc?" Người cá kia da dày thịt béo, căn bản là dao không đâm được, vốn định một nhát tấ sát, nhưng mình còn chẳng có cách động vào cổ người cá.

Không có cách, chênh lệch chiều cao...

"Ha, đúng là nhân loại hạ đẳng, trừ chạy trốn thì không biết làm gì!"

"Người nói cái gì hả con cá miệng dài kia!!" Chiyo dùng bước quay đầu cảm tức nhìn con cá.

"Đừng kích động" Usopp kéo Chiyo. "Bây giờ bảo vệ tính mạng mình quan trọng hơn!"

"Rõ ràng chỉ là một con cá lại tự xưng là giống loài cao quý! Người khiến ta thật khó chịu!" Chiyo giãy dụa. "Cá thì nên ngoan ngoãn ở trong nước đi. Lên bờ chỉ có một kết cục mắc cạn thôi!!"

"Hả?" Usopp ngây ra một lúc. "Cậu vừa nói gì?"

"Hả?"

"Nghĩ lại, hình như tôi vừa nghĩ ra cách gì đó!"

"Các người, dám quên ta mà tán gẫu!" Trong nháy mắt, con cá kia đã đến trước mặt họ.

"Sợi thun Usopp!" Usopp làm bộ muốn bắn dây thun.

Người cá kinh hoàng nhắm mắt lại, Usopp mượn cơ hội kéo Chiyo trốn vào rừng cây.

"Con cá miệng dài kia ngốc à?" Chiyo che giấu thân mình nhìn con cá xấu hổ, khinh bỉ nói.

"Này, rốt cuộc cậu nghĩ ra cách gì?" Chiyo hỏi Usopp. "Không phải là trốn ở đây chứ?!"

"Đương nhiên không phải, cậu ném cái này qua!" Usopp tràn đầy tự tin.

"Rượu?" Chiyo ném về phía con cá kia.

"Tất sát, duyên tinh!" Usopp dùng cung phá nát bình rượu được người cá bắt lấy.

Rượu từ trong bình rơi lên thân người cá.

"Tất sát, hỏa diễm tinh!" Rượu có thể thiêu đốt!"

"A" Người cá bị đốt cháy. "Nóng quá nóng quá, nước nước!" Người cá nhanh chóng chạy xuống nước.

"Này, để nó chạy xuống nước thì thất bại trong gang tấc đấy!"

"Đáng giận" Usopp nhảy lên. "Usopp thiết chùy!" Một chùy đem người cá chùy vào trong nước.

"Hỗn đản nhà người." Người cá giãy dụa.

Usopp thiết chùy! Usopp thiết chùy! Usopp thiết chùy! Usopp thiết chùy! Usopp dây thun ~ Usopp thiết chùy! Usopp thiết chùy..."

"Ngu ngốc..." Chiyo nhìn Usopp vùng thiết chùy quá mức. "Đủ rồi mũi dài, nó ngắt rồi."

"Thật sự" Usopp kiệt sức ngã xuống. "Tôi đã đánh bại người cá! Tôi làm được rồi!!"

"Hừ" Chiyo cũng khoanh chân ngồi xuống đất. "Không ngờ mũi dài cậu tuy nhát gan nhưng đầu óc cũng dùng được."

"Ha ha" Usopp cười. "Là lời của cậu nhắc tôi!"

"Hả?"

"Cá thì phải ngoan ngoãn ở dưới nước. Cá lên bờ chỉ có kết cục mắc cạn!!"

"Cá nướng à..." Chiyo đỡ cái trán đang đau. "Mũi dài ngu ngốc cậu!"

"A" Hai người đồng thời bật cười. "Ha ha ha ha..."

Thắng rồi.

"Họ không sao chứ..."

"Đàn tinh!" Zoro đang đấu với một người cá. "Ta che giấu người, Zoro!"

"Usopp đại ca!"

"Rất dũng cảm, lúc thời khắc nguy hiểm liền bước ra!" Trang ni và ước Surf tìm bóng dáng Usopp.

"Ồ đó đó" Chiyo chỉ chỉ. "Mũi dài kia..."

"Buông tay làm đi!" Usopp đứng ở phá một cái động lớn tường sau cổ lên trợ uy.

"Hóa ra ở đó!!"

"Nghe tôi nói này Nami, tôi sẽ xử lý một cán bộ!" Usopp kéo dài miệng học theo người cá kia. "Bang tạp toái các nguoi, ta xuất hiện đem chiến đấu dẫn thượng gay cán, chuẩn bị tiến vào giai đoạn cuối cùng!!"

"Đại ca Zoro, cố ngăn cản Arlong đi!!"

Zoro cầm kiếm định chém đứt mũi Arlong nhưng chỉ là phí công.

Chiyo nắm chặt kiếm trong tay, nhìn hai người giằng co.

"A, bạch tuộc, là con bạch tuộc kia!"

Bạch tuộc hoảng sợ nghiêm mặt. "Nguy rồi, ta cho rằng dây thun sắp bay tới!!"

"Cái gì!!"

"Roronoa Zoro, ta sẽ không để nguoi đạt được, ta muốn giết hết đồng bọn của nguoi!"

"Cái gì?"

"Đừng lo, dù sao các người đều phải chết."

"Đại ca!!!"

"Nhanh như vậy liền xong rồi à, thật không kinh." Arlong nhắc tới Zoro. "Hả?"

"Chiyo đại tỷ!!!"

"Hừ, con cá da dày thịt béo, mau buông tay." Chiyo cầm song kiếm ra sức chém ở sau Arlong, lưỡi dao xuyên vào nửa tắc.

"Thật sự là công kích vô lực." Arlong vung tay một cái, Chiyo bay đến vách tường.

"Khụ khụ." Chiyo ho khan.

Đáng ghét, mình vẫn quá yếu.

"Hừ" Arlong kéo băng vải trên người Zoro. "Băng vải này là sao? Ngã à?"

Arlong kinh ngạc nhìn vết thương trên người Zoro, máu chảy không ngừng.

"A" Zoro nở nụ cười. "Nếu ngoan ngoãn, miệng vết thương sẽ không nứt ra như thế."

"Không sai, ngay cả nguoi cũng cảm thấy buồn cười."

"Ta không nói ta, là nói hồn đản bạch tuộc kia."

"Oa!" Luffy từ dưới nước ngoi lên. "Tôi sống lại rồi!"

"Zoro" Luffy kéo cổ áo Zoro lên cao. "Đôi người!"

"Cao su cao su, đầu chùy, tiên, cao su cao su, thương loạn đánh!!!"

Arlong đứng dậy từ đồng phế tích. "Nguoi định làm gì!"

Luffy khởi động ngón tay. "Được! Chuẩn bị hoạt động!" Luffy khoa trương xoay xoay cánh tay, xoay người.

"Thật giỏi, người như nguoi, chết dưới đáy biển đã khá là hạnh phúc rồi."

"Không, ta cảm thấy được cứu vẫn vui hơn!"

"Người có biết bây giờ ta đang tức giận thế nào không, nhìn độn loạn bị phế vật giết chết, ta sẽ cho người cảm nhận, không bằng vừa rồi ngoan ngoãn chết đi... Điểm khác nhau giữa ta và người là gì?"

"Cái mũi!"

"..."

"Cằm!"

"..."

"A, là phở đi!!!"

"Là chủng tộc!!!" Arlong phẫn nộ dùng răng nanh cắn Luffy, Luffy cuống quýt tránh.

"Oa ~~~ thật đáng sợ, thật đáng sợ ~~~" Luffy chạy

"Nhìn đi, đây là sức mạnh trời sinh của người cá, khác với nhân loại, chỉ cho các người thần phục sức mạnh người cá, các người là sinh vật thấp hơn, từ lúc sinh ra đã ở một thế giới khác bọn ta. Để người hiểu rõ, ta và người thật sự khác nhau!"

"Được, để ta xem, ta sẽ không thua một con cá đâu! Ta là người sẽ trở thành vua hải tặc!!!"

"Vua hải tặc?!" Arlong nhặt một hòn đá nơi tay thượng phao. "Đừng đùa, nhân loại cấp thấp các người có thể làm sao! Có thể cắn đứt cây cột sao!"

"Thế thì làm sao! Kỹ xảo cắn bản không cần khoe ra!" Luffy một quyền đánh nát hòn đá. "Cho dù không cần cắn thì ta vẫn có thể đánh vỡ tảng đá!"

"Thật sự là già mồm. Nhân loại là chủng tộc ngu xuẩn không biết lượng sức, không thể tự cứu bản thân trầm xuống đáy biển thì người có thể làm cái gì?!" Arlong mở miệng định cắn Luffy.

"Bởi vì không được cho nên cần người hỗ trợ!" Luffy cầm kiếm định chém Arlong.

"Cái gì, nhìn người cũng chỉ là quơ loạn dao nhỏ thôi!" Arlong dùng răng nanh cắn đứt dao. "Đừng làm mấy chuyện nhàm chán này nữa..." "Cầm miệng của người lại..." Luffy đánh một quyền lên Arlong, Arlong ăn đau ngã xuống, răng nanh bị đâm nát.

"Ta không dùng kiếm, hỗn đản! Ta không hiểu hàng hải thuật, không biết nấu cơm, không biết dùng dao găm, cũng không biết gạt người! Ta tin nếu không có người khác giúp thì sẽ không sống nổi!"

"Thiết thêm thêm thêm ~~~ lại tự mình hiểu lấy như vậy." Arlong che miệng ngồi dậy. "Người thật thẳng thắn, mấy người có thuyền trưởng vô năng như người nhất định sẽ cảm thấy phiền phức. Thật không rõ vì sao đồng bọn người lại muốn liên mạng cứu người, loại người không tôn nghiêm lại vô dụng, không làm thuyền trưởng bằng hải tặc, người như người, có thể làm được gì?!"

"Ta có thể thắng người!!!"

"Nami, cậu là đồng bọn của tôi!!" Mây đen phía chân trời dần tán đi, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, lên mặt mọi người.

Thật tốt quá, thắng rồi!!

Nhóm thôn dân tung hô Luffy.

"A!" Nami mang mũ rom đội lên đầu Luffy, hai người nhìn nhau cười.

Thật sự tốt quá. Thật sự!

Tác giả có chuyện muốn nói: Chương bình bình đậm đậm nhất a...

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Bạn nhớ Chiyo, xin hỏi chiều cao của bạn là?

A: Không thể nói!

Khụ khụ, kỳ thật là 165, chiều cao tiêu chuẩn ~

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mây Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Editor: Ngọc Nguyệt

Thuyền nhỏ dừng lại, ánh mặt trời tươi đẹp phủ lên đoàn người đang chuẩn bị xuất phát, gió biển nhẹ nhàng thổi qua mồ hôi mẩn mẩn trên trán.

"Đây là hòm cuối cùng..." Usopp nhận thùng từ tay Zoro, đứng thẳng lau mồ hôi trên trán.

Thuyền trưởng oai phong Luffy xoa thắt lưng, kiểm tra lần cuối. "Chuyến xong hết rồi à?"

"Ừ."

Thiên hạ không có tiệc nào không tàn, thân là thợ săn tiền thưởng không thể chung đường với hải tặc, cho nên vẫn đến lúc tách ra.

"Cảm ơn mọi người chiếu cố, bọn tôi cũng nên tiếp tục hành trình thợ săn tiền thưởng." Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng ly biệt là chuyện không thể tránh khỏi, không thể luôn dựa dẫm người khác, giấc mơ của mình còn phải tự mình hoàn thành.

"Vậy chúng ta đành nói gặp lại sau, nhưng thật sự mong có ngày gặp lại."

"Giữ gìn sức khỏe đấy!" Zoro vẫn là đối tốt với hai tiểu đệ luôn đi theo mình, ngậm lại họ cũng có khát vọng riêng nên cũng không giữ lại.

Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, không có lý do gì tiếp tục.

"Chúng ta cũng không còn nhiều thời gian."

Sanji nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng không nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp quen thuộc kia. "Chờ chút, không phải còn người chưa đến sao?"

"Có phải không đến không." Zoro bình thản nói.

"Vì, vì sao?" Sanji ngây ngốc hỏi.

"Đúng vậy." Usopp vuốt cằm phân tích. "Có lẽ các cô ấy ở lại đảo sẽ hạnh phúc."

Ở đây đều là đàn ông, phụ nữ ở trên tàu đương nhiên có nhiều bất tiện. Lại nói cuộc sống trên biển cũng không bình thường, nhiều nguy hiểm có thể bỏ mạng trên biển lớn mờ mịt, vẫn nên ở lại đảo nhỏ không phân tranh mà hạnh phúc.

"Tôi hạnh phúc! Tiểu thư Nami không lên tàu này, tôi liền 98,72% sẽ ngồi lên tàu!!!"

Nhóm thôn dân cũng nhìn xung quanh tìm Nami, từ sáng đã không thấy cô, vị tiểu thư xinh đẹp kia cũng không biết tung tích.

Chiyo từ một nơi bí mật gần đó nghe bọn họ nói chuyện cắn chặt răng, nắm chặt tay, tâm trạng hồng бет lại càng thêm họa vô đơn chí.

"Chuẩn bị xong chưa?" Ở bên cạnh Chiyo đương nhiên là Nami. "Cô nhớ lời tôi nói không?"

"Dài dòng." Chiyo không cam tâm tình nguyện đáp.

Phải nghe quát phát nữ phân phó, Chiyo cực kì hối hận. Chuyện như thế này phải bắt đầu từ tối qua.

Nghĩ ngày thứ hai mình sẽ rời đi, Chiyo luyện tiếu mấy trái quýt đáng yêu, cho nên viết lời từ biệt, tuy rằng thực chất là lại ngồi nhấm nháp mỹ vị của quýt.

Dưới bầu trời đêm, trong phòng lộ ra ánh nến nhạt.

Tùy tiện tựa vào khung cửa, Chiyo tiếp tục bóc một miếng quýt bỏ vào miệng, nhìn người không nhúc nhích trong phòng.

Dưới góc nhìn của Chiyo, máy ảnh thấy được. Máu tóc đỏ hồng và nụ cười tùy ý, hai đứa trẻ cười tươi ôm quýt ngồi cạnh.

Đây là Bellemere trong lời quát phát nữ sao..

Chiyo quay người nhìn bầu trời đêm đầy sao, lúm đồng tiền lặng lẽ xuất hiện. Ngừng nhai, Chiyo nhìn cảnh trước mắt, không dám nháy mắt. Giống như cô bé bán diêm quẹt que diêm, chỉ cần một cái chớp mắt sẽ biến mất, không còn tồn tại. Chiyo rù mi mắt, dựa vào tường, xoay xoay vai.

"Hóa ra cô cũng thích quýt."

Chiyo ngẩng đầu, trong mộng lung nhìn thấy vẻ mặt tươi cười gian trá của Nami, lập tức tỉnh táo.

Thế mà lại mất cảnh giác!

"Thì sao." Chiyo như không có việc gì đứng dậy.

"Đó là quyết của nhà tôi."

Như thế không tính. Quyết đặt ở đó, người khác nhìn cũng sẽ lấy.

"Cô muốn thế nào?" Chiyo tự biết đuối lý, dù sao quyết cũng thật sự là của người ta, không được cho phép mà mình đã ăn là không đúng, tuy mình bạo lực một chút nhưng vẫn biết lí lẽ. [Thật sao?]

"Tốc độ của cô có vẻ rất nhanh." Nami híp mắt.

"Làm gì!" Tự dưng Chiyo cảm thấy lạnh cả người, cảm giác như đang bị tính kế.

"À thì" Nami cười ần ỉ, kéo dài giọng.

"Không!!" Chiyo từ chối. Sao mình có thể làm loại chuyện này!

"Tôi sẽ chuyển quyết lên Going Merry..." Lời nói tràn ngập dụ hoặc.

"Sao tôi có thể khuất phục như thế!" Chiyo khinh thường quay đầu.

Kết quả...

Cuối cùng vẫn bị khuất phục...

Từ trong bóng tối đi ra, đứng sau đám thôn dân đưa tiễn, vẻ mặt Chiyo đầy hối hận, quả nhiên mình không nên đồng ý với cô ta!!

"Đi thôi!!" Giọng nói kết thúc, Nami và Chiyo chạy tới.

"Tên kia, chẳng lẽ không nói cảm ơn cũng không nói tạm biệt với chúng ta liền bỏ đi như vậy sao!" Hiểu suy nghĩ trong lòng Nami, chú máy xay gió một câu nói hết thiên cơ.

"Làm sao có thể?!" Nhóm thôn dân tụ lại ngăn cản các cô.

"Nami dừng lại!"

"Nhượng chúng ta hảo hảo cảm ơn người!"

"Giương buồm." Luffy ra lệnh, Going Merry giương buồm, Zoro kéo dây, con tàu chậm rãi rời bến. Nami và Chiyo xuyên qua đám người đã vừng vàng đứng trên Going Merry. Nami đưa lưng về phía nhóm thôn dân, kéo áo, vô số ví tiền rơi trên tàu. Chiyo liếc Nami một cái, bĩu môi, thả cổ tay xuống, đồng ví tiền cũng không kém Nami.

Nhóm thôn dân kinh ngạc kiểm tra, ví tiền mất rồi.

Nami xoay người hôn tiền trên tay, quay đầu cười với nhóm thôn dân. "Mọi người bảo trọng ~"

Nhóm thôn dân tức giận kêu to. "Thật to gan, tiểu tử hư!"

Nami đắc ý cười.

"Đúng là kẻ trộm."

"Về đi, vẫn còn ví tiền!!"

"Đưa trẻ hư!" Tiếng nằng chừ không ngừng, nhưng nói xong, tiếng chửi rửa dần chuyển thành lời nói quan tâm.

"Muốn về thì cứ về.."

"Giữ gìn sức khỏe."

"Thật sự cảm ơn mọi người!"

Luffy giữ mũ rơm, cười "hi hi", chú máy xay gió hô to với cậu. "Tiểu tử, đừng quên ước định của chúng ta!"

Luffy giờ ngón tay cái với chú. Đương nhiên rồi.

--

"Cái gì! Lại trướng gió?!!" Đứng ở đầu tàu, Nami cầm báo oán giận, lấy ra một Berries. "Nếu không phải nguoi quý một chút, lần sau ta cũng không mua ~"

Chiyo tựa người vào thuyền ngăn Nami bỏ tiền vào ba lô của hải âu bán báo, rút dao găm đặt ở cổ hải âu, híp mắt. "Này, ta nói, có phải quý điểm không?" Giọng nói đầy uy hiếp.

Hải âu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khoa tay múa chân thật kích động.

"Một hai tờ báo cần gì như vậy.." Usopp khuyên Chiyo.

"Nếu bây giờ dừng tưng tưng sau này sẽ không dứt được." Dừng tới vấn đề tiền bạc, Chiyo khó chịu nhiều lời hơn chút. Chiyo rút một tờ báo trong ba lô hải âu, lật trái lật phải, tờ báo mỏng manh như vậy sao có thể đòi một Berries!

Cũng không nên được một tác lại muốn thêm một thước.

Hải âu tỏ vẻ được tha, nhanh chóng tránh xa dao găm của Chiyo, cũng không lấy tiền.

"Con gái các cô thích so đo, đừng có tiền tiền tiền nữa..."

Nami xoay người nói với Usopp. "Nói gốc gì vậy, tôi không muốn làm một hải tặc không biết trang điểm!!"

Chiyo khó có lúc đồng quan điểm với Nami. "Hừ, đàn ông các anh làm sao hiểu được."

"Ừ ừ, tôi biết rồi. Đừng làm loạn, tôi đang khai phá bí chế đạn hạt tiêu Mexico..." Usopp tập trung tinh thần chăm chú nhìn đạn hạt tiêu trong tay. "Chỉ cần bắn cái này vào mắt kẻ thù..." Chưa nói xong, Usopp bị Luffy va, hạt tiêu bắn vào mắt. [...]

Luffy ghé vào trên thuyền tỏ vẻ moe, bắt mắt với Sanji. "Cái gì, ăn một chút có sao đâu..."

"Không được!" Sanji không chút do dự. "Đây là quyết của tiểu thư Nami, tôi tuyệt đối không để cậu chạm vào nó!"

Sanji nịnh nọt. "Nami, tình yêu có thể bảo vệ tất cả ~~~"

"#" Chiyo không cần thận xé rách một góc báo.

"Cảm ơn anh, Sanji-kun." Nami đang ngồi đọc báo không để ý bên này lắm. "Nhưng tình hình thế giới bây giờ đúng là thay đổi không ngừng, lại xảy ra chuyện..." Nami lật một trang tiếp, có gì đó từ trong báo rơi xuống tàu.

"!" Tầm mắt mọi người đều dính theo tờ truy nã rơi ra kia, nhưng Luffy đã phản ứng trước, cầm lấy cười vui vẻ.

"Chúng ta thành người bị truy nã..." Usopp còn sống nhìn tờ truy nã. "Cho dù là sống hay chết, 3000 vạn Berries!!"

"3000 vạn Berries" Luffy chống tay cười đắc ý.

"Nhìn này, cả thế giới đều nhìn thấy tôi" Usopp say sưa nghĩ. "Tôi thật sự rất được hoan nghênh..."

"Cái gì mà chỉ đăng mũi dài cậu!!" Sanji không tin nhìn tờ truy nã, nhìn trái nhìn phải. "Ồ đâu ở đâu, không thấy cậu."

"Hừ, mắt của mũi dài cậu có vấn đề rồi." Chiyo cầm một tờ khác cẩn thận nhìn.

Usopp mừng thầm chỉ vào bóng lưng nhỏ nhỏ, Sanji mặt bánh bao ngồi dưới đất. "Chỉ là cái ót thôi, có gì mà đắc ý!!!"

"Đừng buồn, đợi đến khi thành nhân vật lớn, cho dù không phải thuyền trưởng cũng sẽ nổi tiếng!" Sau đó hai người cầm tay nhảy lên. [...]

"Được rồi, chuẩn bị đến giờ ăn cơm." Thấy đã đến giữa ngày, Sanji xoay người vào phòng bếp.

Đang chờ cơm trưa lại gặp được bạn già.

"Àm ỉ muốn chết." Chiyo nằm trên ghế tức giận bỏ báo xuống, nhìn Luffy và Usopp kẻ xướng người họa, còn có người quen đối diện bọn họ.

"Phản phát nam?"

Không sai, hẳn chính là thượng úy hải quân nghèo túng Hoắc Ba Định.

Luffy và Usopp kẻ xướng người họa thành công chọc giận Hoắc Ba Định, hẳn tức giận đánh lên Going Merry. "Mấy tên xú tiểu từ các nguoi, đừng xem

nhẹ cựa thượng úy hải quân ta, một khi đã đánh giáp lá cà, anh em lên!!" Hoắc Ba Địch và vài hải quân xông lên Goings Merry. Hoắc Ba Địch một quyền đánh đầu Luffy, đầu Luffy bay đi, Luffy dựa vào bả vai ngược kinh phá khai Hoắc Ba Địch.

Vài hải quân kia cũng nhanh chóng bị đánh bay, Hoắc Ba Địch nhìn về phía đó, nói đúng hơn là người đá bay bọn họ, sau đó hoảng sợ.

"Dám đến kiếm chuyện lúc ăn cơm, ông thật là có胆 lượng, gia hỏa không biết rõ tình hình." Sanji cảm nộ, âm trầm nhìn Hoắc Ba Địch. "Hôm nay không có mâm, có muốn liếm sàn tàu không!" Hoắc Ba Địch lui về phía sau. Vài hải quân thấy tình thế không ổn, nhảy xuống biển, Hoắc Ba Địch cũng cuống quýt nhảy xuống.

Một trò khôi hài cứ thế mà kết thúc.

Màn diễn trước bữa kết thúc, tiếp theo là thời điểm dùng cơm tuyệt vời.

Sanji bung món tráng miệng sau bữa cho mấy cô gái.

"Nami-chan, Chiyo-chan, món tráng miệng là chè quýt ~"

"Cảm ơn ~" Nami vui vẻ ăn "Ngon thật ~"

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Nami, đột nhiên Chiyo thấy có một ngọn lửa trong lòng, tự dưng bức bối một cách khó hiểu. Đứng lên, ghé dựa sau lưng ma sát với sàn gỗ tạo thành tiếng động chói tai, Chiyo không quay đầu rời khỏi phòng bếp.

Đứng ở đuôi thuyền hóng gió biển, hô hấp của Chiyo bình thường trở lại, cảm giác phiền muộn dần qua.

Đằng sau thuyền đến tiếng bước chân, Chiyo không quay đầu.

"Chiyo-chan" Không cần nghĩ cũng biết là Sanji. "Chè quýt, không thích à?"

Từ lúc lên thuyền Chiyo-chan liền không nói câu nào với mình, khiến cô ấy tức giận sao?

Chiyo im lặng thật lâu, lâu đến mức Sanji cho rằng Chiyo sẽ chẳng đáp lại, Chiyo mở miệng.

"Này, lông mày xoắn" Giọng Chiyo nhàn nhạt, lộ ra vẻ yếu ớt. "Nếu thứ anh cho tôi, giống với cho người khác thì tôi không cần."

Im lặng, chỉ còn tiếng cánh quạt quanh quẩn.

Chiyo cảm giác được Sanji ở ngay sau lưng, đầu tựa vào bên gáy mình. Chiyo định tránh nhưng lại để yên, nhìn mặt biển như Sanji không tồn tại.

Thật lâu sau, Sanji thở dài một hơi.

"Sau này sẽ không như vậy." Sanji thấp giọng nói bên tai Chiyo.

Mình lại thương cô ấy.

"Chiyo-chan" Sanji thấp giọng gọi Chiyo. "Chiyo-chan, nhìn tôi."

Sanji nhìn Chiyo lông mi run rẩy nhưng không phản ứng.

Sanji khẽ cắn, liếm tai Chiyo. "Chiyo-chan, nhìn tôi này. Sau này cũng phải luôn nhìn tôi."

"Anh!" Chiyo tránh khỏi cái ôm của Sanji, cuối cùng nhận không được đồ mặt, ôm tai vừa thẹn vừa giận.

Nhìn Chiyo khôi phục bình thường, Sanji thở phào.

Anh vẫn quen một Chiyo-chan dễ xử lý như vậy hơn, Chiyo-chan bình tĩnh kia khiến anh lo sợ.

"Ghen à?" Thói quen trêu đùa.

"Làm gì có!" Chiyo rõ ràng lo lắng không đủ.

"Còn nói không có, mùi dấm chua nồng nặc."

"Đã bảo không có!"

"Phải tin tưởng khứu giác của đầu bếp, rõ ràng là bình dấm chua bị đổ!"

"Tôi nói không có thì không có!"

Nhìn Chiyo khẩu thị tâm phi, Sanji ôm cô vào lòng. "Ừ ừ, không có."

Chiyo vui đầu trong lòng Sanji, nắm góc áo anh. "Rõ ràng là lỗi của anh."

"Ừ, là lỗi của tôi."

"Lông mày xoắn thối tha..."

"Ừ, tôi đây."

"Lông mày xoắn."

"Tôi đây."

"Đáng ghét..."

"Xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Đứng ở bến tàu nhìn dòng chữ "Logue town", bảy ngày trên biển, cuối cùng mọi người cũng đến nơi được gọi là "Thị trấn của bắt đầu và kết thúc", nơi vua hải tặc Roger sinh ra và chết đi -- Logue Town.

"U woa" Luffy dẫn đầu tán thưởng. "Thật sự là thành phố lớn!"

Dòng người hai bên đường đi lại, dù từ ồn ào cũng không đủ để diễn tả.

"Đến đây rồi nhất định phải đến nơi hải tặc tụ tập muốn đi Đại hải trình, đồ dùng trong này đều mua được." Nami nhiều kiến thức nhất giới thiệu."

"Được, sắp phải mạo hiểm, tôi đi mua một ít đồ." Tuy bình thường không thể hiện nhưng tốt xấu gì Usopp cũng là một tay súng bắn tỉa, cần trang bị đầy đủ.

"Có lẽ có thể mua được nguyên liệu." Sanji nhìn bốn phía.

"Tôi cũng muốn mua vài thứ..." Zoro vuốt cằm nghĩ. Thân là Tam kiếm lại chỉ có một thanh kiếm.

"Ồ, anh định mua gì?" Nami không có ý tốt tới gần Zoro. "Tôi vẫn nhớ anh không một xu dính túi ~"

"Rồi, tôi vừa thấy đài tử hình, tôi muốn đi xem vua hải tặc bị xử tử..."

"Này, còn chưa quyết định nơi tập hợp!" Usopp nhìn bóng dáng Luffy chạy đi, định giữ cậu nhưng Luffy đã chạy xa. Bất đắc dĩ vuốt cái ót. "Thật sự là không còn cách nào..."

"Chào mừng quý khách."

Chiyo vào cửa hàng quần áo, trang phục trên người vẫn là bộ từ lúc mới ra biển, vẫn nên mua chút quần áo.

Thay một bộ quần áo, kéo tấm màn che, Chiyo thấy ông chủ tròn mắt há miệng.

Vải đen nửa trong suốt che ngực, váy trắng, bao tay đen, mái tóc nâu dài, hơi xoắn vừa đúng che khuất nửa bộ ngực sữa và tấm lưng mềm mại. Trang phục cùng dáng người nóng bỏng thật sự hợp nhau, lại càng thêm xinh đẹp, sự phối hợp hoàn mỹ không biết là quần áo tôn lên người hay là người tôn lên quần áo.

"Oa" Ông chủ năm mươi tuổi trong mắt đầy kinh diễm. "Cô gái à, cô mặc bộ này đúng là xinh đẹp."

"Hừ" Chiyo quay đầu. "Không cần quảng cáo, nếu đẹp thật tôi sẽ mua."

"Không không!" Chủ chủ quán điên cuồng lắc đầu. "Tôi nói thật, tôi mở cửa hàng nhiều năm như vậy, đây là lần đầu nhìn thấy người có thể hợp với trang phục như thế. Tôi nói thật, tuyệt không phải là quảng cáo!!"

"Thật sao?" Được người khác khen đều sẽ thấy vui vẻ, giọng điệu Chiyo có chút dao động.

"Tuyệt đối không sai!" Chủ chủ quán gật đầu. "Nếu tôi trẻ lại ba mươi tuổi, thế nào cũng phải theo đuổi cháu! Nhớ năm đó vợ tôi cũng được gọi là mỹ nữ nhất nhì Logue Town này, nhưng so với cô vẫn kém hơn nhiều."

"Haizz, tiểu tử nào có thể khiến cô rung động đúng là quá may mắn." Chủ chủ quán lại nói.

"Tôi muốn bộ này." Chiyo nói mua liền mua, rõ ràng lưu loát.

"Cảm ơn đã đến, lần sau nhớ ghé qua ~"

"Tôi tìm anh lâu rồi, Sanji."

"Hử?"

Chiyo bước ra từ cửa hàng quần áo, dọc theo cầu thang đi xuống, đột nhiên nghe thấy giọng nữ, đi tiếp vài bậc, liền thấy người phụ nữ tóc đỏ váy đỏ và Sanji ở đằng trước. Chiyo trong bóng tối nhích lại gần, ở điểm mù mà theo dõi tiếp.

"A a" Sanji mắt trái tìm nhìn cô gái. "Thật xinh đẹp, lại có thể có mỹ nhân như cô tìm tôi."

Sanji kéo tay người tên Carew kia làm như muốn hôn.

"Dừng tay!!" Một cái chảo nện trên mặt Sanji.

"Chúng ta đã gặp ở đâu chưa?" Sanji chảy máu mũi tiếp tục háo sắc.

"Hừ, thật sự là muốn chết." Chiyo bĩu môi.

Lông mày xoắn này rõ ràng háo sắc muốn chết, sao lại được hoan nghênh như thế, lại còn có phụ nữ tìm anh mười năm, dù chỉ vì trận đấu thôi...

Xem xoay quanh quá nhiều té xỉu bị mặt khác hai cái học đồ tiếp được chạy đi Carew môn, Chiyo hướng tới trên thang lầu đi đến.

Một giờ chiều thị trường liệu lí đại tái... Lông mày xoắn có đi không...

"Tiểu thư xinh đẹp, cô có muốn ăn trưa cùng tôi không?"

"Hừ." Suy nghĩ của Chiyo bị đánh gãy, ngẩng đầu liếc vật chắn đường, không để ý nữa.

"Đừng lạnh lùng như thế chứ." Soái ca tóc vàng giữ tay Chiyo.

"Nhàm chán." Chiyo rút tay, lướt qua anh.

"Không cần vội vàng từ chối." Soái ca tóc vàng chắn trước mặt Chiyo. "Không thử làm sao biết, có lẽ em muốn cùng anh trải qua một đêm tuyệt vời ~" Mắt hoa đào héch lên chớp chớp với Chiyo.

"Anh!" Nghe thấy câu ẩn ý như thế, Chiyo tức giận.

"Thật sự xin lỗi" Chiyo bị người đằng sau kéo lại. "Cô ấy có hẹn rồi."

Sanji ôm eo Chiyo, ánh mắt hai người tóc vàng giao nhau, mùi thuốc súng nồng nặc.

Soái ca tóc vàng nhìn Chiyo, xoay người đi. "Tên tôi là Sam Trợ, chúng ta sẽ gặp lại, tiểu thư xinh đẹp ~"

Nhìn bóng lưng Sam Trợ đi xa, cảm giác tay Sanji chưa buông ra, Chiyo ngẩng đầu. "Bây giờ có thể buông tay rồi."

Không có động tác gì, Chiyo cúi đầu muốn kéo tay Sanji ra, lại bị Sanji nắm cầm. Chiyo bị Sanji cưỡng hôn trên tường.

"Ừm." Nụ hôn bá đạo, cổ tay bị nắm hơi đau. Chiyo dùng sức cắn lưỡi Sanji, tuy Sanji tránh nhanh nhưng đầu lưỡi vẫn bị cắn.

"Lông mày xoắn anh ban ngày ban mặt phát tình cái gì!!" Miệng tạm thời tự do, Chiyo hơi đỏ mặt.

Sanji áp trán vào Chiyo. "Chiyo-chan mặc vậy dễ quyến rũ tôi à?"

"Ai muốn quyến rũ anh!!" Chiyo tức giận đá.

Sanji lấy tay chặn kịp lúc, lòng còn sợ hãi. "Chiyo-chan thật không lưu tình." Suýt nữa đoạn từ tuyệt tôn.

"Ai quan tâm chứ!" Chiyo bỗng nhận ra mình vừa làm gì, có chút chột dạ.

"Chiyo-chan luôn thật mê người..." Nhìn môi Chiyo có chút sưng đỏ, Sanji nhẹ hôn.

Từ chối đi mua nguyên liệu nấu ăn cùng Sanji, Chiyo ngại ngần giết thời gian.

Tùy ý đi vào cửa hàng, xem xét, dạo quanh mua chút đồ.

Thật là, mình lại không phản kháng khiến lông mày xoắn kia làm xằng làm bậy!!

Chiyo cực kì hối hận mình đã dễ yên, nhưng may mắn lông mày xoắn cũng không làm việc gì khác...

Mơ mơ màng màng bị kéo vào một cửa hàng, mua một khăn quàng cổ màu xám đậm, thật là, rõ ràng mùa hè còn đi mua khăn quàng cổ, tuy mong, không nóng lắm, nhưng cũng rất kỳ quái!!

"Chiyo-chan mặc vậy thật xinh đẹp."

Vì lông mày xoắn lần đầu tiên nói như vậy... Nhưng...

Chiyo vượt môi, trên mặt dường như còn lưu lại sự bá đạo, ôn nhu của người kia. Đỏ mặt, Chiyo nhìn sang hướng khác.

Đi về đường cũ, đến trước mặt chú chủ quán quần áo, lấy một tá Berries đặt lên quầy, rõ ràng kiến định nói với chú.

"Chú à, cho cháu mười bộ trang phục này!!"

Tác giả có chuyện muốn nói: Trang phục của bạn nhỏ Chiyo ở trên bìa, Tiểu Lí không miêu tả được, cụ thể xin mời xem.

Bạn nhỏ Sanji tuyệt đối không phải cận bã, xin hãy tin tưởng!

Bạn nhỏ Chiyo vẫn thật moe ~

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Bạn nhỏ Sanji, rõ ràng là mùa hè vì sao muốn để bạn nhỏ Chiyo mua khăn quàng cổ?

A: À, cái này thì ~ tuy phòng cánh ngày hè rất đẹp, nhưng vẫn nên để tôi xem là được rồi.

Chính là như vậy, bạn nhỏ Sanji ghen tị, hẳn là vậy. [Vừa lòng không ~]

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sau giữa trưa, gió biển xen lẫn mùi khác, ảm áp thổi qua người khiến người ta không khỏi tiến đến nơi gió biển thổi.

Bây giờ là một giờ chiều, cùng với tiếng chuông ở quảng trường, lễ hội mỗi năm một lần bắt đầu.

Dựa người trên lan can. Chiyo nhìn đám người dưới quảng trường.

"Thật là náo nhiệt..."

Xung quanh đều là đám người vây xem, ba tầng trong ba tầng ngoài náo nhiệt.

Chắc là người dự tin có Sanji.

"Hừ, tên lông mày xoắn thói ấy quả nhiên vẫn đến!" Bộ dáng nhiệt tình với người phụ nữ tóc đỏ kia thật đáng ghét.

Sau lời khai mạc ngắn ngủi, các trận đấu bắt đầu.

Dưới ánh nắng mặt trời, mồ hôi trên trán cũng phát ra ánh sáng khác lạ. Đạo pháp lưu loát, động tác đầu vào đấy, chỉ là nấu com thôi, nhưng có sức quyến rũ khó giải thích.

Chiyo bắt giác đỏ mặt, đột nhiên tỉnh táo, kích động nhìn xung quanh.

Tuy không phải lần đầu thấy nhưng lúc lông mày xoắn náu com đúng là đẹp trai.

Không hề nghi ngờ, người chiến thắng, là thuyền thủ Sanji.

Đám người sôi trào, họ cũng không để ý người đoạt giải quán quân là ai, chỉ cần thấy thuyền thủ các nhóm nỗ lực, chỉ thế thôi, đủ để thành lí do họ vỗ tay hoan hô.

Sanji hơi ngẩng đầu, nhướn mày cười tới chỗ Chiyo. Nhìn Chiyo giật mình bỏ đi, lại càng cười tươi.

"Sanji, nhìn gì vậy?" Nami và Usopp bên cạnh cũng không hiểu, nhìn theo ánh mắt Sanji.

"Không có gì." Sanji thu lại ánh mắt, khóe miệng không kiềm chế được mà gợn lên.

Chiyo tránh ở góc tường thờ dốc, điều chỉnh nhịp tim bất thường.

Lông mày xoắn, hẳn là không nhìn mình...

Tìm đập vững vàng, Chiyo đi ra chỗ rẽ. Ba người còn một con cá lớn, mục tiêu lần này dễ tìm, cho nên chẳng được bao lâu, Chiyo liền thấy ba người nhàn nhả đi đến.

Chiyo hít một hơi thật sâu làm bộ lơ đãng đi qua, chờ họ phát hiện rồi gọi mình.

"Ồ, kia không phải Chiyo sao?" Nami đi đằng trước thấy Chiyo. "Chiyo."

Nghe thấy tiếng Nami, Chiyo dừng bước, quay đầu nhìn ba người chậm rãi đi đến chỗ cô.

"Cá lớn ghê." Chiyo có chút kinh ngạc chau mày.

"Đây là phần thưởng của trận đấu, Sanji là quán quân đấy!" Usopp kiêu ngạo khoe với Chiyo, ngửa mặt như quán quân không phải Sanji mà là chính mình.

"Vậy ư?" Chiyo kinh ngạc nhìn Sanji, dưới ánh mắt tràn ngập ý cười của Sanji có chút chột dạ.

"Cậu không đi xem sao?" Usopp không dám tin trông mắt. [Dừng trông mắt, trông thế nào cũng không lớn được...]

"Hừ, mấy trận đấu nhảm chán này sao tôi phải xem chứ." Chiyo khinh thường xoay mặt.

"Sao lại nhảm chán chứ, để tôi nói cậu nghe..." Usopp như miệng cống mở ra một câu lại một câu nói mãi không ngừng, kích động hơn bình thường nhiều.

Đột nhiên Nami dừng bước, ngửa đầu nhìn trời, hành động kỳ quái cũng khiến Usopp dừng lại nhai, hỏi Nami.

"Không khí thay đổi, chắc chắn sắp mưa." Bầu trời trong xanh, vài gợn mây trắng, Nami nói thế có chút thiếu tính thuyết phục.

"Sẽ không sai đâu, đi mau." Tuy khó tin nhưng nghe giọng nói Nami kiên định, không chất vấn mà thay đổi cách nói.

Có lẽ thật sự là trước bình yên trước cơn bão.

Thời gian trôi qua, mây trên trời dưới tác động của gió bắt đầu di chuyển kỳ lạ, xem ra sắp có cơn bão lớn, phải nhanh trở lại thuyền.

"Này." Nhìn nơi phát ra tiếng, Zoro mê mải vuốt đầu. "Mấy người có thấy tên kia không?"

Zoro, theo như trình độ tự chuốc họa của Luffy mà nói, khả năng gặp chuyện đúng là rất cao.

"Hải tặc!! Chạy mau! Hè Buggy!" Đám người trên quảng trường kích động hét, chạy trốn.

"Buggy!"

"Buggy?"

"Tử hình, tử hình bắt đầu, Hè Buggy muốn xử tử mũ rom Luffy!"

"Ngu ngốc!" Zoro phản ứng nhanh nhất nhanh chóng chạy tới. Sanji ném đồ cho Usopp theo sát, Chiyo cũng ở phía sau.

Nhưng, theo đường Zoro đi sẽ không lạc đường sao...

May mắn là theo hướng đám người từ quảng trường bỏ trốn, Zoro vẫn tìm được đúng quảng trường bằng một cách khó khăn.

Từ xa đã thấy đài tử hình, đứng trên đấy đúng là Luffy và Buggy.

"Này, tên tử hình kia!" Nhìn Buggy chậm rãi nâng đao, Zoro chạy đầu vội vàng ngăn lại.

"Chờ đã." Đám người đứng sau Zoro và Sanji cũng gọi.

"Zoro! Sanji! Chiyo!"

"Cậu ra về anh hùng gì chứ, đùa cũng phải có giới hạn chứ, Luffy." Zoro không biết khi nào đã đội vũ mạnh, rút kiếm

"Nếu hứng thú tiết mục còn lại, tôi cũng đem đến một cuộc, tóm lại chỉ cần xử lí hải tặc là xong." Sanji đứng yên hai tay đút túi quần thoải mái nói.

Chiyo đứng một bên nhìn người trong lúc nguy cấp còn không quên đùa giỡn, yên lặng xê dịch sang bên cạnh, làm như không quen họ, Luffy bắt đầu vui vẻ gọi Zoro, Sanji, còn tên của cô, dưới ánh mắt của một đám người quay đầu kinh ngạc nhìn, chỉ có thể kiên trì.

Chiyo hơi nâng tay hất tóc, vẻ mặt khinh thường. "Hừ, loại nhân vật nhỏ bé này đúng là trị không được."

A a, đi theo họ đúng là mình điên theo rồi!!

Trong đám người không ít người nhận ra Zoro, ngày xưa sự tích về anh khiến sợ tới mức giải tán. Đương nhiên Buggy nhận ra Zoro, tiếp đón Zoro sau đó hai tay giờ đao. Thấy tình thế không ổn, họ cũng không lên, chạy đến đài tử hình, muốn đuổi Buggy phải phá đài tử hình trước.

Tuy bình thường nhóm hải tặc này không đủ gây sợ hãi, nhưng lúc máu chốt vẫn có người sử dụng, ít nhất có thể kéo dài thời gian.

Bầu trời càng tối đen, mây đen cuộn cuộn phát ra ánh sáng. Luffy im lặng này giờ lên tiếng, "Zoro, Sanji, Chiyo, Usopp, Nami, xin lỗi, tôi phải chết." Ánh sáng hiện ra chiếu đến khuôn mặt tươi cười của Luffy.

Không sai, không phải từ đao mà là từ trời, tia chớp màu trắng chói mắt. Nếu không lầm thì đài tử hình làm bằng kim loại... Buggy giờ đao kia hình như làm bằng sắt... Chẳng lẽ đây là cột thu lôi... Lại nếu không nhầm thì... Luffy là người cao su... Hình như cao su không dẫn điện...

Quả nhiên, dưới trời mưa to, Luffy bình yên vô sự ngã xuống đài tử hình rồi đứng lên cười. "Quả nhiên tôi còn sống!"

Nhìn xung quanh vô số cảm rơi xuống đất, có thể tưởng tượng trong lòng họ nhất định có rất nhiều động vật chạy như điên, tình huống này thật sự rất hớ cha!!

Luffy gọi lại ba người đứng sò tại chỗ, xung quanh quảng trường vang lên tiếng la, hải quân bỗng chốc vây quanh, chém giết hải tặc.

"Gì vậy gì vậy, thật lợi hại! Mặc dù không hiểu gì hết nhưng thật lợi hại!" Luffy né trái né phải thì thể bay tới. Bị người bắt được cổ áo, giãy dụa. Chiyo không nhận được quơ quơ trước mặt Luffy đang cười. "Đến giờ phút này còn đùa giỡn được à!"

Luffy nhìn Chiyo đứng bên cạnh, quay đầu, thấy Zoro kéo cổ áo mình cũng không giãy nữa.

"Không về lại thuyền, chúng ta không thể đi Đại hải trình tiếp." Sanji bỏ thêm một câu đúng thời điểm, thành công khiến mọi người nghiêm túc, chạy đi. Rất nhanh, bốn người đã thoát khỏi vòng vây của hải quân, chạy đến bờ biển.

Sau khi gặp người phụ nữ tóc lam và hơi nước nam, Zoro và Luffy để lại. Sanji và Chiyo chạy đến cảng, Going Merry đã rời cảng, bọn họ đánh với hải quân.

"Cứ thế này sẽ không xong nhanh được." Tuy họ đều mạnh, Usopp có nước biển giúp đỡ nhưng đám hải quân cứ lần lượt kéo đến khiến người ta đau đầu không thôi. Gió đang lớn, cứ như thế, chưa giải quyết xong hải quân, Going Merry đã đi ra, đến lúc đó nên làm gì.

Đang lúc nhúc nhúc, lại một cơn gió lớn thổi đến khiến mọi người gục ngã. Đúng lúc thổi cả Zoro và Luffy về. Nami sốt ruột trên Going Merry đang đi xa dần gọi tên mọi người. Nếu không nhanh thuyền sẽ bị thổi đi, Zoro, Sanji, Chiyo, Usopp chạy đến bờ biển, đợi chút, có phải thiếu một người rồi không...

Luffy bị kích động chạy về phía ngược lại, cho dù là Zoro mù đường cũng chạy đúng hướng, Luffy không chạy nhầm đường được, nói như vậy... Đột nhiên bốn người có dự cảm không lành.

Quả nhiên Luffy dùng lan can kéo dài cánh tay, sau đó bật lại. Không ổn, họ bị bắn về thuyền, nương theo buồm giám sát, ngã trên tàu.

So với vẻ mặt vui mừng của Nami, biểu cảm của Chiyo càng đen hơn. Tuy "thuận lợi" về tàu, cũng "thuận lợi" rơi xuống đất, ngã sống soài cũng không phải vấn đề, tư thế khó coi cũng không phải trọng điểm, quan trọng là...

Lúc rơi xuống Sanji có cảm giác lực phủ ngũ tạng mình đều nứt ra rồi, cực kì bất hạnh làm đệm cho Luffy, chân to Luffy lắc lư ngay trước cái mũi ưu tú của đầu bếp anh, tản ra một mùi hương như dấm chua lâu năm. [Thật khoa trương...] Ngay lúc đang choáng váng, đột nhiên cảm thấy tay phải mình chạm vào thứ gì như bông, hoàn toàn không giống sàn cứng cáp, mềm mại thoải mái. Không dám tin đánh xác nhận, xúc cảm tuyệt vời khiến anh có cảm

giác như cả người đang trên mây, tầm vãn gỗ dưới người cũng có vẻ hòa ái dễ gần.

Không sai, chính là dịp như vậy, chính là khoa trương mà giả tạo như vậy.

Chiyo đỏ mặt rồi nghiêm túc lại, vừa ngã đến thất điên bát đảo, lập tức tránh sang một bên, chỉ có thể làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cách đó không xa là một ngọn đèn hải đăng sáng, nơi ngọn đèn là cửa Đại hải trình. Mọi người không khỏi phấn khởi trong lòng.

"Vì tìm được All Blue."

"Vì trở thành vua hải tặc."

"Vì trở thành kiếm sĩ."

"Vì về được bản đồ thế giới."

"Vì trở thành chiến sĩ trên biển dũng cảm nhất."

Sau khi Usopp run rẩy mà kiên định mà đặt chân lên thùng gỗ, ánh mắt mọi người chuyển về Chiyo.

Chiyo nín thở, cũng dẫm nát thùng gỗ. "Vị, càng phải sống tùy ý."

"Xuất phát, đi Đại hải trình!"

"Đi!"

Đội phát biểu hào hùng xong, Chiyo ngồi xuống, âm thầm đập vào lưng Sanji, Sanji ăn đau, khó hiểu nhìn Chiyo. Nói thế nào đây, về mặt Chiyo tuy phần hận lại khiến anh thấy có chút ngại ngùng, lắc đầu đã suy nghĩ ấy ra ngoài, nhất thời không phản ứng lại. Cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên phát hiện một chuyện anh không thể không chú ý, về mặt này của Chiyo, không phải là...

Không nghĩ gì thì bình thần được, nhưng bây giờ khó mà bình tĩnh. Nghĩ nghĩ, hai dòng máu mũi chảy ra.

"Hơ? Sanji, sao cậu lại chảy máu mũi?" Usopp đứng đối diện Sanji ngay lập tức phát hiện tình hình bất thường, mở miệng hỏi.

Sanji lạnh nhạt lau máu mũi, thật đúng đắn mà giải thích. "Không có gì, lúc nãy ngã sắp bị va vào mũi."

"Hả?" Lúc ngã va vào mũi á? Không tin!

"Tên lông mày xoắn nhà anh vẫn nên tìm chết cho tôi đi!" Chiyo cũng cố làm bộ không có gì, cho Sanji một quyền. Sanji thuận thế ngã xuống, không đứng lên.

"Này, Sanji, cậu không sao chứ?"

"Tôi thăng thiên rồi." Sanji giàn giụa máu mũi cười ngốc.

Hai người một ho khan một cười khiến người khác đều nhìn qua, muốn biết chuyện gì xảy ra. Sanji đang cười đến đỏ cả mặt, nhìn Chiyo, trong lòng rung động, tiến sát, thừa dịp mọi người không chú ý hôn trộm lên má Chiyo một cái.

"Cười gì vậy? Vui quá ha?"

Chiyo ngừng cười, nhanh chóng nhìn bốn phía, thấy mọi người đều không chú ý, trừng Sanji. Người kia bộ dáng vô tội như chưa có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nhìn lại. Nhìn đi nhìn lại, Chiyo bại trận, hung hăng đá Sanji một cước, sau đó không quay đầu mà đi thẳng.

Nhìn bóng lưng Chiyo, Sanji thu lại tầm mắt lại chạm phải ánh mắt tràn ngập ý chế nhạo của Nami, nhìn Nami chớp mắt vài cái, tỏ vẻ đã thấy màn kia, Sanji có chút xấu hổ khụ khụ, giả bộ không biết, đem bước chân muốn đi theo hướng Chiyo đi, vòng vo vài hướng, sau đó cất bước đi xa.

Suy nghĩ đến tối biến mất cũng thoải mái hơn nhiều, tâm tình kích động cũng lắng xuống, tĩnh tâm lại, nhưng lại nghe thấy nhiều giọng nói chưa từng chú ý đến.

"Có nghe thấy tiếng động lạ gì không?" Zoro là người đầu tiên nhận thấy tiếng gió kì lạ, không giống tiếng gió mà như là...

"Nami, phía trước có ngọn núi!" Usopp luôn ở trên đài, bỏ kính viễn vọng, lớn tiếng nói.

"Sao có thể?" Nami kinh ngạc tròn mắt. "Qua song tử hạp hẳn là biển!"

"Nhưng có núi thật!"

"Kệ đi!" Luffy hưng phấn hô. "Tiến lên ~"

Chiyo nhú mảy, nếu thật sự là núi, theo tốc độ này mà va vào, tất nhiên sẽ không ổn, chưa nói đến núi này có gì bất thường hay không, không bằng lo tìm cách tránh đi, không thì họ đều phải bỏ mạng nơi đáy biển.

Mây mù dần tan đi, tầm nhìn càng mở rộng, nhìn kĩ ngọn núi đen kia mới phát hiện đây không phải núi, rõ ràng là một con cá voi màu đen. Mắt thấy thuyền ngày càng gần cái vách tường màu đen theo lời Luffy nói, cả Zoro cũng liều mạng nghĩ cách.

Không có đầu mối càng sốt ruột, ba chàng trai chỉ có thể chạy đến khoang thuyền, muốn chui qua khe hở bên trái. Nhưng đều phí công, dòng nước mạnh mẽ có thể đem thuyền lên điên đảo son, lần này tất nhiên là không cản được, muốn chuyển hướng dưới tác động của dòng nước mạnh như vậy hiển nhiên là không thể.

Chiyo và Nami đứng trên sàn tàu lo lắng, bất đắc dĩ lại không giúp được gì, chỉ có thể giương mắt nhìn thân cá voi ngày càng gần, càng gần.

"Oành" đại pháo phóng ra phản lực thật lớn khiến tốc độ của Going Merry chậm lại. Luffy vừa lòng nhìn thành quả của mình, Going Merry dừng lại trước khi va phải cá voi. Nhưng... Luffy nghe tiếng "cạch" trên sàn tàu, mắt muốn trừng ra ngoài.

Ba thanh niên xụi lơ thờ hồn hèn nằm trên đất, Nami vẫn chưa hết kinh ngạc, nằm thành hình chữ đại trên tàu, Chiyo cũng khoanh chân ngồi xuống. Thở phào nhẹ nhõm, thật là nguy hiểm, tiểu tử Luffy này lúc quan trọng vẫn có ích! Tuy Luffy hạng nhất tịch hồng rồi nhưng so với kết quả thuyền hủy người chết cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Sợ cá voi nên tiếp theo không đoán được sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên vừa bình tĩnh lại, ba thanh niên lập tức cầm mái chèo, dùng tốc độ không phải của con người chèo. "Thừa dịp bây giờ chạy mau!!" "Bởi vì cơ thể quá lớn nên chưa có cảm giác bị đại pháo đánh trúng, đúng là phản ứng chậm!" "Ai biết, muốn chạy thì chạy ngay bây giờ!" Ba chàng trai ra sức chèo, hận không thể sử dụng cả tay lẫn chân chạy trốn con quái vật lớn. Cá voi ườn thẳng người, kêu. Mặt biển chấn động. Dòng nước dao động khiến mọi người nghiêng ngả. "A, đau tai quá!" "Nhanh tránh xa nó ra!"

Nom nóp lo sợ lướt qua ngay dưới mí mắt cá voi, may mắn, trước mắt cứ thế đã, tất cả thuận lợi, chỉ cần kiên nhẫn một lát là có thể an toàn rời khỏi đây.

Không sai, chỉ cần tất cả thuận lợi...

"Cậu làm cái gì vậy!!" Chiyo hung hăng đánh Luffy một cái, anh thu lại tay cao su vừa cho cá voi một quyền, đối diện với cá voi. Nami đã không giữ được hình tượng, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Thực không nên xem nhẹ năng lực gấp rắc rối của thuyền trưởng! Cứ như thế một ngày nào đó trái tim yếu đuối của cô cũng khó mà tiếp tục!!

Cá voi rõ là tức giận, mở to miệng. Tinh thể không ổn, nước biển chạy vào miệng nó, mà Going Merry cũng không chống lại được lực nước, bị kéo đến cổ họng cá voi. Trong lúc lung lay, Luffy bị quăng ra ngoài, cuối cùng là cánh tay dài của anh cuối lấy răng nanh của cá voi nhảy lên, lại sau đó là một màu đen...

"Cậu... Định suy tính gì?" Nami nhìn đỉnh đầu màu lam, hỏi Zoro.

"Suy tính gì, phải là nghĩ như thế nào mới đúng." Zoro cũng nói năng lộn xộn.

"Tôi còn tưởng chúng ta bị cá voi nuốt. Đây là mơ à?"

"Ừ, là mơ."

Nami nhìn đảo nhỏ trước mặt, trên đảo có phòng ở, ghế nằm. "Đảo và phòng kia ở đâu ra?"

"Ảo giác."

"Kia" Nhìn đại ngoạn ý từ đáy biển trôi lên. "Còn cái này?"

"Là bạch tuộc vương!!" Không cần người khác trả lời, họ tự nói đáp án.

Đây là cái cuộc hội thoại kiểu gì đây, Chiyo bất đắc dĩ đỡ trán, nhìn bạch tuộc vương trước mặt, vẫn đặt tay ở song đao chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Nhưng chưa đợi họ xông lên, đối phương đã ngã xuống, mà vũ khí đánh trúng hấn đúng là ở trong phòng.

"Hình như có người."

"Tốt nhất là con người."

Tốt nhất là mấy người đừng đùa giỡn nữa, mau kết thúc cái cuộc nói chuyện kỳ quái này đi!!

Từ trong phòng là một ông lão chậm rãi đi ra, nhìn mọi người trên Going Merry cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn Sanji đứng đối diện, như giương cung bạt kiếm trong không khí. Sau đó, sau đó ông nằm lên ghế nằm, đọc báo...

"Nói chuyện đi ông lão!!!" Sanji tức giận.

"Muốn đánh nhau không ông lão, chúng tôi có đại pháo!" Usopp miệng cọt gan thỏ đe dọa.

Ông lão trừng mắt, không khí như ngưng lại.

Ông chậm rãi nói. "Tốt nhất là dừng, sẽ có người chết." Sợ tới mức Nami và Usopp tái xanh mặt.

Sanji không chịu thua. "Hừ, ai sẽ chết?"

"Tôi."

"Là ông!!!" Sanji càng giận. "Đáng giận, dám đùa giỡn chúng tôi..."

Zoro không phản ứng, còn có chút thoải mái giúp Sanji bình tĩnh, tiến lên vài bước. "Này, ông lão, ông từ đâu đến? Ông là thần thánh phương nào?"

Ông lão lại trừng mắt, trong nháy mắt không khí lại ngưng kết lần nữa.

"Muốn hỏi người khác, trước tiên phải tự giới thiệu mới lễ phép, đúng không?"

Zoro có chút xấu hổ. "Nói cũng đúng, xin lỗi, tôi tên là..."

"Ta tên Cocakez, người trông coi của song tử hạp, 71 tuổi, cung Song Tử, nhóm máu AB..." Ông lão tự nói.

"Tôi muốn làm thịt ông!" Zoro muốn rút dao, ngược lại Sanji ngăn lại.

Chiyo đứng một bên không tham gia nhưng cũng nhìn mặt. Tuy ông lão kia nhìn qua có vẻ do tuổi tác nên đầu óc không còn minh mẫn nhưng trên thực tế cũng có chút thủ đoạn, nói mấy câu ngắn ngủi mà đã khiến lòng mày xoắn và tóc xanh mất bình tĩnh. Xem ra chúng ta đều vẫn quá non...

"Câu hỏi tôi ở đâu ư, các người tự tiện xông vào nơi nghỉ phép tư nhân của tôi, khẩu khí còn dám lớn như vậy. Các người cảm thấy nơi này là bụng chuột sao?!"

"Chúng tôi thật sự đã bị cá voi ăn, nói như vậy, chúng ta thật sự ở trong bụng cá voi." Tuy khó tin nhưng đây là sự thật.

Nami hoảng sợ che mặt, cô không tưởng tượng nổi cảnh mình bị cá voi tiêu hóa!

"Nơi ra ngoài ở đó." Ông lão chỉ đến một cánh cửa.

"Chờ chút, sao trong bụng cá voi lại có cửa ra? Trên trời sao lại có cửa?" Nami không dám tin.

"Còn không nhìn ra sao? Đây là." Chiyo nói.

Sao trong bụng cá voi lại có họa... Nhưng mặc kệ, trước hết cứ đi ra ngoài đã, không biết bây giờ Luffy thế nào.

Lúc này thuyền đột nhiên rung. "Con cá voi kia, Laboon bắt đầu dùng đầu hồng thổ đại lực..."

Ông lão nói, chẳng được bao lâu, Luffy từ cửa rơi xuống, nhún nhả chào mọi người. "A, mấy người không sao chứ? Sao cũng được, cứu tôi đã." Ngửi khí thoải mái như đang nói "Bây giờ rất tốt."

Cứu được Luffy lại đánh hôn mê hai người quần áo lố lằng, ông lão bắt đầu giảng lại chuyện từ đầu đến cuối.

"Họ là vô lại ở thị trấn gần đây, mục tiêu là thịt cá voi này, bởi vì nếu bắt được Laboon, họ có đồ ăn cho hai, ba năm."

"Laboon?"

"Tên của con cá voi đó. Nó chỉ là cá voi ở đảo nhỏ, dùng chân ở Tây Hải, là cá voi lớn nhất thế giới, ta không biến nó thành lương thực gì cả. Sở dĩ nó luôn đi hồng thổ đại lực, luôn hét lớn tới núi Điện Đảo cũng là có lý do."

"Lí do?"

"Nó... Là con cá voi có tình cảm của con người, luôn chờ một nhóm hải tặc, chờ năm mươi năm..."

"Xin hãy cẩn thận lắng nghe, chuyện xưa của Laboon --"

Có một ngày ta đang trông hải đăng như mọi ngày, một đám hải tặc từ núi Điện Đảo xuống Đại hải trình, còn có một con cá voi nhỏ theo sau thuyền họ, đó là Laboon.

Cá voi ở đảo nhỏ dùng chân ở Tây Hải, là cá voi lớn nhất trên đời. Đám hải tặc kia vốn luôn mang theo Laboon nhưng bởi vì Đại hải trình nguy hiểm nên

họ bảo nó ở lại Tây Hải, nhưng Laboon vẫn đi theo.

Đảo nhỏ cá voi vốn là động vật sống tập trung theo bầy đàn, nhưng ta nghĩ, với Laboon, đám hải tặc là đồng bạn của nó. Bởi vì thuyền của họ trực trặc, ở lại song từ hạp mấy tháng, cũng trở thành bạn tốt của ta. Bởi vậy lúc xuất phát... Họ đem Laboon nhờ ta chăm sóc. Đó là chuyện năm mươi năm trước...

Nhưng đồng bạn của Laboon không về, nó bắt đầu hét với núi, dùng thân thể đi hồng thổ đại lục, dường như còn tin họ sẽ còn ở bên kia vách tường trở về, nó đã mất đi ý nghĩa của chờ đợi. Nó sợ nhất là mất đi ý nghĩa của chờ đợi. Nó không thể về quê cũ tây hải, cho nên chỉ có đồng bạn đi cùng mới là hi vọng của nó!"

Chuyện xưa nói xong, Luffy đứng lên, đội mũ rơm, anh vừa đánh nhau kịch liệt với Laboon.

"Tôi rất lợi hại, cậu muốn đánh thắng tôi đúng không, chúng ta còn chưa phân thắng bại, phải đánh tiếp mới được. Tuy đồng bạn của cậu đã mất, nhưng tôi vĩnh viễn là đối thủ của cậu, chúng ta nhất định phải đánh một lần nữa, xem ai lợi hại hơn. Một tuần sau bọn tôi đến Đại hải trình, nhất định sẽ tìm cậu, đến lúc đó chúng ta đánh đi!"

Lần này, Laboon lần nữa muốn chờ đợi. Nó rom róm, vui vẻ kêu.

Luffy ở trên đầu Laboon vẽ vẽ. "Được rồi, đây là ước định của tôi và cậu. Trước lúc bọn tôi trở về, cậu đừng xóa kí hiệu này!" Nhận được lời khẳng định của Laboon, Luffy vừa lòng gật đầu.

Thăng đến lúc tựa vào mạn thuyền, Chiyo chậm rãi nhếch khóe miệng. Thuyền trưởng này, tuy gặp nhiều rắc rối, nhưng an ủi người khác cũng không tệ!

"Yên tâm?" Bên tai thuyền đến giọng nói quen thuộc, Chiyo quay đầu, cảm giác môi mình lướt qua thứ gì mềm mềm, lại nhìn bàn tay Sanji khẽ vuốt môi, cười thỏa mãn, cô giật mình, rút dao găm để trước cổ Sanji. "Anh muốn chết hả lông mày xoắn? Nếu muốn chết thì cứ việc tiếp tục." Chỉ chút nữa thôi, cổ Sanji sẽ chảy máu. Nhưng Sanji lại hồn nhiên không nhận ra tính mạng mình đang bị uy hiếp, tay đặt lên lưng cô, hôn lên trán, hôn rồi lại không rời được, một chút lại một chút hôn.

Lông mày xoắn này thật sự dám!! Tay Chiyo run lên, suýt nữa roi dao găm. Muốn xuống tay lại không đủ quyết tâm, chỉ biết cứng ngắc, không biết tiếp theo nên làm gì. Mắt thấy Sanji đang hôn xuống dần, Chiyo đẩy mạnh Sanji. "Tên lông mày xoắn háo sắc nhà anh. Vì dục vọng mà không cần mạng sao?!" Dứt lời, oán hận dẫm lên chân Sanji, cảm thấy chưa hết giận lại ấn mạnh vài cái xong đi.

Chỉ biết cô mạnh miệng mềm lòng sẽ không ra tay độc ác với tôi. Sanji đứng tại chỗ cười cười như mèo con ăn vụng, chiếm tiện nghi của người ta nhiều vậy, bị đá vài cái có sao đâu! Nhìn bóng dáng Chiyo xa xa, trong lòng Sanji có chút tính toán. Bây giờ Chiyo càng ngày càng không bài xích sự gần gũi với anh, tuy dễ xù lông nhưng chỉ là có sấm mà không mưa, không có hành vi phản kháng thực tế, xem ra đến lúc rồi, nước nóng nấu ếch của mình cũng đã đủ lâu...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sanji nhìn Chiyo tối sầm, như nghĩ đến chuyện tốt gì đó, nhếch miệng

Chiyo đột nhiên có cảm giác bị biến thành con mồi, cảnh giác nhìn bốn phía, lại không thấy người nào, sờ sờ cánh tay bắt đầu nổi da gà, ngẩng đầu nhìn trời xanh, nghĩ hoặc than thở.

"Sao đột nhiên thấy hơi lạnh nhỉ? Chẳng lẽ mặc ít áo quá?"

Ách, nói thế nào đây, trình độ nào đó nói đến thật là chính giải...

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương

Q: Bạn nhỏ Chiyo, muốn biết sao cảm thấy lạnh không?

A: Vì sao?

Q: Vì người nào đó đang suy nghĩ, đó là một cảm giác kì lạ...

[Có phải rất hàm súc không? Thân ái hiểu được không?]

A: Tui không biết!

A: Đó là bởi vì quần áo trong truyện của bạn mặc quá ít...

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Cuối cùng tới đường hàng không thứ nhất trên đường tới Đại hải trình -- núi Whisky. Nhìn đảo nhỏ toàn xương rồng lớn cách đó không xa, không thể không nói, còn bảo vệ môi trường... Nhưng lúc này trên Going Merry, mọi người không có tâm trạng mà ngắm cảnh, tuy từ chỗ hải đăng đến núi Whisky không quá dài, nhưng Đại hải trình không hổ danh là ma quỷ hải vực, thời tiết dễ thay đổi như em bé, thất thường, một giây trước còn là mặt trời sáng lạn, một giây sau đã sấm chớp đùng đùng, sau nữa lại tuyết rơi ào ào. Hơn nữa dòng nước kỳ lạ, nếu không nhìn chăm chăm kim đồng hồ, hướng đi sẽ trật một vạn tám ngàn dặm. May mắn có kim đồng hồ Cocakez, nếu không đoàn người sẽ khóc không ra nước mắt với tình huống la bàn không ngừng xoay.

Thôi thôi, tuy quá trình khó khăn chút, nhưng kết quả vẫn tốt. Cho nên, phải lạnh nhạt, lạnh nhạt...

...

Lạnh nhạt cái cầu!!

Nhìn hai người lên tàu nhảy xuống nước, Chiyo cẩn thận nghĩ lại, hai người kia, hình như là MR. 5 và Miss Wednesday, thật kì lạ...

Tựa vào mạn thuyền hít thở, cũng không dám thả lỏng cảnh giác, người trên đảo hẳn đều thấy cò của hải tặc treo trên cao, không biết sau đó sẽ thế nào, có khi còn phải đánh nhau...

Sương mù nồng đậm, Chiyo hơi nghiêng đầu nhìn Sanji bên cạnh, trong làn sương, khuôn mặt Sanji mờ mờ không rõ, nhưng đầu vàng như mặt trời vẫn dễ dàng nhận ra Sanji. Đột nhiên giật mình, Chiyo nhanh chóng quay đầu, hít thở sâu để mặt đỡ nóng, ánh mắt nhìn xung quanh dòi đi sự chú ý, lại nhìn thấy độ cong trên khoe miệng của Sanji.

Sương mù dày đặc, bóng đen chậm rãi lớn lên, Chiyo nắm chặt song kiếm, không nhịn được thở dài trong lòng.

Từ sau khi lên "thuyền hải tặc" này, mỗi lần chiến đấu đều dùng song kiếm, mình tinh thông ám sát chứ có phải cầm vũ khí đánh trực diện đâu...

Không khí hết sức căng thẳng, chỉ chờ một tiếng "Pằng" kia, sương tan ra.

Không như dự đoán, lúc sương tan, hai bên bờ sông vang lên tiếng reo hò.

"Chào mừng đã đến Đại hải trình!"

"Chào mừng đến với trấn nhỏ của chúng tôi!"

"Chào mừng đến núi Whisky!"

"Các bạn hải tặc, chào mừng!"

"Anh hùng trên biển vạn tuế!"

...

"Ha ha ha, hóa ra chúng ta là anh hùng!" Usopp xoa thắt lưng đắc ý dạt dào cười, bộ dáng phấn khích như là Usopp sợ hãi rụt rè tay không cầm cung được run run bảo mình không làm được chỉ là ảo giác của chúng ta.

"Bang bang bang" Mọi người đứng xung quanh trường thôn, chào mừng những người bạn đi xa về. "Tôi là Igaram, chào mừng đến núi Whisky." Luffy tán thưởng mái tóc cuốn đặc biệt. "A, tôi là Luffy, ông lão, tóc ông xoắn thật đấy!"

Igaram cũng không để ý, tiếp tục giới thiệu. "Đây là núi Whisky thừa rượu và âm nhạc, có thể chiêu đãi người khác là niềm tự hào của chúng tôi, có loại rượu ngon, hay làm đồ nhắm cho các vị thích mạo hiểm, hãy thoải mái hưởng thụ bữa tiệc này đi ~" Câu văn lưu loát như đã diễn tập rất nhiều lần.

"A, đúng rồi!" Nami nâng lên tay có kim đồng hồ. "Đảo này ghi lại cần bao lâu?"

"Ghi lại?" Trường thôn cười cười. "Cứ kể chuyện vớ vẩn và đó đi, trước tiên hãy thả lỏng một chút!" Dứt lời lướt qua Nami. "Mọi người chuẩn bị tiệc cho những người mạo hiểm này đi!"

"Được rồi!" Một nhọc rồi cuối cùng vẫn vui vẻ nằm sấp để người khác chăm sóc.

Thật sự, rất kỳ quái.

Chiyo hơi nháu mày, tuy không khí náo nhiệt, nhưng cô lại thấy có điều kì lạ không nói nên lời, nhìn qua những người khác, mỗi người một nơi.

"Hừ!" Vai bị người vỗ nhẹ, Chiyo nghiêng người, thoáng quay đầu.

Chàng trai phía sau cười. "Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Chiyo nhủ mày như đợi anh tiếp tục, anh mím môi nhìn mặt Chiyo, lát sau lại cười. "Xem ra tiểu thư xinh đẹp không nhớ tôi, vậy để tôi giới thiệu lần nữa." Anh chậm rãi xoay người, hôn lên bàn tay Chiyo. "Tôi là Sam Trợ, lần thứ hai gặp mặt, có lẽ bây giờ tiểu thư xinh đẹp đã nguyện ý nói tên của cô?" Hôn xong, không buông tay, cũng không đứng thẳng dậy, cứ thế chờ Chiyo trả lời, mặt hai người thật sự rất gần, có lẽ Chiyo chỉ cần thoáng ngẩng đầu lên, hai người liền hôn nhau.

Chiyo nhìn thẳng

ánh mắt Sam Trợ, khoảng cách gần như vậy khiến cô có thể thấy rõ Sam Trợ trong mắt cô, dư quang nhìn màu vàng chói mắt dưới ánh mặt trời, có vẻ trốn tránh. Chiyo hơi hướng về phía trước nâng cổ tay rút dao, xoay người, thấy bóng lưng màu vàng cách đó không xa đang bị nữ sinh vây quanh, cô nâng bước đi đến. "Chiyo."

"Thật là một cái tên xinh đẹp" Sam Trợ nâng tay giữ ở thắt lưng Chiyo, hơi dùng lực một chút, hai người liền tựa vào nhau. "Vậy..." Dao găm để trên cổ khiến anh im bật.

"Cẩn thận tay anh đấy, còn có, anh rất ồn." Chiyo thu tay lại đi tiếp.

"Thật là không dịu dàng gì cả..." Sam Trợ hậm hực hờn dỗi sờ đầu, lại cười. "Nhưng tôi thích." Sau đó cũng rời đi.

Một lúc trì hoãn không ít thời gian, cho nên lúc vào phòng, tiệc đã bắt đầu. Tìm góc yên tĩnh ngồi xuống, cô vẫn thích ẩn trong bóng tối quan sát người bên ngoài.

Usopp bắt chéo chân kể ra những chuyện mình từng cảm trải qua nguy hiểm trên biển thế nào, dưới ánh mắt sùng bái của người khác càng nói càng hăng say. Nami và Zoro pk uống rượu, một chén cùng uống nước lọc thật hào sảng. Luffy dùng thiên phú của mình, lấy tốc độ mắt thường khó thấy không ngừng ăn, bên cạnh một đám đầu bếp mặt như mướp đắng. Mà Sanji, ngồi trên sofa hưởng thụ mỹ nữ.

Chiyo âm thầm nắm chặt tay, tên lông mày xoắn thối tha!

"Xem ra hẳn chơi rất vui." Chiyo xoay người, Sam Trợ cầm hai ly rượu, hỏi Chiyo. "Uống không?"

Chiyo uống một hơi cạn sạch, "cạch" là tiếng ly rượu rỗng chạm vào mặt bàn rầu rĩ, "bịch" là tiếng Chiyo ngã lên bàn. Sam Trợ sững sờ há hốc mồm, chẳng lẽ đây là một ly đã gục trong thuyền thuyết!

...

"Chiyo-chan, Chiyo-chan." Kinh hoàng thử gọi Chiyo coi như đang ngủ.

"Hả?" Chiyo mặt đỏ, lười biếng mở mắt, sau đó dưới sự giúp đỡ của Sam Trợ mà đứng thẳng người, Sam Trợ nói tay khiến Chiyo nghiêng người, Sam Trợ cuống quýt ôm Chiyo, bởi vậy khoảng cách hai người càng gần. Chiyo nhẹ nhàng chống ngực Sam Trợ ngẩng đầu nhìn thẳng anh. Sam Trợ giữ nguyên bàn tay bên hông Chiyo, chậm rãi cúi đầu, sợi tóc vàng rủ xuống khuôn mặt nóng của Chiyo.

"Sanji?" Cảm nhận được hơi thở gần trong gang tấc, Chiyo nâng tay lạnh xoa khuôn mặt ấm áp của anh, anh cười khế, cầm bàn tay cô áp lên mặt. "Là Sam Trợ, say rượu rồi không nhận ra sao?"

Chiyo vén mái tóc vàng che khuất con mắt bên trái của anh, thấy khoe mắt hếch lên của anh. "U? Lông mày xoắn, lông mày xoắn của anh đâu? A, tôi biết rồi! Nhất định là cảm thấy rất xấu nên nhô rồi đứng không?!" Dứt lời cô cũng thấy buồn cười. "Đồ lông mày xoắn thích trang điểm! Đồ cù cái hoa tâm! Ngoài miệng thì nói dễ nghe như thế..." Dứt lời, để cho hả giận còn đánh vào ngực anh vài cái.

"Vâng vâng, tôi sai rồi, là lỗi của tôi." Sam Trợ nghe lời nói không rõ ràng của Chiyo cũng không đặt trong lòng, chỉ đáp lời cô.

"Nhưng sao bây giờ" Chiyo cảm thấy có chút ủy khuất. "Sao anh đáng ghét như vậy mà tôi còn thích anh? Thấy anh cười nói với người khác, nơi này rất đau." Chiyo sờ ngực. "Rất khó chịu..."

"Xin lỗi, sau này sẽ không nữa đâu."

"Hả?" Chiyo quay đầu nhìn bóng đang bên cạnh, chớp mắt. "Sao lại có hai lông mày xoắn?"

"Cô ấy uống say nên nói linh tinh, nếu làm phiền thì tôi xin lỗi, nhưng bây giờ có thể đưa cô ấy cho tôi rồi chứ?" Anh tùy ý đứng một bên lại khiến người ta cảm thấy khí thế, Sam Trợ híp mắt nhìn người đàn ông trước mặt, tóc vàng che khuất mắt trái, còn có lông mày xoắn.

"Anh..." Anh muốn nói lại thôi.

"A, quên giới thiệu, tên của tôi là, Sanji." Sanji đỡ lấy Chiyo đã choáng váng nặng nề, nhủ mày tự giới thiệu với Sam Trợ.

"A, hóa ra anh là Sanji." Sam Trợ cười tự giễu, không tự giác nắm chặt tay. "Anh không xứng với cô ấy."

"Tôi biết."

"Sau này tôi sẽ không để cho anh có cơ hội nào nữa."

"Anh không có cơ hội."

Sam Trọ liếc nhìn thật sâu bóng dáng như chú chim nhỏ nép vào người, xoay người đi ra ngoài, bóng lưng hơi cô độc cuối cùng biến mất trong bóng tối.

Nhìn anh rời đi, Sanji nhìn Chiyo trong lòng, nâng đầu chôn trong ngực mình lên, dụ dỗ. "Chiyo-chan, những lời vừa nói có thể nói lại lần nữa không?"

"Hả?" Chiyo làm như tức giận vì bị phá giấc ngủ.

"Ngoan, nói lại lần nữa nào." Anh nhả nạt mở miệng.

Cảm thấy phiền phức, Chiyo mở đôi mắt mê ly tự cho là hùng hổ trừng Sanji, nửa ngày sau mới mở miệng.

"Ghét anh lắm!"

Sanji bắt đất dĩ nỡ nụ cười. "Cô đấy..." Chưa nói hết đã đã bồi hồi áp môi lên. Thương tiếc hôn lên đôi môi kia, liếm một chút, từ hơi thở bất ổn của cô mà chui vào, lưỡi hai người cùng triền miên, hương rượu nồng ấm quấn quanh. Bàn tay cực nóng chạm vào da thịt bóng loáng, sử dụng lực khiến hai người gần nhau hơn, nụ hôn càng sâu, truyền tâm ý của mình với cô.

Không thích người đàn ông khác nhìn cô, không thích cô nói chuyện cùng người đàn ông khác. Trong lòng anh luôn là cô, muốn ôm, hôn cô, thậm chí còn muốn có... Nhưng không thể, anh sợ hãi, sợ hãi trong lòng cô không có anh, sợ chỉ là thương hại, cũng ghét suy nghĩ không trong sạch của mình, muốn rời khỏi cô, cũng không bỏ được, cho nên anh càng bàng hoàng, bất an, anh mâu thuẫn, anh rối rắm.

Không thể tiếp tục như vậy, anh tự nhủ sẽ ngừng, vừa rời đi lại tiến đến hôn, nhìn đôi mắt Chiyo mong lung lại thêm hơi nước, khó khăn rời khỏi, yết hầu khô khốc, bức bối trong lòng.

Chiyo bắt mạch chu môi, xoa mặt anh để anh nhìn mình. Chiyo nghịch ngợm vuốt môi anh, nhận thấy cơ thể anh cứng lại, khoe miệng nhếch lên.

"Thích anh..."

"Tôi cũng vậy..."

Có chút muốn nói, người nói chỉ nói chuyện, người nghe lại động tâm.

Tác giả có chuyện muốn nói: Có phải chương này chút nóng không... [Đang kiểm điểm]

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: A a, không có vấn đề gì muốn hỏi... Bạn nhỏ Chiyo, hóa ra bạn có cảm tình sâu đậm với bạn nhỏ Sanji như vậy ~

A: Nói gì đấy? [Rút dao găm]

Q: A, không có gì...

Ừ ừ, mọi người muốn Chiyo sau khi tỉnh rượu sẽ nhớ được hay không nhớ? Thu thập ý kiến...

Bạn đang đọc truyện *Này, Lòng Mây Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Kết quả của say rượu chính là, đầu đau như búa bổ.

Huyết thái dương giật giật, mỗi lần giật nảy lên là một lần hoa mắt choáng váng. Chiyo nâng tay ấn ấn thái dương, vừa mới tỉnh lại. Bỗng nhiên nhận thấy cạnh người mình ấm ấm, gương mặt nhìn, lại đột nhiên phát hiện cả người mình đang ở trong lòng Sanji, đầu dựa vào vai anh, tay Sanji còn đặt trên thái dương cô, hai người cứ đầy ấm mọii như thế trên sofa. Chiyo nhớ lại những chuyện khi say rượu.

Mình lại nói như thế...

Chiyo xấu hổ che mặt, vụng trộm liếc Sanji. Sanji dựa vào sofa, đầu hơi nghiêng, mái tóc vàng hơi rối che khuất hơn nửa khuôn mặt. Hơi thở ấm áp thổi qua tóc Chiyo, cô đỏ mặt. Chiyo gạt sợi tóc trên mặt Sanji, cẩn thận nhìn mặt anh.

Rốt cuộc từ khi nào thích tên đầu bếp háo sắc này? Chiyo cũng không rõ. Có lẽ lúc anh đạt giải nhất trong cuộc thi nấu ăn, có lẽ lúc anh săn sóc quầy khăn cho mình, có lẽ là lúc anh tỏ vẻ kỳ sĩ, có lẽ là lúc anh cười nói 'Chiyo-chan thật là đơn thuần.', có lẽ là lúc anh cố nén nước mắt tạm biệt mọi người trong nhà hàng, có lẽ lúc anh biết rõ thực lực hai bên chênh lệch mà vẫn vì nhà hàng mà cố gắng, có lẽ lúc anh làm com chiên trứng cho hải tặc Gin, có lẽ lúc anh ôm chăm mình, sợ mình ngã, lại có lẽ, là lúc mới gặp, dưới làn hơi nước mờ ảo, anh kích động giải thích.

Dù sao, lúc mình nhận ra thì cũng đã thích tên đầu bếp hoa tâm mà săn sóc cẩn thận này rồi, trầm luân vào nụ hôn khi thì ôn nhu khi thì bá đạo. Thích mái tóc vàng còn chói mắt hơn ánh mặt trời của anh, thích nụ cười ôn nhu hơn cả gió xuân. Tuy hoa tâm nhưng mình cũng không kiềm chế được có thói quen với sự ôn nhu, săn sóc của anh, quen có anh làm bạn.

Rõ ràng biết mình không thể chịu nổi nhất là điều này...

"Thật sự là gian trá..." Chiyo thở dài, chậm rãi nhắm mắt, vuốt môi anh. "Sanji..."

Đang định rời đi, bàn tay bên hông bỗng giật lại, Chiyo không phòng bị liền bị kéo vào lòng người ta. Chủ nhân bàn tay ấy mờ mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn cô. Chiyo bại trận, quay đầu rồi nhắm mắt, lại nghe thấy tiếng thở dài. "Chiyo-chan mới là gian trá..." Chiyo quay lại chuẩn bị trừng Sanji lại thấy khuôn mặt phóng đại của anh, không khỏi nhắm mắt lại. Sau đó, hai môi chạm nhau.

'Oành', tiếng cửa lớn.

Chiyo trong mơ màng đột nhiên bừng tỉnh, đẩy Sanji ra. Tiếng bước chân vang lên, dưới ánh đèn mờ nhạt thấy rõ người tới là Luffy. Luffy không nói một lời kéo Chiyo chạy ra ngoài.

A, nhất định là mình còn chưa tỉnh rượu nên mới... Cô tự mình an ủi như vậy

"Này! Thuyền trưởng cậu mau thả tôi ra!" Mặc danh kì diệu bị lôi đi như hàng hóa, Chiyo một bụng tức, nhưng quay lại nhìn Usopp bị nắm cái mũi kéo lê trên đất, chợt thấy con tức tan đi không ít. [...]

Đến bờ biển, Zoro đã ở trên Going Merry. Luffy tranh công nói. "Này, tôi mang họ đến rồi!" "Lên thuyền, sẵn sàng xuất phát." "Này," Chiyo nghi hoặc. "Giải..."

Chưa nói xong đã bị giọng nói phía dưới át mất.

"Bây giờ không có thời gian tìm nó!" "Nhưng tôi không thể mặc kệ được!" Chiyo hí hóp mắt, từ trên tàu nhìn xuống, là Nami và người phụ nữ tóc lam. Hai người chậm chạp không lên thuyền như đang tranh luận gì đó, Zoro hỏi, "Này, sao thế?" Nami đáp lại chi tiết. "Cô ấy nói con vịt kia biến mất rồi." "Rõ ràng huyết sáo là đến, sao giờ lại không xuất hiện!" Người phụ nữ tóc lam sốt ruột. Về mặt Zoro có chút kì quái, chỉ vào bên cạnh. "Là nó à?" Con vịt giờ cánh. "Ồ đó!" Hai người phụ nữ nổi giận. "Nó còn đen sẫm hơn tôi..."

"Ha ha ha..." Luffy xem diễn thật vui vẻ.

"Này," Chiyo lại đặt câu hỏi. "Giải..."

"Chúng ta nên xuất phát sớm đến đường hàng hải."

"Được, xuất phát!" Luffy ra lệnh, Going Merry giương buồm.

"Này..."

"Nhanh chóng rời khỏi hòn đảo này thôi."

"Lợi hại, sương mù bay!" Luffy hưng phấn.

"Trời sắp sáng rồi..."

"Mấy người, muốn chết một lần không?!" Sau lưng Chiyo là ngọn lửa hừng hực, tục ngữ nói đúng, "Trong im lặng không bùng nổ mà trong trầm mặc là diệt vong'.

"Áy áy, để sau để sau!!" "Á má ơi!!" "Cứu mạng ~~~" "Cái gì cái gì?!"... Trong nháy mắt trên thuyền hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết liên tục.

"Thật là náo nhiệt."

"Như này mà là náo nhiệt..." Nami bắt đầu nhìn mọi người ồn ào.

"Cẩn thận một chút, đừng va vào đá ngầm."

"Cứ xem tôi đi!" Nami tràn đầy tự tin, cơ mà...

"Người vừa nói chuyện là Luffy à?" Nami không hiểu.

"Hả?" Mọi người đang đùa giỡn bỗng dừng lại, Luffy còn giữ nguyên tư thế ôm đầu, mặt mê mang.

Không phải Luffy thì là ai?

Tầm mắt mọi người hướng lên trần, một mỹ nữ nóng bỏng ngồi trên lan can lầu hai, mang theo sừng trâu, một tay chống cằm, vẻ mặt lười biếng, còn mang chút tâm trạng ngồi xem kịch vui, có lẽ trò khôi hài vừa rồi khiến cô rất vui.

"Vừa rồi ở bên kia gặp qua Mr. 8, Miss Wednesday."

"Miss Wednesday? Ai cơ?" Chiyo nhú màu nhỏ giọng tự hỏi.

"Là cô giết Igaram!" Thiếu nữ tóc lam thiếu kiên nhẫn.

À, hóa ra thiếu nữ tóc lam là Miss Wednesday. [Này này, Chiyo, nói như vậy có thích hợp không...]

Thôi thôi, có lẽ người phụ nữ tóc tím tâm trạng tốt là vì vừa giết người cũng không chừng. [Này này, đột nhiên hắc ám như vậy là thế nào, tuyệt đối chỉ là kích thích quá độ đột biến thôi!! Trả em gái ngao kiêu cho tui~]

"Trước tiên," Luffy chỉ vào người phụ nữ tóc tím. "Nhưng sao cô lại trên tàu chúng tôi? Cô là ai?"

"Sao cô lại ở đây? Miss All Sunday!" Miss Wednesday không đợi cô trả lời đã hỏi. "Miss All Sunday! Cô ấy lại hợp tác mấy hào?!" Lượng tin tức lớn như vậy khiến Nami nhất thời không tiếp thu nổi.

"Đó là Mr.0, giám đốc!"

"Crocodile!" Nami kinh hãi.

"Là người xấu à?" Luffy chỉ muốn biết cô ấy có phải người xấu không. Nhưng vấn đề này có lẽ thiếu nữ tóc lam đợi thật lâu, cơ hội cuối cùng cũng đến, vì thế cô như mở chót tháo bắt tuyệt.

"Thật là dài dòng." Chiyo không kiên nhẫn, nghe cuộc đối thoại không dinh dưỡng của hai người kia, không liên quan đến bản thân, bị bắt làm người nghe cũng không tốt lắm, cô không có quan tâm và nhẫn nại lớn như vậy.

"Đừng đùa, nghiêm túc một chút." Sanji ở một bên xoa xoa đầu cô, hành động đầy sùng sục.

"Dài dòng muốn chết, lông mày xoắn thối tha!" Chiyo hất bàn tay trên đầu mình ra, tai dần đỏ, cảm thấy chưa đủ lại bỏ thêm một câu. "Lão là tìm ra manh mối hội biển à!"

"Đừng lo, không phải còn có tôi sao." Đột nhiên Sanji nhếch mép, cười sung sướng.

Có ý gì, Chiyo không hiểu, biển ái mình có quan hệ gì với hắn.

Sanji nhìn bộ dáng mê mang của Chiyo, cúi người sát bên tai cô. Hô hấp ầm ập khiến tai không tự giác nóng lên, Chiyo nghe được giọng nói đê thấp bên tai. "Yên tâm, có anh ở đây, con của chúng ta tuyệt đối không ải..." Nói xong, thừa dịp Chiyo sững sờ liền khế hôn. [Này này, đoạn này không phải nên nói 'Trong lòng anh, em là điều hoàn mỹ nhất', hoặc là 'Mặc kệ em biến thành như thế nào anh cũng sẽ yêu em' sao?!! Đây là cái thể loại phát triển gì, sao có thể nhanh như vậy?!! Còn có, rốt cuộc trong đầu cậu đang nghĩ cái gì?!!]

Con, của chúng ta??

Chiyo sững sờ nửa ngày, sau đó đỏ mặt. "Ai muốn sinh đứa nhỏ với anh! Lông mày xoắn anh, đồ biến thái!" Nói xong định rút dao găm nhưng tay lại bị Sanji vốn đã có chuẩn bị giữ lại, cả người bị anh nửa ôm vào trong ngực. Chiyo buồn bực, nghe thấy tiếng cười khê trên đỉnh đầu càng tức giận.

Tên lông mày xoắn háo sắc, lại dám chiếm tiện nghi cô.

"Đừng coi thường tôi!" Miss Wednesday đột nhiên kích động hét. Giọng nói sắc nhọn như một tín hiệu, đem không khí vốn hòa dịu nháy mắt căng thẳng, bị không khí này ảnh hưởng, mọi người rút vũ khí.

"Huh? Hình như chuyện lớn rồi." Sanji nhìn mọi người giương cung bạt kiếm, nhỏ giọng nói.

"Vậy sao còn không màu bỏ, tay!" Ở gần như vậy, Chiyo đương nhiên nghe thấy Sanji nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ.

"Vâng vâng vâng." Sanji có chút lưu luyến bỏ tay. "Chiyo-chan thật thẹn thùng ~" Trong lời nói đầy ý trêu đùa nhưng cơ thể hơi nghiêng để Chiyo ở phía sau, trên mặt cô cũng rất nghiêm túc. Nhìn khách không mời mà đến có chút thoải mái mở vũ khí của mọi người, cô nhú mày. Năng lực này là từ trái ác quỷ. Có lẽ, sắp có một cuộc ác chiến.

"Đừng như thế, tôi cũng không nhận được lệnh gì, nên không có lí do đánh với mấy người." Miss All Sunday chậm rãi nói. Huống hồ, tầm mắt cô lướt qua hai người, ý cười trong mắt lóe qua, quấy rầy người ta yêu đương sẽ bị lừa dối. [Robin-chan, đây không phải cô...], nhưng bây giờ, nghiêm túc vẫn hơn.

"Cậu là thuyền trưởng mũ rom trong truyện thuyết, Monkey D. Luffy." Trở lại vấn đề chính, cô xoay xoay mũ rom của Luffy, thành công khiến mọi người chú ý.

"Này, trả mũ cho tôi!!" Luffy xù lông.

"Vương bát đân, biết cô là địch rồi, rút đi!!" Usopp nhát gan vẫn muốn chứng minh sự tồn tại của mình. Nhưng xin hãy bước ra khỏi cây cột được không...

"Thật bất hạnh" Miss All Sunday đội mũ rom. "Tự dung các người nhặt được công chúa mà tổ chức Baroque muốn đuổi giết, vị công chúa bị mấy tên hải tặc như vậy bảo vệ cũng thật quá bất hạnh, hẳn là các người ghi lại kim đồng hồ chỉ đường hàng hải. Đảo tiếp theo là tiểu hoa viên, cho dù không cần chúng tôi ra tay, các người cũng không đến được Alabasta, nhất định toàn quân sẽ bị diệt."

"Không liên quan! Trả mũ cho tôi!!" Luffy nhe răng trợn mắt.

"Thật ngu ngốc!" Usopp phụ họa.

"Mấy người là trẻ lên ba à..." Zoro bắt đầu đi.

Miss All Sunday ném mũ lại, đồng thời vút kim đồng hồ cho Miss Wednesday. "Dùng cái này có thể qua tiểu hoa viên, kim đồng hồ này chỉ đến Alabasta không có đảo nhỏ, đường hàng hải này ngay cả người của chúng tôi cũng không biết, nên sẽ không có người đuổi theo."

Là ý tốt, hay là bẫy?

Luffy bóp nát kim đồng hồ.

"Chuyện của chúng tôi không nhọc công cô quyết định!"

"Vây à, tiếc thật." Nhưng về mặt vẫn không thay đổi gì. "Tôi cũng không ghét người có bản lĩnh, nếu có thể sống sót, chúng ta sẽ gặp lại."

"Không cần!" Chắc như đinh đóng cột.

"Tôi rất mong chờ lần gặp mặt sau của chúng ta!" Không chút để ý thả người nhảy xuống, đáp trên lưng một con rùa. "Đi thôi!" Con rùa chậm rãi bơi.

Mọi người đứng trên tàu nhìn bóng dáng màu tím đi xa, còn rảnh đến mức thảo luận về thứ chờ cô đi.

"Oa! Chẳng lẽ là thủy quái?!"

"Không, hình như là rùa..."

"Là rùa!"

"Con rùa lớn thật!"

...

"Cho nên rốt cuộc cô muốn làm gì..." Chiyo không thể lí giải nổi.

~ Ai biết được ~

Tác giả có chuyện muốn nói: Cầu lưu giữ, cầu bình chọn ~ [mặt dày]

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q[mê mang]: Nêu câu hỏi, rốt cuộc thiếu nữ tóc tím kia đến làm gì?

A[cuốn son]: Đương nhiên là tới xúc tiến tình cảm của hai ta đây Chiyo-chan~

Đúng, chính là như vậy meo ~ xong rồi meo ~

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mây Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ở trên thuyền vốn nên buồn tẻ vô vị đơn điệu, nhưng có nhóm người dờ hoi này, nhàm chán gì đó đều không tồn tại.

Bên này Luffy và Zoro đang thảo luận vài vấn đề rồi lại ồn ào bảo Usopp làm đồ đi câu cá, thật giống mấy đứa trẻ một phút cũng không rảnh rỗi.

Vợ hiền [?!] Sanji bung đồ uống đi ra, rất nhanh xung quanh liền tụ tập mấy kẻ dờ hoi, mấy đứa trẻ to xác phát hiện con vịt Carew rất thông minh, liền vui vẻ ở bên cạnh học dùng ống hút thế nào liền giải quyết nước trái cây đặc chế của Sanji, cuối cùng chống đỡ quán con vịt một bên phun nước, cười lăn lộn.

"Hừ, ngây thơ!" Chiyo ở một bên quay đầu, mặt biển dưới ánh nắng lờ lờ nhấp nháy, chiếu vào ánh mắt, khoe miệng cô kéo lên nhưng chỉ là phút chốc, cô thì thào. "Hừ, loại thời tiết này cũng đã thấy nhiều rồi."

Vẫn trước sau như một, không thẳng thắn.

Trên biển lớn mênh mông, bóng dáng đảo lại càng rõ ràng, trước mắt là điểm đến của họ -- Small Garden.

Tuy lấy tên là khu vườn nhỏ nhưng nhìn thế nào cũng không 'nhỏ', ngược lại cây cối đều rất lớn. Tàu chậm rãi cập bến, xung quanh tĩnh lặng, cây lớn chặn ánh nắng, khiến cả khu rừng đều có một bầu không khí u ám, trình độ này khiến Usopp run chân, hiển nhiên loại không khí không biết tiếp theo sẽ có chuyện gì khiến lòng người càng sợ hãi, Usopp chắc khó chịu lắm, ngay cả Nami cũng trắng bệch cả mặt.

Tiếng chim kêu xé tan sự yên tĩnh từ bầu trời.

"Cái gì vậy?!" Nami nhìn cái bóng lớn trên đỉnh đầu, giọng nói run run.

"Chỉ là một con chim bình thường thôi." Sanji trấn an nói, tránh thoát sự tấn công của con chim 'bình thường', vuốt tóc. "Mày làm gì vậy con chim thôi kia!!"

"..."

Những chuyện kì lạ nổi gót xuất hiện, những thực vật cao lớn chưa từng thấy trong sách, loài chim hung mãnh to lớn, còn có tiếng nổ không biết từ đâu, sau đó là một lão hồ cả người đầy máu từ trong rừng lao đảo đi ra sau đó ngã xuống... Tất cả đều có thể khiến Usopp nói ra 'Tôi không vào hòn đảo này đâu'. Ngay cả Nami gan lớn cũng không còn suy nghĩ muốn bước vào.

Cơ mà...

"A a, tôi cảm thấy mùi mạo hiểm!!" Luffy vui vẻ khiến vài người giật mình, Luffy la hét muốn Sanji chuẩn bị nhiều thịt lớn.

Zoro không gọi là nhảy xuống tàu muốn hoạt động gân cốt, được Sanji dẫn muốn bắt mồi, đương nhiên không thể thiếu tranh cãi. Bên này hai người hùng hực đầu khẩu, Chiyo trên thuyền liếc Sanji một cái, cảnh tượng say rượu lần đó rành rành trước mắt, vừa nhớ tới liền thấy nóng hết cả mặt, cứng nhắc nói 'Tôi đi dạo một chút', sau đó có chút hoảng hốt biến mất trong rừng cây.

"Thi sẵn bắn đi!" Hai người cãi nhau cuối cùng rút ra kết luận chung, dùng thịt sẵn được đề ganh đua cao thấp, sau đó liền mỗi người một hướng biến mất.

"..."

Được rồi, bây giờ người không thuộc chủng loài con người bình thường đều đi rồi, còn lại hai người lệ rơi đầy mặt, cả hai đều tỏ vẻ, sao bọn họ lại thế này!

"Na, Nami, chúng ta đi vào, đi vào đi."

"Ừ, ừ."

"Trông cây, trông cây vào cậu đấy Nami!"

"Cậu đang nói cái gì vậy đồ ngốc..." [Khóc không ra nước mắt]

"Gào ~"

Chiyo và quái vật cách đây vài bước mắt to trừng mắt nhỏ, cảm thấy có chút buồn rầu. Sinh vật trước mặt là khủng long? Sờ song đao trên tay, có chút hoài nghi mình có thể đâm qua lớp da dày của nó không. Nhưng... "Mau khép cái miệng của mày lại!! Thối muốn chết!!" Không thể nhìn cũng không cần nhìn, quan tâm nó có chui vào không, trước cứ đánh gia hỏa đáng ghét này một trận.

"Grào!" Uy lực phản kích lúc sắp chết đúng là mạnh mẽ, cho dù là con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người.

Chiyo gằn trong gang tấc tránh đi mùi tanh hôi nhúh mày, lúc tránh cũng không còn kịp, chỉ có thể kiên trì đánh chính diện. Nắm song đao trong tay thật

chặt, dùng lực chém xuống.

Còn chưa đánh trúng mục tiêu, cả người đã rơi vào một cái ôm quen thuộc, Chiyo sợ tới mức quăng song đao đi, sau đó nghe thấy tiếng ngài khủng long làm đổ vài cây đại thụ. Không có hơi gian quan tâm tình trạng thảm hại của khủng long, vội vàng tránh xa cánh tay ôm mình, lo lắng người trước mặt có bị thương không.

Sanji vừa thuận theo để cô kiểm tra, vừa trấn an. "Không sao, tôi không bị thương, không cần lo lắng." "Anh là đồ ngốc à? Cứ xông lên như thế, không thấy trong tay tôi có đao sao?!" "Nhưng em đang gặp nguy hiểm mà." "Tôi gặp nguy hiểm cũng không được, không biết tôi lẽ..." Lời nói còn lại liền ngừng trước ánh mắt sáng quắc của anh.

"Sẽ làm sao?"

"Sẽ..." Tay vẫn giữ nguyên tư thế kiểm tra lúc này, cảm giác được dưới tay là ẩm áp, xấu hổ muốn thu tay lại bị nắm lấy để lên ngực. Cảm giác được tiếng tim đập vững vàng của Sanji, tim Chiyo đập càng nhanh, vội vàng rút tay, cãi lại. "Cái gì mà sẽ làm sao, cái gì cũng không!!"

"Thật sao?" Sanji híp mắt tới gần.

"Đương, đương nhiên!" Chiyo quần bách lùi về sau, không dám đối diện với Sanji.

"Không nói thì tôi sẽ hôn em." Sanji ôm thấy thất lưng Chiyo không để cô lùi về sau tiếp.

[Nói, hay không nói, đây là cả một vấn đề - loạn rồi - lòng mày xoắn tốt lắm!]

"Cái gì, um"

Ánh nắng xuyên qua lá cây chiếu vào đôi nam nữ ôm nhau. Một làn gió thổi qua, khiến nhngx sợi tóc cuốn lại, cũng khiến lá cây kêu sần sạt. Một phút trước khu rừng khiến cho người ta cảm thấy âm trầm khủng bố bây giờ lại có vẻ tươi mát tốt đẹp, khiến người ta không khỏi cảm thán, đây là thanh xuân a thanh xuân.

Thiếu niên đi trên con đường nhỏ trong rừng, nhìn thiếu nữ đồ tai bước nhanh phía trước liền cười thỏa mãn, cả người đều có vẻ sung sướng, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn. Thiếu nữ cảm giác được người phía sau đang đặc ý, liền quay đầu nhìn anh, thấy anh biểu cảm đứng đắn nghiêm túc, hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái xong lại đi tiếp, hành động này khiến thiếu niên phía sau lại cười tươi hơn.

"Nè, Chiyo, chúng ta như bây giờ, là ước hội nhi ~" Thiếu niên cười híp mắt.

"Nói, nói gì đấy!" Thiếu nữ bước hụt, có chút hoảng loạn.

"Đã là ước hội thì nên thưởng thức phong cảnh một chút, đừng đi nhanh như thế." Thiếu niên bước vài bước liền sóng vai cùng thiếu nữ, bàn tay rất tự nhiên nắm tay cô, kéo về phía trước.

Giấy dựa nho nhỏ lại càng kiên định nắm chặt, cảm giác được lòng bàn tay ẩm áp của thiếu niên, nghĩ đến đối phương cũng không lạnh nhạt như đã thể hiện qua mặt như vậy, thiếu nữ đột nhiên không e lệ như thế nữa. Nhìn hai người nắm tay, tay mình cũng không quá nhỏ so với người kia. Thiếu nữ khẽ cười, nhìn bóng lưng khiến người ta cảm thấy bình yên của thiếu niên, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay to của anh.

Có điều gì hạnh phúc hơn chuyện người trong lòng mình cũng thích mình không? Cho nên nói, yêu đương rồi thì chỉ số thông minh đều giảm, một chuyện nhỏ như vậy cũng có thể khiến hai người vui thành cái dạng này.

"Hả?" Một màu xám trắng xuất hiện trước mắt, Chiyo nghi hoặc kéo Sanji.

"Một gian phòng ờ?" Sanji đi lên phía trước nhìn thoáng qua, "Hay là ngọn nến làm?"

"Thật kì lạ..." Chiyo cau mày. "Đi vào trong xem trước đi."

Chiyo mở cửa, lại nhận thấy Sanji chưa đi. "Sao không vào?" Nghi hoặc quay lại nhìn, liền bị dọa không nhẹ. Chỉ thấy Sanji xấu hổ dùng mũi chân vẽ vòng, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, ngẩng đầu chạm mắt Chiyo liền cúi đầu xuống, lẩm bẩm. "Người ta, người ta còn chưa chuẩn bị, tiến, tiến độ có phải quá nhanh không? Tuy tôi không đề ý nhanh một chút, nhưng người ta dù sao vẫn là thiếu niên ngây thơ, tốt xấu gì cũng phải cho người ta chút thời gian chuẩn bị chứ..." Sanji tiếp tục lẩm bẩm lẫu bầu. [Oh, my god! Bạn nhỏ Sanji này sai sai, mau trở về cho tôi!!]

Qua hồi lâu Chiyo mới hồi phục tinh thần từ trạng thái trợn mắt há mồm, sau đó then quá hóa giận. "Lòng mày xoắn háo sắc anh thu lại suy nghĩ trong cái đầu màu vàng ấy đi, chúng ta cần làm chính sự!!"

Sanji vô tội nhìn lại. "Chuyện tôi nói cũng là chính sự mà!" Kế hoạch tạo bánh bao là chính sự rất quan trọng ~ [xấu hổ ôm mặt]

Chiyo tiến vào phòng nhỏ, bố trí trong phòng tinh xảo, ở giữa có một cái bàn và ghế dựa, trên bàn có trà cụ, có lẽ chủ nhân nơi này rất biết hưởng thụ.

"Cái gì! Chỉ có cái bàn!" Sanji ồn ào.

Cảm thấy trong giọng nói của anh chứa đầy tiếc nuối và thất vọng, Chiyo nhất thời cảm thấy có chút lạnh, rùng mình, tròng Sanji một cái, cũng không ngờ

bị Sanji hiểu lầm thành ánh mắt oán niệm như mình, anh lập tức tràn đầy sức sống. "Thực ra, ở trên bàn cũng không tệ..."

Chiyo xù lông, đá Sanji không đứng đắn một cái. "Đứng đắn lên lông mày xoắn háo sắc!"

"Hi hi."

Dưới góc độ Chiyo không nhìn thấy, Sanji cười thầm, ngẫu nhiên trên Chiyo nhìn cô xù lông cũng là một chuyện thú vị ~ [Sanji thiếu niên, cậu thật gian trá!]

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ khụ, thật ra tui thích thiếu niên lông mày xoắn ở chương này, ngốc mạnh lại có chút không đứng đắn ~ đáng yêu ghê ~

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương

Q: Hoi nè, không phải đã thi săn bắn với Zoro rồi sao? Con mồi đâu?

A: A, tôi quên rồi..

Uầy uầy, sắc đẹp mê người mà ~

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Sau buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ lưu lại ánh vàng nhạt trên người đang ngồi trên ghế hưởng thụ.

Đổ một ít lá trà, rót nước nóng vào nữa, đợi cho mùi hương tràn ngập trong phòng, nhắc ấm trà, đồ ra cốc, tinh tế cầm lấy một ly trà, cảm giác hương trà lan qua môi và răng, không khỏi cảm thán. "Sau buổi trưa vẫn nên uống Earl Grey [Trà bá tước] mới tốt!"

A a, thật sự là thời điểm thích hợp để uống trà ~

"Bây giờ đâu phải lúc nhàn nhã như thế!!" Chiyo đá Sanji.

"Trà này ngon lắm đấy, uống thử xem." Sanji đẩy đẩy chén trà trước mặt Chiyo. "Hay là... Em muốn uống ly này của tôi ~" Sanji nhìn chén trà bên phải.

"Không, đừng!!" Chiyo cầm lấy cái cốc trước mặt uống một hớp, không ngờ uống quá nhanh lại bị nghẹn, không ngừng ho khan, đầu lưỡi cũng bị bỏng.

"Sao lại không cẩn thận như vậy." Sanji đi đến nhẹ nhàng vuốt lưng Chiyo giúp cô dễ thở. "Mở miệng để tôi xem."

Chiyo hoài nghi nhìn Sanji một cái, thấy vẻ mặt Sanji nghiêm túc, do dự mở miệng, nghe lời lẽ lưỡi bị bỏng.

"May là trà không quá nóng, sao lại không để ý như thế..." Sanji lấy tay nâng cằm Chiyo.

Bị đột ngột chạm vào, Chiyo giật mình đến mức co rụt lại. "Làm, làm gì?"

"Trốn cái gì, để tôi xem bên trong." Sanji nghiêm túc.

Chiyo trốn tránh, không dám nhìn thẳng người trước mặt, trong lòng thầm mắng mình nghĩ nhiều, rõ ràng chỉ là nghiêm túc kiểm tra mình có bị bỏng hay không thôi, mà lòng lại nghĩ như vậy.

Rõ ràng là thật sự nghiêm túc kiểm tra... Mà thôi...

Chiyo mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc trước mắt, hai mắt hơi hoa, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng. Miệng toàn bộ bị thất thủ, quân địch căn quét không bỏ qua một góc, ngay cả chủ tướng cũng thế. Trận địa tràn ngập hơi thở của quân địch, quân ta và quân địch giao nhau...

Chiyo ra sức đẩy mặt người kia, Sanji không tình nguyện rời đi, nhưng tay vẫn đặt trên lưng Chiyo.

"Làm, làm gì đột nhiên vậy!" Chiyo mặt đỏ tai hồng.

"Không thấy rõ bên trong lắm, đương nhiên phải hôn, tự xác nhận mới không lo lắng ~" Về mặt Sanji lại nghiêm túc. "Còn chưa kiểm tra xong, chúng ta tiếp tục đi." Dứt lời định áp xuống. Chiyo đương nhiên không chịu, chống lại.

Đột nhiên tiếng động sát phong cảnh ở trong phòng vọng lại.

"Có, có tiếng động." Chiyo lấy tay che miệng Sanji, không cho anh tới gần.

"Kệ đi." Sanji bị che miệng phát ra tiếng rầu rĩ, còn đang vì phúc lợi của mình mà nỗ lực.

"Tít tít tít... tít tít tít..."

"Tít tít tít... tít tít tít..."

Bầu không khí tốt đẹp bị tiếng ồn không ngừng đánh gãy, Sanji u oán mắt mắt nhìn Chiyo, sau đó phẫn hận nhìn về phía cái rỗ không ngừng nhấp nháy.

Mở ra, là một cái điện thoại, không ngừng rung, hiển nhiên có người gọi đến. Sanji trừng cái điện thoại, tức giận mở máy. "Alo, đây là nhà ăn vô liêm sỉ, xin hỏi muốn hẹn trước gì?"

"..." Một lúc lâu vẫn không có trả lời.

Sanji nhú mày, có chút khó chịu. [Os: Rốt cuộc nói hay không nói, không nói thì tôi treo máy, không biết là quấy rầy người ta yêu nhau sẽ bị sấm sét đánh sao, gọi điện thoại đến rồi lại không nói gì là thế nào!!!]

"Đừng đùa nữa" Bên kia điện thoại cuối cùng cũng có người trả lời, giọng nam trầm thấp vang lên. "Người báo cáo chậm quá rồi."

"Báo cáo?" Sanji chậm rãi điều chỉnh cảm xúc. "Xin hỏi là ai đấy?"

"Là ta, Mr.0."

Sanji và Chiyo liếc nhau, vẻ mặt nghiến tức lên. Mr.0, chính là vị Crocodile thuộc tổ chức Thất vũ hải theo lời của vị công chúa Vivi gặp rủi ro trên thuyền sao?! Cẩn thận nhìn lại điện thoại, ốc sên xác có khắc hiển nhiên là Mr.3.

"Từ lúc ta phát lệnh đã qua nhiều ngày, chuyện đó làm đến đâu rồi?" Đầu kia điện thoại hoàn toàn không nhận ra người nghe là đối tượng hấn muốn đuổi giết, lại nói tiếp.

Theo lời hấn nói, người đuổi giết đã đến đảo này, mà đây chính là căn cứ của Mr.3. Đợi lâu như vậy không có người xuất hiện, xem ra bọn họ đã chôn lại. Người ta cũng khỏe sao?

"Sao không nói gì? Ta hỏi người, công chúa Vivi và đoàn người mũ rom đã giải quyết xong rồi chứ?" Đầu bên kia có chút không kiên nhẫn.

Chiyo dùng ánh mắt bảo Sanji, Sanji hiểu ý cầm lấy microphone. "Nhiệm vụ hoàng toàn, người biết bí mật của ngài đều đã bị giải quyết xong, cho nên không cần đuổi theo tiếp."

"Vậy à? Vất vả rồi." Đầu kia điện thoại không chút hoài nghi. "Unlucky' đã hướng người đâu vậy, trừ xác nhận nhiệm vụ hoàn thành còn có thứ muốn đưa cho người."

"Unlucky'?" Có thứ muốn đưa cho tôi?"

"Là kim đồng hồ vĩnh cửu hướng Alabasta, người và Miss Goldenweek cùng đến Alabasta đi. Đến lúc đó, chúng ta phải bắt đầu tiến hành kế hoạch quan trọng nhất. Nội dung kĩ càng đợi khi đến Alabasta thì chờ lệnh của ta."

Đột nhiên ở cửa sổ xuất hiện điều hâu và chuột đồng [?], vũ khí được trang bị nổi lên. Giá súng điều hâu tự động bắn về phía Sanji, Sanji lấy cái bàn che, một cước đá bay đầu dao sỏ biển chuột đồng, mà điều hâu cũng bị Chiyo giải quyết.

"Sao vậy? Chuyện gì vừa xảy ra?" Giọng nói Mr.0 có chút nghi hoặc.

"Không có, không có, không có chuyện gì!" Sanji nhanh chóng cầm microphone trợn mắt nói. "Tên nhóc mũ rom còn sống, nhưng không sao, tôi đã giải quyết xong, xin hãy yên tâm."

"Người nói tên nhóc còn sống, không phải người nói nhiệm vụ đã hoàn thành sao?"

"A, chuyện này, tôi cho rằng đã xong, không ngờ sức sống của tên nhóc đó lại mạnh như thế."

"Tức là báo cáo lúc nãy của người là linh tinh thôi sao?"

"Này... Ngài nói thế cũng không sai, nhưng lần này tôi thật sự giải quyết xong, cho nên không cần phái người đến đuổi tên nhóc đó nữa."

"Quên đi, tóm lại người mau đến Alabasta đi."

Điện thoại đã ngừng.

"Kế hoạch quan trọng của hần là gì?" Chiyo nhú mày suy nghĩ.

"Không rõ." Sanji nhặt kim đồng hồ vĩnh cửu. "Không biết bây giờ người khác thế nào."

"Hừ, tai họa ngàn năm, sao họ có chuyện gì được." Tuy nói thế nhưng trong ánh mắt vẫn có vài phần lo lắng.

"Được rồi được rồi, biết em kỳ lạ rồi." Sanji buồn cười xoa đầu Chiyo. "Đã lo lắng thì đi tìm họ đi."

"Ai, ai nói tôi lo lắng."

"Cũng không biết mấy người họ đi đâu, chỉ có thể đi khắp nơi. Đi không ít đường nhưng cuối cùng vẫn tìm thấy."

"Mọi người ~" Sanji chạy tới. "Không sao thì tốt quá ~" Chiyo bày ra vẻ mặt ghét bỏ đi theo sau.

"Hai người" Usopp và vịt Carew giật dử. "Lúc này không đến giúp, giờ thì lại chạy đến!!" Chiến đấu xong hết rồi!!

"A!" Nhìn thấy hai người khổng lồ, Sanji tức giận chạy tới ồn ào. "Người chính là Mr.3!!"

"Ngốc" Chiyo lại đá anh. "Dùng đầu óc đi được không, Mr.3 là địch, sao có thể ngồi ở đó!!"

"Sao hai người biết Mr.3?" Nami không hiểu hỏi.

"Oa ~" Mắt Sanji đầy hình trái tim. "Nami trông thật đẹp ~"

Nami đã trải qua trận chiến kịch liệt, áo khoác đều bị rách. Sanji thấy thế cởi áo khoác phủ lên cho Nami. "Nhưng phải cẩn thận bị cảm lạnh."

"Ừ, ừ." Nami nhìn qua Chiyo như không để ý, mặc áo vào.

"Lúc này bọn tôi phát hiện một căn nhà trong rừng..." Sanji dừng lại một lát. "Sau đó nói chuyện điện thoại với Mr.0."

Này này, cái đoạn tạm dừng quý vị kia là cái gì! Ánh mắt không tốt của mọi người liếc qua.

"Hần nghĩ tôi là Mr.3, nên tôi bảo tôi đã giải quyết mọi người xong rồi." Sanji giật mình khi thấy ánh mắt nóng rực, nói xong hét.

"Cho nên, hần cho rằng chúng ta đều đã chết đúng không?!" Vivi cảm thấy may mắn.

"A, thật vất vả mới không có binh lính đuổi theo, giờ chúng ta lại chỉ có thể ở đây không đi đâu được." Usopp thương tâm gạt lệ.

"Không thể đi? Nơi này còn có chuyện gì chưa làm xong sao?" Sanji đầy đắc ý lấy kim đồng hồ vĩnh cửu. "Tôi vất vả lắm mới lấy được đây."

"A..."

Nhìn trước mặt một loạt cảm roi xuống, Sanji co rúm khóe miệng "Sao thế?"

"Tốt quá, chúng ta có thể đi Alabasta rồi!!" Luffy hô to.

Vốn định chúc mừng cho hợp với hoàn cảnh, nhưng nghĩ lại bây giờ không phải lúc, nên xuất phát sớm, nói lời tạm biệt với chú người khổng lồ, về tới Going Merry. Đường nhiên, giữa đường còn xen lẫn tiếng tranh cãi về chuyện con mồi nào tốt hơn của Sanji và Zoro.

Dọc theo đường đi hướng tây, tận cùng đảo là hai chú người khổng lồ Dorry và Brogy, trong tay họ cầm vũ khí, áo choàng trên lưng theo gió bay. "Mọi người đã liều chết bảo vệ vinh quang của chúng tôi, cho nên cho dù có gặp đối thủ khó chơi, chúng tôi cũng tuyệt đối không cho phép tình bạn vinh quang bị làm bẩn. Tin tưởng bọn tôi, mặc kệ có chuyện gì cũng phải tiến thẳng!"

"Đã rõ!" Luffy kiên định trả lời. "Cho dù có chuyện gì cũng phải tiến thẳng đến đó."

Cho dù có chuyện gì cũng phải tiến thẳng!! Cho dù trước mắt là cái miệng rộng sâu không thấy đáy của con cá vàng lớn, vẫn phải tiến thẳng về phía trước!!

...

Cá vàng ngậm lại miệng rộng, xung quanh đều là bóng tối. Sau đó có một ánh sáng trên đầu cắt qua bóng tối, chiếu sáng tất cả.

Lại trở lại dưới bầu trời xanh, cảm nhận được người khổng lồ, hóa ra đây là thôn của người khổng lồ. Nhìn lại hai người khổng lồ vẫn đứng bất động, ngay cả khi đã đi xa, thân hình vẫn cao lớn. Hóa ra người khổng lồ cao lớn không chỉ có cơ thể mà cả ý chí trong lòng. Chỉ cần quyết tâm kiên định, như vậy trước mặt mãi mãi không gì cản được.

Thứ đó Luffy cũng đó, không chỉ có Luffy, Zoro có, Sanji có, Nami có, Vivi cũng có, ngay cả Usopp luôn nhát gan cũng có thứ mà mình bảo vệ. Quả nhiên mình vẫn còn rất nhỏ bé, Chiyo cúi đầu, lơ đãng sờ song đao bên hông, vậy, thứ mà mình bảo vệ là gì?

"Này, sao thế?" Nami đi đến vỗ vỗ Chiyo cúi đầu, nhìn về mê mang trong mắt Chiyo, không khỏi thở dài một hơi. "Sao lại luôn kỳ lạ như vậy, mọi chuyện đâu phải chỉ có một người chống đỡ, chúng ta không phải bạn bè sao?"

Bạn bè? Thật sự là một từ tốt đẹp, đã bao lâu không nghe thấy rồi? Thật ra, từ lần đầu tiên tiếp xúc, cho đến bây giờ một mình cô đơn chiếc bóng khi nào thì bên cạnh đã có nhiều người như vậy, lại từ khi nào mình có thể thoải mái cười? Đúng vậy, là từ khi lên con tàu này, là những người trước mặt này cho mình cảm giác chưa bao giờ có.

"Về mặt hệt hăng như thế, không phải là" Nami cố tình đùa. "Ghen tị! Sanji khoác áo cho tôi nên mới thế."

"Đúng."

"Không cần giải..." Nami chuẩn bị tốt lí do thoái thác rồi lại mắc trong cổ họng. "Ồ?" Sao đột nhiên không kỳ lạ?!

"Tôi ghen tị, nên cậu phải bồi thường!"

"Cái gì, cái gì bồi thường?" Đột nhiên thẳng thắn như vậy thật không quen.

"Quýt cho một tháng." Chiyo vươn một ngón tay quơ trước mặt Nami.

"Cái gì?!" Nami trừng mắt. "Không được, nhiều nhất là hai tuần!"

"Hai tháng! Cậu phải bồi thường cho tôi." Hai ngón tay.

"Làm gì có chuyện tăng thêm!?" Nami chậm rãi vương lên ngón thứ ba, chạy nhanh đi. "Được rồi, được rồi, một tháng thì một tháng, tôi thua cậu."

Nhìn Nami ra vẻ khoa trương đau đớn, Chiyo không khỏi bật cười. Nhìn Chiyo cuối cùng cũng nở nụ cười, Nami cũng kéo khòe miệng, nắm lấy bả vai Chiyo. "Đúng rồi, cười lên mới đẹp, luôn u ám giống bà già lắm." Chiyo mặt không biểu cảm đẩy khuôn mặt Nami đang sát vào. "Đừng gần gũi quá, ngu ngốc là bệnh truyền nhiễm."

"Cái gì?! Cậu đúng là con nhóc lá gan lớn!" Nami làm bộ muốn đánh.

"Sao, sợ cậu!" Chiyo khinh thường hất mặt. "Cậu đánh thắng được tôi chắc."

"Xem tuyệt chiêu của tôi đây. Có bản lĩnh thì đừng trốn!"

"Cậu nói không trốn tôi sẽ không trốn!" Chiyo vừa trốn vừa phản kích.

Hóa ra, đây là bạn bè ư? Chợt cảm thấy, khá vui vẻ...

Bóng người tóc vàng ở một góc xoay người đi vào phòng bếp.

Vốn lo lắng cô ghen nên đã chuẩn bị kiểm điểm, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa.

Nhưng mà, chợt cảm thấy, khá hệt hăng... [Này!]

Tác giả có chuyện muốn nói: Bạn nhỏ Sanji thật hư ~ [Che miệng cười]

Có phát hiện từ khi nào Chiyo bắt đầu gọi bằng tên khác không? Thật ra ngao kiều nói tôi ghen tị không phải thẳng thắn, các bạn nhìn ra không? Lòng mây xoắn đã nhìn ra ~ không phát hiện đâu [đắc ý]

Chương này có nhiều đoạn moe, mọi người có nhận thấy không ~ [lên mặt]

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Hỏi, bạn nhỏ lòng mây xoắn, thật sự không phải có ý đổ nước nóng vào hồng trà để chiếm tiện nghi bạn nhỏ ngao kiều kia sao?

A: Không có, sao tui có thể cố ý lừa Chiyo? Tui rất nghiêm túc! [gạt người]

[Chiyo nghe lời ngốc ngốc thật sự là đáng yêu ~]

Bạn đang đọc truyện *Này, Lòng Mây Xoắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Vừa lòng lấy một quả quýt, Chiyo lặng lẽ nhìn Nami tinh thần không tốt.

Chẳng lẽ đã hơi quá đáng, cảm giác không có tinh thần gì.

Nami yên lặng lùi lại chỗ Vivi ở phía sau, Nami đưa kim đồng hồ trên tay mình cho Vivi. "Có thể giúp tôi nhìn không?" Vivi gật đầu nhận lấy, có chút thần thờ nhìn kim đồng hồ. Nami thấy thế nở nụ cười. "Thật tốt quá, cuối cùng cũng có thể về Alabasta."

"Ừ, tôi nhất định phải sống sót trở về!" Trong giọng nói của Vivi đầy kiên định.

"Vivi, tôi có thể về phòng không." Nami đứng lên.

"Không sao đâu Nami, tôi sẽ chú ý phương hướng, cậu cứ về phòng nghỉ ngơi đi." Vivi cũng hiểu ngày thường Nami mệt mỏi.

Nami xoay người liền thấy Chiyo ở phía sau, cầm trên tay một nửa quả quýt, vẻ mặt kỳ quái. "Nè, cho cậu."

"Không cần." Nami khoát tay.

"Cho thì cậu cứ lấy đi!" Chiyo nhét quýt vào tay Nami, lại giật mình khi nhận thấy nhiệt độ truyền đến. "Này, cậu..." Chưa nói xong đã kích động được người ngã xuống.

Vivi vội vàng chạy tới sờ trán Nami, nóng bỏng tay, sốt ruột gọi. "Mọi người mau lại đây, không tốt rồi, Nami phát sốt!"

Rèn luyện gần đây có hiệu quả, Chiyo nửa ôm Nami vào phòng, đặt trên giường, đắp chăn, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nami không ngừng toát mồ hôi, có chút ảo não cắn môi dưới.

Sao mình không nhận ra sớm chưa, rõ ràng đến thế mà.

"Này, không khỏi bệnh nhanh là tôi ăn hết quýt đấy!" Chiyo dùng khăn ướt lau mặt Nami, nhìn Nami đấu tranh với bệnh tật mà đau đớn đến nhăn mày lại, Chiyo rủ mắt, thì thào. "Cho nên, phải nhanh khỏe lại đây..."

Mọi người đều lo lắng đứng trong phòng, Zoro ở ngoài cửa vừa gió tạt, vừa nhìn hướng đi. [Như vậy thật sự không có chuyện gì sao...]

"Đến Alabasta sẽ có bác sĩ" Usopp nói. "Này Vivi, bao lâu mới đến đây được?"

"Tôi cũng không biết, nhưng trong một tuần là không thể đến!" Nhưng bệnh của Nami cũng sẽ không khỏi.

"Không được" Nami cử động người. "Trong ngăn kéo của tôi, có tờ báo..."

"Hừ, báo thì có cái gì đẹp!" Chiyo bắt mẫn bấu môi. Bây giờ bị bệnh mới là quan trọng nhất!

Vivi cầm tờ báo, nhìn thấy nội dung, khuôn mặt liền trắng bệch.

"Này, sao thế?" Chiyo tiến lên xem, sau đó mở to mắt, không khỏi nhìn về phía Vivi.

Alabasta... Đã xảy ra chuyện.

"Đó là tờ báo từ ba ngày trước. Tôi nghĩ cho dù là cậu đề ý phương hướng cũng không thể khai được nhanh hơn nên giấu nó rồi."

"Nhưng cậu đang bị bệnh..." Usopp vẫn lo lắng cho Nami.

"Tôi không sao, nhiệt độ cơ thể sao có thể tận 40 độ, là nhiệt kế bị hỏng, tôi chỉ bị cảm nắng thôi! Không gặp bác sĩ vẫn sẽ ổn, chúng ta vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu đi đến Alabasta." Nami đi lên cầu thang. "Cảm ơn các cậu đã lo lắng."

"Nhất định phải sớm trở về!" Vivi thống khổ nắm chặt tờ báo. "Nếu về muộn có thể sẽ khiến một trăm vạn dân không còn có ý chí đấu tranh!"

Làm sao bây giờ? Nên đi Alabasta trước, hay là tìm đảo nhỏ chữa bệnh cho Nami. Công chúa Vivi, thân là công chúa, sẽ làm như thế nào?

"Này, mấy cậu ra đây làm việc." Zoro ở bên ngoài gọi.

Quả nhiên, để Zoro xem phương hướng là quyết định sai lầm, hướng đi của thuyền trật đúng 90 độ, dưới hiệu lệnh của Nami lần nữa đi đúng hướng.

"Tôi có chuyện muốn nói với mọi người." Vivi đẩy cửa. Cô cúi đầu, nhìn không ra biểu cảm. "Mọi người để tôi lên tàu này, tôi còn nói như vậy có chút quá đáng, nhưng bây giờ đất nước tôi đang trải qua khủng hoảng chưa từng có, cho nên tôi phải lập tức trở về, một khắc cũng không thể chậm trễ. Cho nên tôi hi vọng chiếc tàu này có thể dùng tốc độ nhanh nhất trở về vương quốc Alabasta!"

Mọi người không hèn mà cùng trầm mặc.

"Đương nhiên" Nami cười cam đoan, giọng nói lại lộ vẻ yếu ớt. "Không phải tôi đã đáp ứng rồi sao!"

Nhủi mày nhìn thoáng qua Nami cậy mạnh, Chiyo nắm chặt tay. Muốn nói, lại bị Sanji bên cạnh giữ lại.

"Cho nên" Vivi ngẩng đầu, đột nhiên nở nụ cười. "Chúng ta lập tức đi tìm đảo có bác sĩ đi, nhanh chữa khỏi cho Nami, sau đó đến Alabasta! Đây mới là tốc độ nhanh nhất của con tàu!"

"Đúng vậy, đương nhiên rồi! Không nói như vậy là không có cách để tăng tốc!"

Không khí lại náo nhiệt, thật giống như trầm mặc lúc này chưa từng tồn tại.

"Xin lỗi." Nami nói với Vivi. "Hình như tôi, không quá điều..." Sau đó ngất trong lòng Vivi.

"Oa, có cái gì kia!"" Luffy kinh ngạc nhìn lốc xoáy đột nhiên xuất hiện, mà hướng kia đúng là hướng đi lúc này. Từ không trung đánh xuống sấm sét phân ra sóng biển, uy lực vô cùng. Nếu không có Nami, tình huống bây giờ cũng có thể đoán trước.

Đã quyết định sẵn sàng, liền tăng tốc đến đảo tìm bác sĩ!

Hắn là vào đến hải vực đảo phía đông, từ bầu trời có tuyết rơi.

Nami ở trong khoang thuyền bỗng cảm thấy trời đất rung chuyển, sau đó không lâu liền truyền đến một trận cười tà ác, Chiyo và Sanji chạy ra ngoài.

"Này, chuyện gì vậy?" Bước chân chậm lại, Sanji chậm rãi ngậm một miếng thuốc, phun ra khói trắng. "Tôi đang hỏi, chuyện gì vậy?"

"Như cậu thấy, có người tấn công, chiếc tàu này của chúng ta." Luffy đặc biệt lạnh nhạt.

"Ồ, nhìn thế này tôi chắc chắn tám chín phần."

Bây giờ bên ngoài có năm người -- Luffy, Zoro, Usopp, Sanji, và Chiyo, mỗi người đều ít nhất có sáu cái họng súng đen ngòm hướng tới. Đối diện tàu hải tặc là đám người đông nghìn nghịt.

"Các người thật sự là hải tặc?" Wapol đứng trên thuyền có cái miệng dài rộng ăn chửi thù như thịt, mà sau khi một miếng cắn đứt thủy thủ, lại ném hải cốt vào miệng. "Thật sự là một đám người kỳ quái!"

Thật là, kỳ quái là chỉ ai cơ chứ...

"Tóm lại các người nghe rõ đây, chúng ta muốn tới vương quốc từ cổ, các người có la bàn không?"

"Trên tay chúng tôi không có mấy thứ đó, càng chưa từng nghe qua tên đất nước nào như thế."

"Các người không có việc gì nữa sao. Chúng tôi đang vội lắm, không rảnh nói chuyện với các người!" Luffy mặt mày ghét bỏ.

"Ồi, đòi người sao lại vội vàng như thế! Các người đúng là không biết sống." Wapol không chút để ý. "Dù sao, bọn ta cũng muốn lấy đi bảo vật và thuyền của các người, nhưng trước hết là ta đang hơi đói..." Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Going Merry, sau đó há miệng cắn một miếng to.

Người này... Rốt cuộc có cấu tạo như này vậy...

"Không cho người ăn thuyền của bọn ta!" Luffy từ lâu hai cử động.

"Đừng yên đó không được nhúc nhích!" Họng súng càng gần. "Ngài Wapol đang dùng bữa."

Cánh tay dài của Luffy đẩy bọn họ, đó là tín hiệu bắt đầu đánh, tiếng súng cũng vang lên.

"Tôi ghét nhất là người khác dùng vũ khí chỉ vào mình!" Chiyo cau mày, hoạt động mắt cá chân đá vài người. Một lát dừng chân lại, trên tay đầy vũ khí, ghét bỏ ném xuống biển. "Vô dụng."

Sanji ở phía sau tay không tác sát đá hết. Zoro từ trên đài chạy xuống, tùy ý vung kiếm, thoải mái giải quyết. Usopp? Phát huy kỹ năng tránh né...

Luffy nhắm về phía Buriki Wapol, tuy đánh bay Wapol, nhưng trên đầu đầy nước miếng không thấy ghê sao...

Thấy người đầu đàn bị đánh bay, nhóm thủ hạ đều nhanh chóng chạy trốn. Hết 'Các người nhớ kỹ đây, chúng ta nhất định sẽ trở về, nhất định!'

Ban đêm.

Không có Nami chỉ thị cũng không thể đi tiếp trong lúc đêm khuya, cho nên chỉ có thể tìm một chỗ chờ bình minh đến.

Một mỗi cả ngày, mọi người đều nhìn không được mà ngủ ngay trong phòng Nami.

Từ trong mộng tỉnh lại, Chiyo đè đầu, sờ trán Nami, vẫn rất nóng, thay khăn, bụng chậu nước vòng qua mọi người đang ngủ đi ra ngoài.

Bụng chậu nước, ngẩng đầu nhìn cái đầu màu vàng trên đài, đứng tại chỗ một lát sau đó xoay người đi vào.

"A, đúng là lạnh thật." Gió biển ban đêm lạnh hơn ban ngày, Sanji bọc chân run run. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một cốc nước, giương mắt nhìn lại, Chiyo một tay cầm thang dây, một tay cầm cốc nước. Xuyên qua sương mù nhìn, mặt cô đầy vẻ kỳ lạ nhưng lại khiến anh cảm thấy ấm áp.

"Vất vả rồi." Chiyo nhìn Sanji không cử động gì, nhủ mảy ý bảo anh nhận lấy.

"Lấy không được." Sanji nhìn Chiyo cách một tầng tám ván gỗ, lấy lòng. "Em lại đây đi ~"

"Lên con thần kinh." Chiyo bị giọng điệu của Sanji làm ghê tởm. "Tới đây mà lấy! Nhanh lên, không tôi đi xuống!"

"Chân bị tê, không đứng được." Thoạt nhìn Sanji rất đáng thương. "Dù sao cũng đã lên đây rồi, đi đến đưa cho tôi đi ~"

"Thật là phiền phức." Chiyo nhìn Sanji bị đông lạnh mặt có chút đỏ, dừng một chút, lưu loát bước vào. Cầm cái cốc bốc lên hơi nóng đi đến bên cạnh Sanji, ngồi xổm xuống đưa cái cốc đến trước mặt anh. "Uống nhanh đi, lạnh muốn chết, tôi muốn vào!"

Sanji nhận cốc nước uống một hơi cạn sạch, sau đó cấp tốc đặt cốc nước sang một bên, duỗi tay, kéo Chiyo còn chưa đứng lên vào trong chăn, thỏa mãn than thở. "A, ấm áp quá!"

Thật ra cơ thể Chiyo còn bí mật mang theo khí lạnh ban đêm, nhưng lúc này lòng anh vẫn thấy ấm.

"Này" Chiyo từ chối một chút không có kết quả, cũng sợ lộn xộn lại khiến gió lạnh thổi vào. "Chân thật sự bị tê hay là gát tôi?"

"Đương nhiên, đương nhiên là bị tê thật." Trong lòng Sanji có chút chột dạ, nhưng bên ngoài vẫn nghiêm túc. "Bây giờ còn tê này, không cử động được!"

"Thật à?" Chiyo nhìn chăm chăm mặt Sanji, không buông tha một tia biểu cảm kỳ quái nào.

"Ừ." Sanji bình tĩnh nhìn Chiyo.

Cuối cùng vẫn là Chiyo bại trận, có chút ngượng ngùng chuyển ánh mắt.

"Trăng tròn kia!" Sanji vụng trộm thờ phào, nhìn ánh trăng sáng ngời, Sanji vô cùng sung sướng, nhưng cảm giác được bàn tay vuốt ve trên đùi mình, anh hít vào một ngụm khí lạnh, lời nói ra có chút gập ghềnh. "C, Chiyo, em, em đang làm cái gì vậy?"

"Cái gì là cái gì?" Chiyo liếc Sanji. "Không phải nói tê chân sao?"

"Đúng, đúng là như thế, không sai, nhưng mà..." Sanji bắt đầu đi. Đây đâu phải là bóp chân, là đốt lửa đấy!

"Nói nhiều như vậy làm gì, nhanh cảm động đến rơi nước mắt đi lông mày xoắn!" Về mặt Chiyo đắc ý. "Đây là phúc tám trăm năm tu luyện của anh đấy, hưởng thụ cho tốt vào!"

Từ trên đùi truyền đến cảm giác tê dại khiến Sanji khóc không ra nước mắt. Chiyo à, tuy mục đích của em rất thuần khiết, nhưng động tác đấy lại khiến tôi không thể không nghĩ xa!

Nhờ động tác của Chiyo, bây giờ Sanji một chút cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại hơi ấm nhỏ nhỏ lại lan tỏa ra khắp cơ thể. Cứ như thế nhiệt độ cơ thể của anh có khi vượt qua cả Nami, nhận thấy nếu cứ tiếp tục sẽ có chút không ổn, Sanji cảm cái tay đang làm loạn, hung hăng hôn xuống khuôn mặt của người không biết mình đang làm gì.

Vừa hôn xong, anh áp Chiyo vào ván gỗ, một tay ôm lấy thắt lưng cô, bộ phận nóng rực nhất trên cơ thể mạnh liệt cọ xát đùi mềm mại. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng không biết vì hô hấp không thông hay nguyên nhân nào khác, Sanji đầy tà khí liếm môi, tiến đến bên tai cô thấp giọng, trong giọng nói có chút khàn khàn. "Chiyo, đêm còn dài, chúng ta nên làm vài chuyện, ừm ~ chúng ta vận động mạnh đi."

Tác giả có chuyện muốn nói: Ngao ngao, tui thật không thuần khiết!! Bạn nhỏ Chiyo nhóm lửa lên người rồi ~

Kỳ thật, lâu như vậy mới đến có rất nhiều lý do, bla bla...

Cho nên, ngày mơ mộng tan biến, sắp hết nghỉ hè có chút tiếc nuối...

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Chiyo, đêm còn dài, chúng ta có nên vận động mạnh một chút không?

A: Đại, biến, thái! Anh tự giải quyết đi!

Ôi, bạn nhỏ Chiyo, như vậy là không đúng, phải hy sinh mình để đem hạnh phúc cho độc giả chứ ~ [Lông mày xoắn: Không phải tạo phúc cho tui hả?]

Ha ha, lông mày xoắn không cần tự dày vò nữa ~ coi như tâm tình của tác giả đi, oa ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đêm trăng sắp tròn, ánh trăng nhàn nhạt chiếu qua bầu trời đen, khiến mặt biển yên tĩnh sáng lên.

Đảo phụ cận phía đông, ban đêm cực kì lạnh, nhưng cũng cực kì nóng.

Goings Mery vững vàng đứng một chỗ trên mặt biển, bóng đêm bao trùm, mọi người cũng đã yên giấc.

Đài quan sát là một chỗ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, hai bóng dáng dưới bóng đêm bao phủ trở nên ái muội.

Trên trán Sanji đầy mồ hôi, Chiyo dưới thân cũng mặt đỏ hồng, từng hơi thở khiến nhiệt độ cơ thể của anh không ngừng tăng lên. Ngọt ngào dày vò như vậy không ngừng xâm nhập vào lí trí không còn mây của anh, khó chịu cử động thân mình, nhìn Chiyo nhất thời không nói nên lời. "Chiyo, không nói gì tức là cam chịu đấy ~"

Chiyo trừng mắt anh một cái, ánh mắt lưu chuyển thật quyến rũ. Sanji cúi xuống hôn Chiyo, ngừng lại lời cô muốn nói. "Chiyo, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên làm gì đó đi ~"

Anh lại hôn tiếp, từ môi, gáy, đến xương quai xanh. Một tay ôm thắt lưng Chiyo hơi nâng lên, một tay kéo áo lông nặng trên người Chiyo xuống, lộ ra đường cong mê người. Áo ngực màu đen nửa trong suốt sớm đã ướt đầm, thân thể kề sát nên Sanji có thể biết từng đường cong. Hơi thở Sanji cứng lại, sau đó càng thờ dốc, môi cũng từ xương quai xanh dần hạ xuống, một tay nửa mạnh nửa nhẹ vuốt ve.

"Này ~" Chiyo rút người lại, vốn nên khí thế mui phần sau khi nói ra lại trở nên như làm nũng.

Sanji nghe xong càng thờ dốc mạnh, nhẹ nhàng hôn Chiyo. "Ngoan, đừng lên tiếng, tôi sắp chịu không nổi rồi." Tuy động tác vẫn mềm nhẹ như trước, nhưng tay đã không kiềm chế mà đi xuống tiếp, xẹt qua bộ ngực no đủ, bụng bằng phẳng, tiếp tục hạ xuống...

Sanji thờ dốc bận rộn, bộ quần áo mặc trên người cũng đã ướt đầm, gió lạnh đột nhiên thổi tới khiến anh không khỏi hắt xì một cái.

'Hắt xì!'

Sau đó...

...

...

Không có sau đó .

"A, mình vừa ngủ à." Sanji từ trong mộng tỉnh lại khịt khịt mũi, nhìn cái chăn bó sát vào người, giấc mơ vừa rồi khiến anh cả người toàn mồ hôi, bây giờ bị gió thổi qua thật lạnh, anh nhìn vào ánh trăng lớn trên trời, tiếc nuối thờ dài, quả nhiên, ngày lạnh như vậy, dưới loại tình huống này, không thích hợp để ngủ...

Áp chế phản ứng tự nhiên của cơ thể, Sanji không nói gì, tâm tình có chút khó hiểu, nên tự khiển trách vì mình có giấc mơ vừa rồi, hay nên khiển trách mình không làm đến bước cuối cùng?!

Rối rắm một lát, Sanji hạ quyết định, chính là -- ngủ tiếp!

Làm một người đàn ông có trách nhiệm, làm 'chuyện' đương nhiên phải làm cho xong, đã bắt đầu thì dừng lại giữa chừng không phải việc một người đàn ông nên làm.

"Này." Sanji chuẩn bị ngủ tiếp lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên, người trước mặt đúng là nữ nhân vật chính xuất hiện trong mơ của anh, lúc này một tay nắm thang dây, một tay cầm cốc nước bốc lên hơi nóng. Nhìn khuôn mặt tỏ vẻ kỳ lạ không sai biệt lắm như trong mơ, khuôn mặt dưới bóng đêm không nhìn rõ về mặt của Sanji từ từ gọi lên nụ cười tà tử.

Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại muốn xông vào. Đúng lúc anh đang 'đổi', mỹ thực dâng tới cửa làm gì có chuyện không ăn?

Chiyo thấy ánh mắt Sanji nhìn mình, theo bản năng rụt người lại.

Đột nhiên có dự cảm không lành...

"Chiyo~" Thất thần một lát, Sanji đã biến mất, thay vào đó là hơi thở ấm áp bên tai.

Chiyo lại run lên, một tay giữ thang dây, một tay đẩy mặt Sanji ra xa, đồng thời kéo dần khoảng cách giữa hai người. Không nghĩ nhiều liền làm vậy nên hoàn toàn quên mình vẫn đang trên thang dây, một loạt động tác vừa rồi khiến cô sẽ mất thăng bằng mà ngã. Đương nhiên Chiyo cũng biết có Sanji ở đây, cô sẽ không thể ngã xuống.

Ở giây phút mất thăng bằng kia, Sanji một tay nắm thất lưng Chiyo, kéo cô đến đài quan sát, sau đó thuận thế ngã xuống, vì thế nên biến thành tư thế nam dưới nữ trên...

Chiyo sau một trận trời đất đảo lộn phục hồi lại tinh thần, sau đó đỏ mặt hoảng hốt muốn đứng dậy, nhưng vì Sanji giữ thất lưng, ra sức giãy dụa rồi cuối cùng thành hai tay chống ngực Sanji, ngồi trên người anh.

"Anh bị sốt?!" Đang hoảng loạn bỗng phát hiện cơ thể Sanji nóng bừng, sợ Sanji giống Nami, Chiyo không kịp cả kinh, liền sờ trán Sanji, cảm giác nhiệt độ bình thường, nhẹ nhàng thở ra. "Sao người lại nóng như vậy?"

Sanji tự trách một chút, nhưng chính sự quan trọng hơn, anh nghiêm túc nói. "Thật ra, tôi vừa có một giấc mơ."

"Hử" Chiyo khinh bỉ. "Nhìn anh bị dọa như này, mơ thấy gì đáng sợ hả?"

"Đúng rồi!" Sanji làm như lòng còn sợ hãi, bắt lấy tay Chiyo. "Tôi mơ thấy chúng ta như bây giờ, em ở trên, tôi ở dưới, đầu tiên em vuốt mặt tôi, sau đó sờ hầu kết của rồi, sau đó rất thô bạo cởi quần áo của tôi." Vừa nói, Sanji vừa kéo tay Chiyo làm động tác.

"Hả?" Chiyo nghi ngờ, nghe qua cũng không đáng sợ lắm...

"Sau đó, tôi dùng dao đâm đâm tim anh?" Chiyo như sợ đã kích Sanji nên hỏi một cách cẩn thận.

"..." Sanji dừng vài giây, nuốt nước miếng một cái, trong nháy mắt bị Chiyo hỏi, bắt đầu sắp xếp lại tâm tư.

Cái không khí này như kiểu giây tiếp theo sẽ có chuyện là thế nào! Bây giờ không phải lúc mình chiếm tiện nghi sao! Loại không khí khủng bố thế này làm sao mà làm chính sự được!

"Chi, Chiyo" Sanji vất vả tìm lại giọng nói của mình, hít sâu một hơi.

Đã đến bước này, anh cũng không thể buông tha.

Chiyo nhìn anh, ý bảo vẫn đang nghe, để anh nói tiếp.

"Đột nhiên tôi thấy hơi lạnh." Sanji kéo tay Chiyo sờ soạn phía dưới. "Giúp tôi sưởi ấm đi ~"

"Này, này!" Chiyo sùng sốt, sau đó biết được bên dưới tay là cái gì bắt đầu giãy dụa.

"Ưm~" Sanji híp mắt "Chiyo, nhẹ chút ~"

Chiyo cử động một chút, cảm giác được dưới tay nóng bỏng cứng rắn, không biết nên tiếp tục giãy dụa hay là kệ động tác của anh.

"Chiyo ~" Sanji híp mắt nhìn cô. "Sao bắt động vậy, không thích sao?" Không đợi Chiyo trả lời, Sanji ôm cô. "Vậy để tôi đến hầu hạ em đi ~"

"Này!"

"..."

"Này!"

"..."

"Này, lông mày xoắn!"

"Hả, hả?" Sanji nhìn bàn tay quơ trước mặt, bưng tỉnh lại.

"Đang nghĩ gì vậy? Còn ngẩn người như vậy, gọi anh thật lâu cũng không phản ứng." Chiyo xoa xoa cánh tay nổi da gà. "Còn cười kỳ quái như vậy..."

"Hắc hắc, Chiyo ~" Sanji cười lấy lòng. "Chúng ta..."

"Cầm lấy" Chiyo nhét cốc nước vào tay Sanji. "Tôi phải xuống chăm sóc cho Nami." Nói xong, không chờ Sanji trả lời, nhanh chóng đi thang dây rồi

khỏi.

"Chi, Chiyo ~~~" Sanji nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ cắn khăn tay khóc, đầy ai oán. Anh còn chưa kịp làm gì, sao người lại đi? ~~~

Sanji ngồi dưới đất, đắp chăn, hít hít mũi, rung rung nước mắt, nhìn ánh trăng sáng ngời, thở dài. "Haizz, đều do ánh trăng..."

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương

Q: Bạn nhỏ lông mày xoắn, vì sao sau khi tỉnh mộng bạn lại quyết định ngủ tiếp? Còn các cô gái bên tay trái, tay phải đâu?

A: Hừ! Tui toàn tâm toàn ý với Chiyo, không cần các cô gái nào nữa!! [Chiyo, tôi biểu hiện tốt như vậy, cầu sò sò ~]

Q: Sò thế nào? [Cười ác]

A: Hà? Vấn đề thú vị, tui muốn cùng Chiyo bàn luận ~ [Cũng cười ác]

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Phát hiện đảo nhỏ.

Thời tiết ổn định, mặt biển cũng yên tĩnh trở lại, cách đó không xa, vài núi tuyết đứng sừng sững như cây cột.

Thuyền cập bến, thay khăn mới cho Nami, Chiyo nhìn Nami hô hấp dồn dập, mím môi.

Rất nhanh thôi sẽ có bác sĩ đến. Mùa đông không có quýt ăn, cho nên quyết định lúc trước không tính, nhanh khỏe lại đưa quýt cho tôi.

Sò con vịt Carew bên cạnh cũng đang lo lắng. "Tất cả sẽ ổn thôi đúng không? Cho dù là người ấy, hay là cô ấy..." Carew an ủi cọ đầu vào tay Chiyo, kêu một tiếng như trả lời. Chiyo buồn cười vỗ cái miệng màu đỏ của Carew. "Mày như nghe hiểu tiếng người vậy, nhưng cảm ơn mày, vịt con."

'Đoàng'

"Tiếng súng?" Chiyo kinh ngạc đứng lên, sau đó chậm rãi ngồi xuống lẩm bầm. "Không sao cả, họ chắc chắn sẽ không sao cả." Không biết tin tưởng là thế hay là đang tự an ủi.

Nghĩ nghĩ, Chiyo lấy ra áo lông mặc vào cho Nami, đợi một lát, Sanji bước vào cổng Nami, Chiyo giúp nâng Nami lên, lại đội cả mũ cho đỡ lạnh.

"Bây giờ đến chỗ bác sĩ?" Chiyo kéo khăn quàng của Sanji có chút lỏng.

"Nói là thôn tiên tiến." Sanji nhìn cả thế giới trước mặt, lòng ấm áp. "Đội mũ vào đi, cẩn thận cảm lạnh đấy."

"Ừ, ừ." Chiyo đội mũ, cái mũ lớn che đi nửa khuôn mặt ửng đỏ.

"Nhưng thật sự không sao chứ, để lại mỗi Zoro ở trên tàu..." Chân dẫm lên tuyết, Chiyo đi sau lưng Sanji, than thở.

Lần trước Zoro bị thương ở chân, cho nên phải ở lại tàu, nhưng Chiyo luôn cảm thấy không ổn.

"Không sao, không phải còn có Carew đấy ư, Carew sẽ trông chừng." Sanji trấn an.

"Thật không..." Chiyo lắc đầu không nghĩ nữa.

Mà lúc đó, chú vịt Carew bực chán trợn mắt há miệng nhìn rùa lông xanh cời sạch áo, dùng cách roi tự do xuống sông, sau đó, một đi không trở lại...

"A a a!!! Người ta phải già chết mới được!" Sắc mặt Usopp thay đổi, sau đó nhanh chóng già chết.

"Nó đi bộ đường xa, không có nguy hiểm, đừng quên lên núi phải gặt đầu với nó." Đầu lĩnh to con nói.

Đón chào là một con gấu, thân thể cao lớn, da lông dày, cơ thể vững vàng, còn có ánh mắt thành một đường, mặc kệ thế nào đều thấy đáng yêu ~~~

Chiyo ôm mặt say mê trong thế giới của bản thân, quanh người xuân về hoa nở, cả người tản ra vô số bong bóng hồng phấn. Làm sao bây giờ, nghiêm túc gặt đầu, moe quá ~ màu lông hồng hồng mềm mềm, muốn sò quá ~ ngay cả dấu chân cũng thật đáng yêu ~ [Ngại ngùng]

Chiyo kinh ngạc nhìn nó bước đi rồi biến mất trong tầm mắt. Sau nhiều lần lên tiếng, Sanji vẫn bị bỏ qua, cho đến khi Usopp vỗ vai cô, Chiyo mới thu lại tầm mắt, giọng điệu phiền muộn. "Loại tâm trạng này, cậu có hiểu không?" Về mặt Usopp như 'tìm được đồng loại'. "Đừng đứng bất động nữa, tôi biết, tôi biết mà." Dứt lời còn gật đầu. Chiyo cảm động đáp lại ánh mắt của Usopp. "Không ngờ mũi dài cậu cũng hiểu được tâm trạng của tôi khiến tôi phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa!!"

Sanji ở một bên hắc tuyến, chuyện hai người nói có đúng là một chuyện không đây...

Đến chỗ của vua Dalton, bắt đầu hỏi chỗ bác sĩ. Nhưng cả đất nước chỉ có một bác sĩ, bác sĩ này là một ma nữ, hơn nữa ma nữ còn ở trên đỉnh giống núi tuyết, lúc vui vẻ sẽ xuống núi chân đoán lấy trong nhà gì đó, còn có 140 tuổi, thật sự không đùa à, cái gì lúc trăng tròn sẽ trượt tuyết xuống núi, người nghĩ mình là ông già Noel sao, cũng không phải truyện tranh... [A, thật xinh lỗi, đúng là truyện tranh...]

Tóm lại, nói đi nói lại, quyết định công Nami lên lưng lên núi tìm bác sĩ. Vivi dùng mảnh vải cố định Nami sau lưng Luffy, Chiyo vuốt cằm. "Có cần ai đi cùng mũi rom không? Nhỡ đang leo núi trượt chân thì làm sao?"

"Nói cũng đúng ~" Luffy để Chiyo sửa lại mũi.

"Vây cũng tốt, nhưng tôi không đi đâu, dù sao tôi đi theo cũng chỉ làm vướng tay vướng chân." Vivi kéo mảnh vải lên.

"Tôi cũng thế." Usopp.

"Vây Chiyo thì sao?" Sanji quyết định đi cùng nhìn về phía Chiyo. "Đi cùng không?"

"Ừm..." Chiyo suy nghĩ. "Tôi không..."

"Mấy người muốn đi thì ta cũng không ngăn cản, nhưng ta đề nghị các người đi ngược về phía ngọn núi phía trước." Dalton nói. "Đi thẳng về phía trước sẽ gặp một con thỏ ăn thịt hung bạo."

"Đi!" Chiyo đột nhiên lớn tiếng nói, ánh mắt tỏa sáng. "Tôi muốn đi!"

"..." Này này, cái vẻ mặt như thế là thế nào!

Ba người cứ như vậy lên núi, dấu chân dẫm lên tuyết rất nhanh bị những bông tuyết đang rơi xuống che lấp.

Gió thổi.

"Có thể đi tiếp không Chiyo?" Sanji có chút lo lắng thể lực của Chiyo không theo kịp.

"Không sao." Chiyo đáp. Vài ngày nay tập thể lực cũng có công dụng, lưng không đau, chân không nhức, chạy cũng không thờ ơ gấp.

"Hình như người của vương quốc mùa đông không ngủ." Luffy chen vào.

"Hả?" Sanji nhìn về phía Luffy.

"Bởi vì ngủ thì sẽ chết." Luffy nghiêm trang.

"Kể chuyện cười lạnh à..." Chiyo xoa xoa cánh tay nổi da gà, không nói gì nhìn hai người phía trước hưng trí bừng bừng nói về chuyện xưa của vương quốc mùa đông, sau đó phẫn xạ có điều kiện tránh khỏi cơn lốc lúc sang khúc rẽ, nghi hoặc hỏi. "Cái gì vậy?"

"Ảo giác." Sanji có ý giấu diếm.

"Thật không." Chiyo nghi ngờ.

Chiyo cũng phát hiện có điều không đúng. "Không phải, thật sự có gì đó!"

"Cẩn thận." Sanji dùng tay ôm Chiyo vào lòng, ở góc khuất Chiyo không nhìn thấy, nhấc chân một cái, đá con thỏ đi để không quấy rầy họ, sau đó tỏ vẻ chưa xảy ra chuyện gì. "Chú ý nhìn đường đi, lúc này tuyết vừa vấp phải nhánh cây rồi, ngã sắp xuống thì làm sao."

"Ừ, ừ." Chiyo đỏ mặt đáp lời, không suy nghĩ gì khác.

Càng gần đỉnh núi, gió càng lớn, gió lạnh xen lẫn tuyết đánh vào mặt gây nên cảm giác đau đớn.

"Ồ?" Luffy dừng chân.

"Hả?" Sanji nhìn theo tầm mắt Luffy, dừng chân.

"Ồi!!" Chiyo nhìn theo tầm mắt hai người, dừng chân.

"Trắng và to như này, nhất định là gấu Bắc Cực!" Luffy khẳng định.

Không phải đâu! Sinh vật trước mặt mập mạp, trắng muốt, lông mềm mượt, đầu nhỏ thân lớn, tai hồng theo gió lay động, không phải là chú thỏ nhỏ sao ~ Chiyo mặt đỏ tai hồng, vẻ mặt say mê. "Thật đáng yêu ~"

Hai bên giằng co...

Chú thỏ cầm đầu mặt sọc nhảy dựng lên, đánh tới chỗ ba người. Sanji và Luffy nhanh chóng tránh né. Nhưng..

Nhìn bóng dáng màu trắng tiến tới, Chiyo lòng đầy vui mừng, trong đầu chỉ có "A, bé thỏ nhỏ đến với mình ~". Nắm lấy lớp lông mềm, để dao trên cổ thỏ, mắt đối mắt với nó, không nhìn sự tức giận trong đó, cọ cọ lông thỏ, sau đó hôn lên vết sọc trên mắt nó. "Bé thỏ ngoan, đừng tức giận ~"

"..." Im lặng.

Thỏ mặt sọc run run, mặt tự dưng đỏ ửng, tai vẫy vẫy, nhìn Chiyo. Chiyo chậm rãi sờ soạn nó, cười cười. "Tiểu bảo bối ~ đừng làm loạn, yên tâm, ta sẽ thật nhẹ nhàng ~"

Lúc này, trong lòng mọi người trừ Chiyo [và thỏ] đều hò hét --

Người đầu mau tới, phi lễ, đùa giỡn thỏ nam đang hoảng !!~

Quả nhiên, mềm sợ cứng, cứng sợ không muốn sống, không muốn sống, sợ không biết xấu hổ...

Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch!

Tác giả có chuyện muốn nói: A, Tiểu Lí ra chương mới.

Tình địch sắp xuất hiện.

Cái gì, tui là ai, sao có thể nói ra, đoán đi, đoán đúng sẽ có thưởng. [cười gian]

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: Đây đây, lâu rồi không thấy bạn đôi thuộc tính ngạo kiều, loại thánh mẫu sáng chói còn có thiếu nữ ôm ấp tình cảm blabla là cái gì!!

A: Dài dòng! [Nghe nói gần đây là vợ hiền mẹ tốt [Hả?!] thuộc tính tương đối được người ta thích, cũng không biết có phải hay không...]

Tiểu Lí: ...Trả em gái kiều ngạo cho tui!!

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mây Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Rất lâu trước kia, trong lâu đài xung quanh là bụi gai, có một vị công chúa ngủ say ngàn năm. Công chúa bị phù thủy ác độc nguyên rủa, nàng chờ đợi ngàn năm, chờ một chàng hoàng tử, đến trao cho nàng nụ hôn, đánh thức nàng dậy...

Từ truyền đến cảm giác ấm áp, hàng lông mi cong cong của công chúa rung rung vài cái, sau đó đôi mắt khép chặt chậm rãi mở ra, nhìn về phía hoàng tử mà nàng đã chờ đợi lâu. Hoàng tử như có chút kinh ngạc khi thấy nàng tỉnh lại, ánh mắt đen láy có phần hoảng loạn, không biết làm gì. Công chúa nở một nụ cười, vươn hai tay, ôm chặt hoàng tử.

"A ~" Khăn lông vừa rơi từ trên trán rơi xuống, cả người Chiyo đầy bong bóng màu hồng, trong lòng là con thú lông mượt, ánh mắt chớp chớp, không ngừng giãy dụa, chính là người mình yêu nhất. "Cún con ~"

"Buông, buông ta ra!" Nó không ngừng giãy dụa.

"Oa, cún con biết nói!!" Chiyo trừng lớn mắt.

Cơ thể không ngừng vặn vẹo, sau đó từ trong lòng Chiyo tránh thoát, nhanh chóng trốn sau từng, bắt đầu đi bị lộ mộng, nó tức giận phản bác. "Ta có sừng. Ta là tuần lộc, không phải cún con gì đâu!!" Nó cảnh giác nhìn Chiyo, sợ cô làm chuyện gì.

Cứ tưởng rằng...

...

...

"Wow, thật đáng yêu ~~~" Chiyo ôm mặt. Dáng người nhỏ nhắn, mũi màu hồng, sừng hươu, mắt đen, mũi nhỏ màu xanh, bụng tròn vo. Nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu ~

"..." Trong mắt dấy lên ánh sáng. "Dù người nói như vậy ta cũng không vui về đâu ~ ư haha~~" Còn nói không vui. Tuần lộc nhỏ cười khiến mắt híp lại thành một đường.

"Đáng yêu ~~~" Hai mắt Chiyo tỏa sáng.

"Đáng ghét ~~~" [Giấy dũa]

"Đáng yêu ~~~" [Háo sắc]

"Ai nha đáng ghét ~~~" [Không ngừng giấy dũa]

"Đáng yêu ~~~" [Tiếp tục háo sắc]

"Khụ khụ." Này này đủ rồi đấy. Sanji nằm như xác chết ngay bên cạnh, nhìn không được, giữ chặt người bên cạnh muốn hấp dẫn sự chú ý của cô.

"Ồ, lông mày xoắn, anh ở đó à?" Chiyo tạm thời từ trong vòng tuần hoàn vô hạn tỉnh táo lại, phát hiện Sanji nằm bên cạnh.

"..." Thật ra tôi nằm ở đây lâu lắm rồi, đừng nói lời làm tổn thương lòng người như vậy mà Chiyo, huhu...

Sanji khóc không ra nước mắt muốn cử động cơ thể lại phát hiện cả người vô lực. "?"

"Bây giờ anh chưa thể cử động, gãy xương sườn, lưng cũng bị thương, còn nhiều chỗ thương tích, cần tĩnh dưỡng." Bạn tuần lộc nhỏ nghiêm túc nói.

"Được rồi... Sao thế?" Chiyo quay đầu nhìn Sanji, nhận thấy băng vải trước ngực anh, sắc mặt anh cũng rất tái nhợt. "Này này, lông mày xoắn anh không sao chứ?" Lo lắng nhìn anh.

"Tôi.. Khụ khụ, không.. khụ khụ khụ, không sao." Cảm động quá, quả nhiên Chiyo vẫn quan tâm mình ~~~ Tôi lại thấy yếu rồi, mau nhìn tôi đi. Tôi bị thương nhiều chỗ lắm, sờ xem, sờ xuống dưới nữa thì càng tốt ~ "Haha, hahaha ~" [Đang yy]

"..." Chiyo nhìn sanji cười ngây ngô, yên lặng thu tay. Không đành lòng nhìn thẳng, rất ngu ngốc...

"Hahaha, ơ?" Đang cười ngốc, Sanji yên lặng thu lại da gà không an phận trên người nổi lên, vùng trộm nhìn Chiyo. Chẳng lẽ, chẳng lẽ vừa rồi mình không cẩn thận cười ra thành tiếng? Được rồi, nhìn ánh mắt không hiểu gì của tuần lộc nhỏ, thật sự mình đã cười...

"Ai ui đau đầu quá!" Sanji lấy tay vỗ trán. "Ai ui tay cũng đau!"

Tuần lộc nhỏ tin là thật, chạy lại, cảm ông nghe để nghe tiếng tim Sanji. "Còn hơi sốt, đừng làm loạn, tay lạnh đến phát đau cũng sao."

Chiyo nhìn móng vuốt nhỏ trong ngực Sanji, nháy mắt mấy cái. "Ai ui, tôi cũng đau đầu!" Giọng nói tha thiết nhìn nó, mở ra hai tay.

"Ồ?" Tuần lộc nhỏ từ chỗ Sanji định chạy đi, móng vuốt lại bị bắt lấy.

"Thịt tuần lộc để trên chảo ba giờ sẽ đạt được vị ngon nhất..." Giọng nói truyền đến.

"Ha ha ha..." [Cương trực quay đầu]

Vì tóc mái che mặt nên nhìn qua có chút âm u, Sanji nở nụ cười, khiến nó dựng hết lông.

"Chiyo, chờ tôi nướng thịt tuần lộc bỏ đường cho em." Bánh bao của Chiyo, mình còn chưa chạm qua, làm sao có thể để một con tuần lộc, còn là tuần lộc được chạm vào!!

"Thịt?" Luffy đang nằm bất tỉnh cũng đột nhiên ngồi dậy, hai mắt tự động nhìn con tuần lộc.

"A!!!!!!" Sợ hãi cũng tích thành chịu không nổi, tuần lộc nhỏ chạy như điên, sau lưng là hai bóng dáng theo sát, cả ba người chạy đi.

"..." Chiyo tròn mắt há miệng. Đây là cái loại phát triển gì...

"U." Tỉnh táo lại liền muốn đuổi theo họ, khi chân chạm đất lại truyền đến cảm giác nhói nhói khiến cô hít một ngụm khí lạnh, có như thế mới nhớ ra mình cũng bị thương, bắt đầu đi bủ môi, bước chân có chút bất ổn đi ra ngoài.

"Này, cậu tỉnh rồi." Chiyo nhìn bóng lưng ngồi trên giường cách đó không xa, có chút vui sướng, nhưng rất nhanh đã thu lại.

"Ừ." Nami nghe được giọng nói, quay đầu nở nụ cười. "Lần này đều nhờ mọi người cả."

"Hừ, phiền phức." Chiyo dờn tầm mắt, tai lặng lẽ đỏ lên.

"A, cô gái nhỏ này cũng tỉnh rồi."

Chiyo nghe vậy nhìn lại, đột nhiên mở to mắt. "Oa, bà lão! Làm gì mà đánh tôi!?" Chiyo ôm cái trán, bất mãn nhìn đầu sỏ.

"Không biết lớn nhỏ." Bà ngồi lên ghế tựa, bắt chéo chân. "Bây giờ người trẻ tuổi đều ý vào mình còn trẻ mà làm xằng bậy, một đứa thị bị Kestia cắn, một đứa thì bị thương ở chân còn thích nhảy nhót ngoài đường, thật không biết lấy tự tin ở đâu ra."

"..."

"A!!!" Tiếng kêu thảm thiết từ xa truyền đến, ba bóng người vội vàng chạy đến đâu là khói bụi mù mịt đến đấy. [Tiểu Lí: Thật sự nhện không được châm chọc, ở đâu đã bao lâu rồi không quét dọn mới có thể như vậy? Dr: Im lặng đi!]

"Thật là có sức sống, nhanh như vậy đã có thể xuống đất." Dr. Kureha nói. [Tiểu Lí: Một bà lão có cơ thể nóng bỏng! Dr: Im lặng đi!] "Xem ra đã đỡ nhiều rồi."

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Tuần lộc biết nói?" Nami không hiểu.

"Cũng không có gì lạ, nó tên Chopper, là một tuần lộc bình thường, chỉ có một điểm đặc biệt."

"Hóa ra tên là Chopper à ~" Chiyo. "Đặc biệt?" Nami bắt đầu đi, này này, cậu chú ý nhắm trọng điểm rồi.

"Nó ăn trái ác quỷ."

"Trái ác quỷ..."

"Ừ, nó là một tuần lộc có được năng lực của con người, nó là học trò kế thừa toàn bộ y thuật của ta."

"Thật là lợi hại."

"Nó..." Dr. Kureha tiếp tục nói về Chopper.

Trước đây mũi lam từng ăn trái ác quỷ nên bị tộc vứt bỏ, sau đó muốn sống cuộc sống của con người lại bị coi là yêu quái, cuối cùng cũng có một người chấp nhận nó thì người kia lại bị bệnh nan y, thiên tân vạn khổ tìm thuốc kết quả cũng là độc dược cái gì, nói ra thật sự là rất giống truyện ngược nữ chủ tiểu bạch...

"Bị ghét bỏ..." Chiyo rù mắt thì thào, đứng lên.

"Đi đâu vậy?"

"Mệt rồi, về ngủ." Miễn cưỡng vẫy vẫy tay.

"Này!"

"Này!"

"Này! Gọi mày đấy, con nhỏ bị bỏ rơi!"

Cô bé bị gọi quay đầu trừng bọ nhò phía sau, đưa cằm đầu nao núng một chút, sau đó thẳng lưng. Mắt nhìn đến cái chai trong tay cô bé, "[Ha], để tao bắt tên trộm mày, mau đưa cái chai trên tay cho tao."

Bé gái cau mày, không nói gì.

"Để tao xem mày che cái gì." Bé trai tiến lên vài bước lướt qua bé gái, cô bé muốn ngăn lại thì bị những người khác giữ lại. "A, nhìn tao thấy gì này, một thứ bẩn thỉu." Cậu bé quơ quơ chó nhò dưới đất, sau đó ghét bỏ để xuống. "Quả nhiên người bị bỏ rơi và thứ không ai cần tụ tập với nhau càng khiến người ta cảm thấy ghê tởm."

"Câm miệng!" Cô bé lớn tiếng, xông lên tát cậu bé.

"Mày!" Cậu bé sờ mặt mình. "Mày dám đánh tao!" Hai người xông vào đánh nhau.

Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, bé gái đánh vài cái liền mất sức, bé trai ngăn bé gái, định trả lại cái tát kia, đột nhiên bị đau hét một tiếng, hóa ra là chú chó nhỏ

cẩn cổ chân, không chút lưu tình đá sang một bên, cảm thấy có chút mất mặt, quát mấy đứa khác còn đang đứng ngốc. "Thất thần cái gì, đánh cho tao!"

Bọn nhỏ ùa lên, cô bé che chở chú chó nhỏ trong lòng, một bên phản kháng.

"Cái kia, Tiểu Hùng" Một bé trai tóc vàng lộ ra vẻ mặt không đành lòng, lôi kéo bé trai kia. "Quên đi, chúng ta về thôi."

"Nói gì vậy, tiểu quỷ kia không chỉ trộm sữa còn đánh tao một cái, tao đánh nó vài cái cũng xứng đáng, ai bảo nó là đứa bị bỏ rơi chứ?!"

"Nhưng..."

"Nhưng cái gì?" Bé trai trừng mắt. "Nói nhiều quá cẩn thận tao đánh mày luôn đấy."

"..." Tay nắm áo yên lặng buông xuống, bé trai tóc vàng không muốn xem tiếp.

Bé gái bị ném vào nước.

"Hừ." Bé trai vênh vác tự đắc nói với bé gái chật vật trước mặt. "Xem mày còn dám đánh tao nữa không, gặp một lần tao đánh một lần! Đồ không giáo dục!"

"Này này này, có chuyện từ từ nói, đừng cãi nhau, cãi nhau sẽ mất hòa khí ~" Bờ sông đột nhiên xuất hiện một người đàn ông ăn mặc quái dị đứng trước mặt bé gái. "Đừng không ~"

"Hừ." Thấy có người đến, bé trai xoay người rồi đi. "Lần này tha cho mày đấy, chúng ta đi!"

Bé gái đứng trong nước oán hận nhìn bóng lưng rồi đi, vài lọn tóc ướt dính trước mắt, tức giận lấy tay lau đi.

"Này" Bé trai tóc vàng ở một bên do dự hồi lâu rồi đưa cho bé gái một cái khăn tay. "Lau đi."

"Hừ." Bé gái hất tay bé trai. "Không cần cậu giả mù sa mưa!" Nói xong ôm chó nhỏ đi theo hướng ngược lại.

"Đứng, xin lỗi cậu." Bé trai cô đơn thu tay. Nếu không phải mình nói rằng bình sữa bị mất nhà hẳn giống cái ở trong tay cậu ấy thì cậu ấy đã không bị đánh, đều là do mình gan nhỏ.

"Này, Sam Trọ, mà cẩn thận làm gì đấy, còn không đi mau!" Đứa nhỏ ở phía xa gọi.

"Đến đây, đến đây." Bước nhanh đuổi theo.

"Lần này là cậu lập công lớn." Đứa cầm đầu họ Hùng ôm lấy vai bạn. "Mời cậu tới nhà tôi ăn cơm."

"Ừ..."

"Này, bé gái."

Bước chân của bé gái không dừng lại.

"Ồi, bé gái." Người đàn ông ở bờ sông ngăn bé lại. "Muốn trở nên mạnh mẽ không?"

"Có bệnh."

"Nhưng ta nhìn ra, cơ thể con linh hoạt, khí thế cũng rất được, làm học trò của ta đi, ta sẽ dạy cho con để con có thể đập mấy đứa bắt nạt con, được không?" Người đàn ông xoa xoa tay, mặt tha thiết.

"Không cần." Bé gái nhìn hắn một cái. "Tôi không biết ông."

"Ồ? Ồ?" Rõ ràng trong mắt có dao động, làm sao có thể. "Chờ, để sau vậy." Nhìn bé gái đã đi xa, người đàn ông hô to. "Ta sẽ ở lại thôn ba ngày, sau đó phải đi, suy nghĩ cho kĩ rồi đến tìm ta, nhất định phải tới tìm ta!!"

Bé gái đi đến cánh rừng lấy tám ván gỗ xếp thành một chỗ giãn dị, lau khô người cho chó nhỏ, nhìn nó ngoan ngoãn ở trong ngực mình không nhúc nhích, ánh mắt ướt át nhìn mình, không khỏi vỗ đầu nó. "Xin lỗi đã liên lụy mày, cảm ơn đã giúp tao, mày cũng bị vớt bỏ sao? Tao là Chiyo, tên mày là gì? Nhìn mày lông xoăn như thế, gọi là lông xoăn được không? Từ nay về sau hai chúng ta làm bạn, không cần người khác thương hại. Mày nói đúng không?" Chó nhỏ như nghe hiểu, kêu hai tiếng, cọ vào lòng bàn tay bé gái, cực kì ngoan ngoãn.

"Ngao ghê."

Hạnh phúc tựa như bong bóng xà phòng dưới ánh mặt trời, sáng lạn mà ngắn ngủi.

Chỉ được hai ngày, bé gái lại chỉ còn một mình. Chú chó kia dù sao vẫn còn nhỏ, vốn đã không thể khỏe mạnh, ngày đó lại bị đá rơi xuống nước, tuy rằng sau đó bé gái đã trộm sữa đút cho nó uống, có thể chống đỡ lại nhưng sáng hôm sau liền đi.

"Lại, một mình..." Bé gái chôn chú chó ở nơi mới đến, mang cả một đóa hoa cúc ven đường.

"Aha, nhìn tao vừa gặp ai này? Không phải con bé đã man sao?"

"Mày phiền thật." Bé gái không quay đầu lại.

"Mày nói cái gì?" Bé trai nổi giận, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại. "Hừ, không ngờ mày đi trộm sữa là vì cái thứ bẩn thỉu ấy, lần này đầu độc mày không chết, nhưng lần sau dấm trộm cũng không tốt như vậy đâu."

"Mày nói lại xem." Bé gái ngẩng đầu, hai mắt đầy hận ý.

"Nhìn, nhìn cái gì!" Bé trai có chút sợ.

"Mày đáng chết!" Bé gái cầm tảng đá xông lên đập vào đầu bé trai.

"U..." Vẫn còn là một đứa trẻ, bé trai chỉ cảm thấy đầu đau nhói, sau đó có một dòng chất lỏng từ trên thái dương chảy xuống, sợ tới mức khóc thét, nhanh chóng chạy về nhà, bé gái đuổi ngay sau đó.

"Sao vậy?" Ba Hùng và mẹ Hùng nghe thấy tiếng khóc của con liền chạy ra, ngăn lại bé gái đang điên cuồng.

Mẹ Hùng nhìn bộ dáng đáng thương của con, cực kì đau lòng, nhìn về phía bé gái ở một bên. "A, đây không phải Chiyo sao? Hai đứa cãi nhau, ba mẹ không dạy cháu con gái không được đã man như vậy ư? A a cô quên mất, Chiyo cháu không có ba mẹ dạy dỗ, xem trí nhớ của cô này."

"Mẹ Hùng!" Ba Hùng quát lớn, con của mình đương nhiên phải biết, nhất định lại đi bắt nạt người ta. "Dẫn con vào trong."

Ba Hùng ngồi xổm xuống. "Xin lỗi Chiyo, chú xin lỗi cháu."

Chiyo đẩy ba Hùng ra. "Nó hại chết lòng xoắn của tôi, còn muốn hại chết tôi, tôi không cần lòng tốt giả tạo của chú, chú và bọn họ cũng giống nhau, đều khinh thường, chán ghét tôi, một ngày nào đó tôi sẽ tìm các người báo thù, các người chờ đó cho tôi." Nói xong chạy đi.

"Ồi." Ba Hùng nhìn bóng lưng đi xa của bé gái, thở dài. "Đứa nhỏ này."

Chiyo chạy về nhà, căn nhà đơn sơ nhưng lại che chở bé suốt sáu năm, hơi mở miệng, sau đó chạy đi.

Đá văng cửa gỗ, người bên trong còn đang ngủ, Chiyo chạy tới gần, lấy tay dùng ván gỗ đập hấn hai phát, không có phản ứng. "Này ông già, biến tôi trở nên mạnh mẽ đi!"

Người đàn ông trừng mắt, đứng dậy, bắt lấy tấm ván gỗ của mình, hỏn hển. "Ông già nào, rõ ràng ta là một thanh niên trẻ trung, mắt con làm sao vậy!!"

Chiyo bị hét sừng sốt. "Hừ, ai bảo ông nhuộm tóc bạc, còn ăn mặc kỳ quái như thế..."

"Cái gì mà nhuộm, đây là trời sinh. Hơn nữa màu tóc bạc như này, mềm mại tự nhiên như này, sao có thể giống người già? Còn có cái gì gọi là ăn mặc kỳ quái, nhìn quần áo của ta này, không ít không nhiều lộ ra ngực, nửa che nửa hở, có bao nhiêu thiếu nữ điên đảo vì ta, sao đến mắt con lại thành kỳ quái, mặt kiêu gì vậy!! A không được..." Thanh niên vô lực nằm xuống, nghiêng người nói với Chiyo. "Muốn trở nên mạnh mẽ, nấu com được không? Giặt quần áo được không? Quét dọn vệ sinh được không?"

"Tôi sẽ nấu com."

"A, nhìn qua thôi là biết con không làm được... Con vừa nói cái gì?"

"Tôi sẽ nấu com. Nếu không sao tôi sống được." Chiyo nhìn anh. "Những cái khác tôi sẽ học, cho nên, xin hãy dạy tôi trở nên mạnh mẽ."

"..." Đột nhiên nghiêm túc như vậy thật không quen, thanh niên nở nụ cười. "Trước tiên để ta thử tài nấu ăn của con, ta đang đói... Không phải, để ta kiểm tra xem con có đủ tư cách không."

Lại một lần bị nước bắn vào, Chiyo lườm người bên cạnh một cái, thanh niên cả người ướt đẫm xấu hổ giật khóe miệng. "Aha [ha], ta lỡ tay."

Rốt cuộc là lỡ thế nào mới có thể mỗi một lần rửa rau đều nửa người ướt đẫm vậy...

"Người có thể đi ra ngoài."

"..." Thanh niên cắn khăn tay, đồ đệ vừa thu về chưa kịp phô bày phong thái sư phụ đã bị ghét bỏ, làm sao bây giờ...

Sau khi bày đồ ăn.

Thanh niên rung rung tiêu diệt đồ ăn trên bàn, đã bao lâu không có ăn đồ ăn nóng hầm hập như này, cảm động quá ~

"Đúng rồi" Tranh thủ mở miệng. "Ta còn chưa biết tên con là gì."

"Chiyo."

"Ta tên [Tất], sau này gọi sư phụ nha ~"

"Không!"

"Ôi, vì, vì sao?"

"[Tất --] cái gì, nghe qua thật đáng ghét, tôi không gọi đâu."

"Độc miệng ~"

"Hắt xì!" Không biết gió lạnh từ đâu, Chiyo hắt xì một cái, ngồi dậy kéo chăn. "Cảm giác như vừa mơ thấy cái gì ghê tởm lắm, giống như vị sư phụ vô lương kia vậy..." Không khỏi run người. Cũng không biết tên sư phụ ngu ngốc kia bây giờ sao rồi, nhưng mà tai họa sẽ lưu đến ngàn năm, chắc cũng đang vui vẻ ở đâu rồi...

"Hắt xì!" Cách đó xa ngàn dặm, người nào đó cũng hắt xì một cái, nhìn bầu trời trên cao, xoa xoa cái mũi. "Bị cảm rồi?"

Bây giờ bắt đầu thời điểm nêu câu hỏi mỗi chương.

Q: [Lông mày xoắn] Vì sao tui chỉ xuất hiện có 500 chữ, không khoa học, không phải tui là nam chính sao??!!

A: [Tiểu Lị] Chuyện này hả, bây giờ đổi nam chính cũng không phải là không thể ~

[Lông mày xoắn] Đừng mà ~

Bạn đang đọc truyện *Này, Lông Mày Xoắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.